ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Η κινεζοποίηση στην κορυφή της προεκλογικής ατζέντας
ΣΕΛΙΔΑ 7

Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια το «δόγμα Σαμαρά»
ΣΕΛΙΔΑ 8

ΣΥΡΙΖΑ: Επιχείρηση κατευνασμού των «νοικοκυραίων»
ΣΕΛΙΔΑ 9

Ελεγκτικό Συνέδριο
Οχι χρηματοδότηση για γήπεδα ΠΑΕ
ΣΕΛΙΔΑ 12

Συριζέικη δημοτική αρχή Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας
Σύρθηκε σε προσφυγή στο ΣτΕ, συνεχίζει το παιχνίδι της διγλωσσίας
ΣΕΛΙΔΑ 13

Μαύρος χρυσός και ρούβλι
Τι κρύβεται πίσω από την κατρακύλα
ΣΕΛΙΔΑ 4

Επίθεση στο Charlie Hebdo
Πανικός στο νησί των μακάρων
ΣΕΛΙΔΑ 16

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 806 - 10 Γενάρη 2015 | www.eksegersi.gr

ΣΤΟΧΟΣ Η ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΟΠΟΙΗΣΗΣ

Εμπόριο φόβου και εμπόριο ελπίδων

Scripta...Verba...

Πραγματικά είναι ενοχλητικό και προσβλητικό να βγαίνουν άνθρωποι και να λένε πράγματα που οδηγούν τον κόσμο στο να σκεφτεί ότι παίζουν με τη χρεοκοπία. Δεν μπορούμε να παίζουμε στα τηλεοπτικά παράθυρα για να ψαρέψουμε ψήφους.

Σταύρος Θεοδωράκης

Στις εκλογές ακούμε πολλά, αλλά ειδικά σ' αυτές τις εκλογές θα τ' ακούσουμε και θα τα δούμε ΟΛΑ.

Είμαι δάσκαλος, δεν είμαι πολιτικός. Οπότε σε οποιαδήποτε μορφή δεν κατεβαίνω, είτε αν η ΔΗΜΑΡ αποφασίσει να κατέβει μόνη της, είτε αν είχε συνεργαστεί – συγχωνευθεί με τον ΣΥΡΙΖΑ (...) Η θέση μου είναι, η Δημοκρατική Αριστερά να μην κατέβει στις εκλογές, να στηρίξει τον ΣΥΡΙΖΑ στη λογική της κυβερνώσας Αριστεράς, να ανασυγκροτηθεί κι όταν με το καλό βγουν τα αποτελέσματα και οδηγηθούμε σε μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, να δει πώς θα κινηθεί στο νέο σκηνικό, που θα διαμορφωθεί.

Γιάννης Πανούσης

Εκτός από το βουλευτιλίκι, που θέλει και ζόρι και έξοδα, μια κυβέρνηση μπορεί να προσφέρει και άλλα πόστα σε μια ... τεράστια προσωπικότητα.

Οι εταίροι μας, που μας στήριξαν και μας δάνεισαν αυτή τη δύσκολη περίοδο , απαιτούν και εμείς να ακολουθήσουμε τις υποχρεώσεις μας. Φωνές ανεξέλεγκτες που λένε «δεν θα πληρώσω τους τόκους, δεν θα κάνω το Α ή το Β» σημαίνουν ότι η αξιοπιστία μας χάνεται και αυτό δεν είναι καλό για κανέναν (...) ζούμε σε ένα παγκοσμιοποιημένο σύστημα, απολαμβάνουμε τα αγαθά της παγκοσμιοποίησης και πρέπει και εμείς να είμαστε συνεπείς με αυτό.

Γκίκας Χαρδούβελης

Ο υπάλληλος, με την απαραίτητη δουλοπρέπεια πάντοτε...

Η διαπραγμάτευση την οποία θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι συνολική και θα αφορά τόσο την απομείωση του δημόσιου χρέους σε βιώσιμα επίπεδα όσο και την αντικατάσταση του μνημονίου με ένα οικονομικό πρόγραμμα προσανατολισμού προς την ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας και την ανακούφιση της κοινωνίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ επιμένει στο ότι δεν σκοπεύει να προβεί σε μονομερείς ενέργειες, καθώς θεωρούμε ότι οι προτάσεις τις οποίες προσκομίζουμε είναι επωφελείς για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη.

Γιώργος Σταθάκης

Πόσο πιο καθαρά να τα πει για να τα καταλάβουμε;

ΡΙΠΕΣ

◆ Αβραμόπουλος για πρόεδρος της Δημοκρατίας, Παπαδημούλης για επίτροπος ◆ Καθόλου απίθανο σενάριο, αν αναλογιστούμε το εθνικοενωτικό μήνυμα Αβραμόπουλου στις 29 Δεκέμβρη ◆ Τα «κονέ» υπάρχουν εδώ και καιρό, άλλωστε ◆ Ο κύριος Τίποτα και εθνικός παρελασιάρχης ◆ Θα σκάσει από το κακό του ο Πάγκαλος ◆ Και ο Σαμαράς, βεβαίως ◆ 3 του Γενάρη να γελάς ◆ Ομως, από το ΚΟΔΗΣΟ στο ΚΙΔΗΣΟ είναι όσο να πεις μια πρόοδος ◆ Αν και με Πεταλωτή και Ξυνίδη έχουμε το σχετικό deja vu ◆ Να γυρίσει και η Τίνα να γίνει απόλυτο ◆ Κορυφαίο, βέβαια, το σλόγκαν του ΓΑΠ περί «μεταπελατειακής Ελλάδας» ◆ Μπορεί να μην είναι τόσο διάσημος, όμως είναι ο αδιαμφισβήτητος διάδοχος του Ιωάννη Μελισσανίδη ◆ Αρης Βασιλόπουλος, συριζαίος δήμαρχος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας ◆ Από delivery boy των Στρατούλη-Φλαμπουράρη στις κρυφές συμφωνίες με τον Μελισσανίδη (γνωστό και ως Γατούλη), προσφεύγων στο ΣτΕ κατά της συμφωνίας που ντελιβέριζε ◆ Οση σιχαμάρα αισθανόμαστε για κάτι τέτοια ανθρωπάρια άλλη τόση ικανοποίηση αισθανόμαστε με την τελική κατάληξη ◆ Η προσφυγή του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στο ΣτΕ στηρίζεται στα επιχειρήματα που ήδη από τον περασμένο Αύγουστο έχουν παρουσιαστεί στις αναλύσεις της Κόντρας ◆ Η συριζοκλίκα της Φιλαδέλφειας σύρθηκε υπό την πίεση του κινήματος ◆ «Αν αποδειχθεί κάτι για τις μίζες δηλώνω ευθέως ότι θα κρεμαστώ στο Σύνταγμα», δήλωσε ο Καρατζαφέρης ◆ Και δεν βρέθηκε ένας (αριθμός 1) να τον πιστέψει ◆ Για το ότι θα κρεμαστεί ◆ Και η «πατριώτισσα, δημοκράτισσα, σοσιαλίστρια» (έτσι υπογράφει) Ζωή Λάσκαρη κατά του ΓΑΠ ◆ Σε τι απελπισία βρίσκεται ο έρ'μος ο Μπένι... ◆ Ο Πάκης την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια ◆ Χαζός είναι να υποστεί το ξεφτιλίκι της μη επανεκλογής; ◆ Το ίδιο και ο «ξανθός» ◆ Πήρε την κρυάδα ως υποψήφιος περιφερειάρχης της ΝΔ, είδε τα κρυφά γκάλοπ, κατάλαβε ότι δε βγαίνει βουλευτής και την έκανε ◆ Αλλωστε, όταν κοουτσάριζε ομάδες μπάσκετ, ουδέποτε φαντάστηκε ότι κάποτε θα γινόταν βουλευτής και υφυπουργός σε δύο κυβερνήσεις ◆ Ως παράγοντας του αθλητισμού έχει μάθει να συμβιβάζεται με την ήττα ◆ Ενώ τώρα εισπράττει μόνο επαίνους ◆ «Ο κ. Πριμηκήρης απλώς επιβεβαιώνει ότι στο δίλημμα κωλοτούμπα ή χρεοκοπία, ο ΣΥΡΙΖΑ επιλέγει χρεοκοπία» ανακοίνωσε η ΝΔ ◆ Ο Σαμαράς και οι άνθρωποί του ζητούν αποκλειστικότητα στην κωλοτούμπα ◆ Και δεν μπορούν να χωνέψουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί ν' αποδειχτεί καλύτερος κωλοτούμπας ◆ «Το μέλλον ξεκίνησε» λέει το πρώτο προεκλογικό σλόγκαν του ΣΥΡΙΖΑ και είναι ίδιο με το προεκλογικό σλόγκαν του σημιτικού ΠΑΣΟΚ το 2000 ◆ Λογικό, αφού χρησιμοποιούν τον ίδιο διαφημιστή ◆ Τι να σου κάνει κι αυτός, τις ίδιες διαφημιστικές ιδέες θα ανακυκλώσει ◆ Διαφήμιση κάνει, δεν κάνει ταξική πάλη ◆ Εγινε και ο «αγιασμός των υδάτων», ο Τσίπρας πήγε και προσκύνησε τον «τίμιο σταυρό», οι δεξιοί του την έπεσαν για τον αθεϊσμό του ◆ Υψηλού επιπέδου πολιτική αντιπαράθεση ◆ Ο Σταμάτης επισκέφτηκε τον Τζιτζικώστα και φωτογραφήθηκε μαζί του ◆ Λέγεται, όμως, ότι ο «μίστερ 71%» απαιτεί να πάει να τον προσκυνήσει ο ίδιος ο Σαμαράς ◆ Για να δούμε ◆ Η Διαμαντοπούλου χολώθηκε που ο Φλωρίδης έκανε ατομική διαπραγμάτευση με τον Μπένι ◆ Ηθελε για πάρτη της την πρώτη θέση στο Επικρατείας ◆ Η κάθοδος με σταυρό στην Α' Αθήνας κάνει τζιζ ◆ Μιλάμε για υψηλό πολιτικό ήθος ◆

επί του πιεστηρίου

Καλά, μιλάμε ότι οι διαφημίσεις με τις εμβρόντητες νοικοκυρές που βγαίνουν από το σούπερ μάρκετ και πληροφορούνται πως υπάρχει το πανίσχυρο απορρυπαντικό με τους σκατουλί κόκκους δεν πιάνουν μία μπροστά στον δήθεν εμβρόντητο Σαμαρά, που έβγαινε από το Μαξίμου, δέχτηκε την ερώτηση για τη δήλωση Τόλιου και έκανε αντιδήλωση. Ηταν τόσο ψεύτικο όλο το σκηνικό που έκανε ξεφτίλα όχι τον ρεπόρτερ της ΝΕΡΙΤ (αυτός μεροκάματο βγάζει), αλλά τον ίδιο τον Σαμαρά και το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου.

«Δεν είμαι διασπαστής του ΠΑΣΟΚ αλλά λυτρωτής των ψηφοφόρων του που προδόθηκαν από όσους τους έκαναν ουραγούς της δεξιάς», δήλωσε ο Γιωργάκης, αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά ότι είναι άπαιχτος. Μπορεί να μην ξέρει ότι δεν προσπαθούμε να βάλουμε την αλυσίδα σ' ένα ποδήλατο που κινείται, ξέρει όμως που «πονάει» ο ανεγκέφαλος και πορωμένος Πασόκος.

Μπορεί να έχουμε προεκλογική περίοδο, αλλά «η χώρα έχει κυβέρνηση», όπως είπε ο Σαμαράς, και «οι υπουργοί παράγουν έργο». Ετσι και ο Τασούλας, αφού δεν βγήκε κάτι προεκλογικά αξιοποιήσιμο από την Αμφίπολη, αποφάσισε να στραφεί στα πιο... χειροπιαστά και υπέγραψε μια απόφαση που εκκρεμούσε εδώ και δυο δεκαετίες. Να τοποθετηθεί ένα κιτς άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου στη συμβολή των οδών Βασιλίσσης Ολγας και Βασιλίσσης Αμαλίας! Εθνικισμός, πατριδοκαπηλεία, γελοία προγονοπληξία ήταν ανέκαθεν τα όπλα της παραδοσιακής Δεξιάς. Η τακτική του «μεσαίου χώρου» που ακολούθησε για ένα φεγγάρι ο Καραμανλής ήταν ένα διάλειμμα. Ο Σαμαράς επιστρέφει στις ακροδεξιές ρίζες.

Ούτε βαλτοί από τη ΝΔ να ήταν κάποιοι της «αριστερής πλατφόρμας» του ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο Τόλιος και ο Πριμηκήρης. Κάτι μας λέει ότι κάποιοι από τους φίλους του Λαφαζάνη τρέμουν στην ιδέα ότι πρέπει ν' αναλάβουν την εξουσία και κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να χάσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Το δυστύχημα γι' αυτούς είναι πως ό,τι και να κάνουν μάλλον η πρωτιά δεν χάνεται.

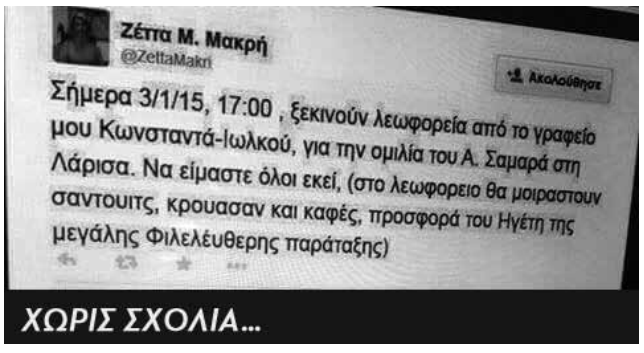

Γελάσαμε με τον Κώδικα Δεοντολογίας των βουλευτών που θα εκλέξει ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεσμεύονται, λέει, ότι η έδρα θα ανήκει στο κόμμα και όχι στους ίδιους και ότι άμα διαφωνήσουν, η παραίτησή τους θα είναι στη διάθεση του κόμματος! Δηλαδή, το τσούρμο των καριεριστών που άλλαξαν κόμματα σαν τα πουκάμισα, θα χαρίσει στον ΣΥΡΙΖΑ τη βουλευτική έδρα, χάριν της οποίας έκαναν τόσες κωλοτούμπες, εγκαταλείποντας τα κόμματά τους αλλά όχι τις βουλευτικές έδρες!

Φτάσαμε στα μισά σχεδόν της προεκλογικής περιόδου και δεν έχουμε ακούσει τίποτα για το περιβόητο «κόμμα Μπαλτάκου». ΡΙΖΕΣ το έλεγαν, αν θυμόμαστε καλά. Και δεν ακούσαμε τίποτα ούτε από τον Καπερνάρο, το μοναδικό στέλεχος που είχε δηλώσει ότι συμβαδίζει με τον Μπαλτάκο. Σίγουρα στο παρασκήνιο οργιάζει το παζάρι ανάμεσα στα στελέχη της ακροδεξιάς, καθώς ο Σαμαράς προσπαθεί να αποψιλώσει Χρυσή Αυγή και Καμμένο, ενώ κάθοδο ανακοίνωσε και ο Καρατζαφέρης.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Δεν υπάρχει κανένα έδαφος για καμιά συνεργασία του ΣΥΡΙΖΑ με το ΠΑΣΟΚ του κ. Βενιζέλου, αλλά και με το Ποτάμι και με το κόμμα που έφτιαξε ο Γ. Παπανδρέου.

Παναγιώτης Λαφαζάνης

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

10/1/1989: Πυροβολείται στα πόδια ο εισαγγελέας Κώστας Ανδρουλιδάκης (17Ν) 11/1: Αλβανία: Ημέρα δημοκρατίας (1946), Τσαντ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960), Μαρόκο: Ημέρα μανιφέστου ανεξαρτησίας, Νεπάλ: Ημέρα ενότητας 11/1/1946: Ιδρυση UNICEF 11/1/1994: Ο αστυνομικός Ευάγγελος Λαγογιάννης σκοτώνει τον 28χρονο μουσικό Θοδωρή Γιάκα επειδή αρνήθηκε να σταματήσει για εξακρίβωση στοιχείων (Μοσχάτο) 11/1/2013: Εμπρηστικές επιθέσεις σε σπίτια πέντε δημοσιογράφων («Κύκλοι Παραβατικών/Πυρήνας Εραστές της Ανομίας» και «Μαχόμενη Μειοψηφία») 12/1: Τανζανία: Ημέρα επανάστασης **12/1/1907: Καταδίκη Καρλ Λίμπκνεχτ σε 18μηνη φυλάκιση για το βιβλίο του «Μιλιταρισμός και αντιμιλιταρισμός»** 12/1/1913: Ο Ιωσήφ Βισαριόνοβιτς Τζουγκασβίλι, ένας από τους εκδότες της «Πράβντα», σε επιστολή προς το περιοδικό του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος υπογράφει ως Στάλιν 12/1/1988: Απόπειρα κατά υπαλλήλου αμερικανικής πρεσβείας Τζορτζ Κάρος (17Ν) **12/1/2007: Ρουκέτα στην αμερικανική πρεσβεία (Επαναστατικός Αγώνας)** 13/1: Τόγκο: Ημέρα απελευθέρωσης (1963), Γκάνα: Ημέρα απολύτρωσης (1972) **13/1/1920: 42 νεκροί και 105 τραυματίες σε διαδήλωση που διοργάνωσαν μπροστά στη γερμανική βουλή το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα** 13/1/1979: Βόμβα καταστρέφει περιπολικό έξω από το ΙΣΤ΄ ΑΤ (ΕΛΑ) 13/1/1989: Απαγωγή βέλγου πρώην πρωθυπουργού Πολ Βαντέν Μπογιάν (Σοσιαλιστικές Επαναστατικές Ταξιαρχίες) 14/1/2004: Πεθαίνει ο σύριος κρατούμενος Μοχάμεντ Χαμούτ με εμφανή σημάδια κακοποίησης (Ρέθυμνο) 14/1/2013: Ενοπλη επίθεση στα κεντρικά γραφεία της ΝΔ (Συγγρού) 15/1: Ημέρα Martin Luther King, Βενεζουέλα: Ημέρα δασκάλων, Ιαπωνία: Ημέρα ενηλίκων 15/1/1878: Τέσσερις νεκροί και πολλοί τραυματίες σε συλλαλητήριο (Αθήνα) **15/1/1919: Δολοφονία Ρόζα Λούξεμπουργκ και Καρλ Λίμπκνεχτ 15/1/1949: Εκατό νεκροί και χίλιοι τραυματίες σε διαδήλωση στο Ντέρμπαν (Νότια Αφρική) 16/1: Ταϊλάνδη: Ημέρα δασκάλων 16/1/1969: Αυ**τοπυρπολείται ο τσέχος φοιτητής Γιαν Πάλαχ (Πράγα) 16/1/1980: Εκτελούνται οι Παντελής Πέτρου και Σωτήρης Σταμούλης (17Ν).

Μπένι σε κατάσταση νευρικής κρίσης

Είναι δυνατόν να κρατηθεί ο Βενιζέλος μετά το χουνέρι που του έκανε ο Παπανδρέου; Από τη μια λέει ότι δεν ασχολείται με το κόμμα Παπανδρέου και από την άλλη κάνει δηλώσεις, πετάει μπηχτές, προσπαθεί να λοιδορήσει τον Παπανδρέου σε προσωπικό επίπεδο. Ο Γιωργάκης, όμως, είναι τόσο χοντρόπετσος που δεν καταλαβαίνει από τέτοια. Στις κατηγορίες ότι έφτιαξε το ΚΙΔΗΣΟ για προσωπικούς λόγους, απαντά ότι αν κοίταζε το προσωπικό του συμφέρον θα επέλεγε τη σιγουριά του ψηφοδέλτιου Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ, που του πρόσφερε ο Μπένι, και δε θα επέλεγε το ρίσκο της δημιουργίας ενός άλλου κόμματος. Και «καθαρίζει» μ' αυτό, ενώ τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνουν ο Καρχιμάκης με τον Πεταλωτή που πρέπει να κάνουν τη βρόμικη δουλειά. Ο Σαχινίδης είναι για τα οικονομικά και αξιοποιεί τις διασυνδέσεις που έχει χτίσει με τον αστικό Τύπο.

Ο Παπανδρέου έκανε μερικές απλές σκέψεις. Το ΠΑΣΟΚ είχε στις εκλογές του 2012 το ισχνό 12,28%, το οποίο στις ευρωεκλογές του 2014 έπεσε στο ισχνότατο 8,02%. Επειδή δεν μεσολάβησε τίποτα που να δίνει την αισιοδοξία μιας μικρής έστω ανάκαμψης, ενώ η υπόθεση της Κεντροαριστεράς περιορίστηκε στην επανάκαμψη του Λοβέρδου (ό,τι έφυγε από τη ΔΗΜΑΡ τράβηξε κατά Ποτάμι μεριά, αφήνοντας το ΠΑΣΟΚ του Μπένι στην απόλυτη μοναξιά), ακόμη και να μπορούσαν οι παπανδρεϊκοί να πάρουν το κόμμα από το Βενιζέλο (πράγμα που μέχρι στιγμής αποδείχτηκε ακατόρθωτο), θα έπαιρναν ένα κόμμα σε κώμα. Επομένως, είναι πιο συμφέρον γι' αυτούς να φτιάξουν ένα δικό τους κόμμα και να διαφημίσουν ότι κάνουν νέο ξεκίνημα (λέμε τώρα). Ετσι, προέκυψε το ΚΙΔΗΣΟ.

Ούτε ο Παπανδρέου ούτε τα στελέχη που τον ακολούθησαν είναι πολιτικά αφελείς για να πιστέψουν ότι το ΚΙΔΗΣΟ θα λειτουργήσει σαν κολυμβήθρα του Σιλωάμ που θα τους ξεπλύνει από τα μνημονιακά τους αμαρτήματα. Γι' αυτό και επί προγραμματικού επιπέδου αερολογούν με τα περί «μεταπελατειακής» Ελλάδας κτλ. Σε ένα πράγμα ποντάρουν: στο αντιδεξιό σύνδρομο, το ριζωμένο στη συνείδηση κάποιων παλαιών οπαδών του ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι τυχαίο ότι η βασική κατηγορία που απευθύνουν στον Βενιζέλο είναι ότι έκανε το ΠΑΣΟΚ «ουρά της Δεξιάς».

Πόσο μακριά μπορεί να τους πάει αυτό; Σίγουρα όχι πολύ. Μπορεί να πιάσει μόνο στους παλαιούς Πασόκους του «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει Δεξιά». Στους ίδιους μπορεί να μετρήσει και το όνομα Παπανδρέου και η φιγούρα του Γιωργάκη-καλού παιδιού, που ήθελε να κάνει δημοψήφισμα και τον ανέτρεψαν ο Μπένι με τους δικούς του κατ' εντολή της Μέρκελ και του Σαρκοζί. Αυτές τις μπούρδες μπορούν να τις δουλέψουν οι μηχανισμοί του Καρχιμάκη και του Παναγιωτακόπουλου, οι οποίοι έχουν διατηρήσει τους δεσμούς τους σε όλη την Ελλάδα. Ο μηχανισμός του ΚΗΔΙΣΟ περιλαμβάνει ακόμη τον έλεγχο των δύο περιφερειαρχών (Κρήτης και Δυτικής Ελλάδας), καθώς και μερικών εκλογικών περιφερειών (Κρήτη, Δωδεκάνησα, Βόρειο Αιγαίο, Λάρισα, Μαγνησία), στις οποίες το ΠΑΣΟΚ είχε παραδοσιακά υψηλά εκλογικά ποσοστά.

Τα παραπάνω μπορούν να εξηγήσουν την απελπισία του Μπένι που φοβάται ακόμα και μη μείνει εκτός Βουλής, αν οι παπανδρεϊκοί ελέγξουν μεγάλο μέρος των λιγοστών πλέον πράσινων ψήφων. Και βέβαια, ανησυχία υπάρχει και στον ΣΥΡΙΖΑ και στο Ποτάμι. Ο ΣΥΡΙΖΑ εκδήλωσε την ανησυχία του με αδέξιο τρόπο, με τον Τσίπρα να δηλώνει ότι το κόμμα Παπανδρέου φτιάχτηκε για να κόψει ψήφους από τον ΣΥΡΙΖΑ (άρα φοβούνται), ενώ το Ποτάμι ξεκίνησε αμέσως τις επιθέσεις, με το γνωστό τρόπο που χαρακτηρίζει τον Θεοδωράκη και τους «τρέντι» επικοινωνιολόγους του.

Κοιτάζοντας το σκηνικό στην ολότητά του, θα διαπιστώσουμε ότι Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, ΚΙΔΗΣΟ και ΔΗΜΑΡ πρέπει να μοιραστούν ένα εκλογικό ποσοστό γύρω στο 15%. Αν αυτό το ποσοστό γίνει μεγαλύτερο, τότε θα έχει πρόβλημα ο ΣΥΡΙΖΑ. Απ' αυτόν θα πάρουν το ποσοστό. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ αγγίξει την αυτοδυναμία (που σημαίνει ποσοστό τουλάχιστον 35%), τότε η Κεντροαριστερά στο σύνολό της θα έχει πρόβλημα, γιατί ψηφοφόροι της θα έχουν μετακινηθεί προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Σε κάθε περίπτωση, μπορούμε να φανταστούμε τη «σφαγή» που θα γίνει ανάμεσα στα μορφώματα της Κεντροαριστεράς προκειμένου να μοιράσουν το έτσι κι αλλιώς μικρό ποσοστό που τους αναλογεί στις σημερινές συνθήκες. Το αποτέλεσμα δεν μπορούμε να το προβλέψουμε ούτε μας ενδιαφέρει.

Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται

Η εικόνα στο διαρκές συνέδριο της ΔΗΜΑΡ τα έλεγε όλα. Από τους δεκαέξι βουλευτές που εξέλεξε το κόμμα τον Ιούνη του 2012, μόνο δύο (Τσούκαλης, Γιαννακάκη) ακολουθούν τον Κουβέλη στην εκλογική σύμπραξη με την υπό τον Χρυσόγελο διάσπαση των Οικολόγων Πρασίνων. Αρκετοί την είχαν ήδη κάνει πολύ πριν την προκήρυξη των εκλογών, ενώ η πλειοψηφία αυτών που απέμειναν μέχρι το τέλος στη ΔΗΜΑΡ και ψήφισαν συντεταγμένα «παρών» στην προεδρική εκλογή απαξίωσε και να παρευρεθεί στο συνέδριο. Ούτε ένα από τα στελέχη τα οποία τόσα χρόνια στήριξαν τον Κουβέλη, όντας μαζί του από την εποχή του «εσωτερικού» δεν βρήκε να πει δυο καλά λόγια. «Φιάσκο» χαρακτήρισε την προσέγγιση με τον ΣΥΡΙΖΑ ο Χατζησωκράτης, αποδίδοντας την όλη εξέλιξη στην πίεση εκείνων των στελεχών που ήθελαν την εκλογική σύμπραξη με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ετσι όπως εξελίχτηκαν τα πράγματα, ο Κουβέλης είχε δύο επιλογές. 'Η να ξανακατέβει στις εκλογές παριστάνοντας ότι δεν τρέχει τίποτα και παρουσιάζοντας ως μεγάλη πολιτική πρωτοβουλία τη σύμπραξη με τον Χρυσόγελο και την παρέα του ή να μην κατέβει και να κάνει μια προσπάθεια ανασυγκρότησης της ΔΗΜΑΡ χωρίς το βάρος μιας εκλογικής κατραπακιάς, όπως εισηγούνταν κάποια στελέχη. Επέλεξε το πρώτο, θυμίζοντας έναν πεισματάρη γέρο που νομίζει ότι είναι ακόμη νέος.

Ο Κουβέλης νόμιζε ως τώρα πως μπορούσε να έχει τους πάντες στα χέρια του. Νόμιζε πως το ποσοστό που πήρε η ΔΗΜΑΡ το 2012 το πήρε με την αξία της και όχι χάρη στη στήριξη των μεγάλων μιντιακών συγκροτημάτων που έκριναν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ακόμη ανώριμος για την εξουσία και έριξαν όλο το βάρος τους στη στήριξη της «κυβερνώσας αριστεράς της ευθύνης». Μπήκε αναγκαστικά στην κυβέρνηση (δεν τον έπαιρνε να ξανακάνει το παιχνίδι που έκανε μετά τις εκλογές του Μάη 2012), αλλά ένα χρόνο μετά την εγκατέλειψε, νομίζοντας ότι θα του συμπεριφερθούν με το γάντι και θα τον βοηθήσουν να γίνει πρόεδρος της Δημοκρατίας που ήταν ο διακαής του πόθος.

Οταν συνειδητοποίησε ότι οι παλιοί του προστάτες τον είχαν πλέον στο φτύσιμο και με την κρυάδα των ευρωεκλογών στις αποσκευές του, προσπάθησε να το παίξει δίπορτο, προβάλλοντας τον εαυτό του σαν αναντικατάστατο. Στο μεταξύ, όμως, οι βουλευτές του φυλλορροούσαν. Αλλοι τραβούσαν προς την Κεντροαριστερά και άλλοι προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Για να κρατήσει τους τελευταίους και κυρίως επειδή στο παρασκήνιο έπαιρνε διαβεβαιώσεις από τον ΣΥΡΙΖΑ, έγειρε τη ζυγαριά προς τα εκεί και με τους βουλευτές του έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο να μην εκλεγεί πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Και φτάσαμε στο ναυάγιο μιας συνεργασίας που όλοι τη θεωρούσαν σίγουρη. Τι έγινε στο παρασκήνιο; Κανένα μέρος δεν λέει επίσημα την αλήθεια. Ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ. Και βέβαια, δε θα πιστέψουμε τον Κουβέλη που λέει ότι τα χάλασαν επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ήθελε να υπογράψουν... προγραμματική συμφωνία. Απλούστατα, το έξυπνο πουλί πιάστηκε στη φάκα. Διοχέτευε στα ΜΜΕ πληροφορίες ότι η ΔΗΜΑΡ θα διατηρήσει την αυτοτέλειά της και πως οι Δημαρίτες που θα εκλεγούν βουλευτές με τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ θα αναφέρονται στον Κουβέλη και όχι στον Τσίπρα! Και βέβαια, για τον εαυτό του δε συζητούσε τίποτ' άλλο εκτός από τη θέση του επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλο που δεν ήθελαν οι Τσιπραίοι, τους «καθάρισαν» με συνοπτικές διαδικασίες και ο κυρ-Φώτης έγινε ο περίγελος της πολιτικής πιάτσας.

Τι μέλλει γενέσθαι; Ενας αριβίστας σαν και του λόγου του θα εξακολουθήσει να το παλεύει, όσο έχει τη στήριξη κάποιων στελεχών. Μέχρι να τον εγκαταλείψουν κι αυτά (αν βρουν κάτι καλύτερο), όπως έκανε ο Λυκούδης, στενός πολιτικός του φίλος επί δεκαετίες. Εκείνοι που δεν πάτησαν το πόδι τους στο συνέδριο κι εκείνοι που πήγαν και έφυγαν διαφωνώντας με την αυτόνομη κάθοδο έχουν κάνει ήδη τις επαφές τους με τον ΣΥΡΙΖΑ. Κάποιους θα τους δούμε υποψήφιους, ενώ κάποιοι άλλοι θα περιμένουν να σχηματίσει ο ΣΥΡΙΖΑ κυβέρνηση για να βολευτούν σε κρατικά πόστα.

Γιατί, όμως, πρέπει να τα συζητάμε όλ' αυτά; Για έναν και μόνο λόγο. Αυτοί οι ποταποί τύποι για μεγάλες περιόδους παρουσιάζονται ως τα ύψιστα παραδείγματα ηθικής, ανιδιοτέλειας, κοινωνικής προσφοράς, προοδευτικότητας, αριστεροσύνης κτλ. κτλ. ενώ πρόκειται για αριβίστες που έχουν συνειδητοποιήσει ότι το προσωπικό τους συμφέρον ταυτίζεται με το συμφέρον της εκμεταλλευτικής άρχουσας τάξης. Η δημόσια εικόνα που τους φιλοτεχνούν τα κέντρα του συστήματος εγκλωβίζει εργαζόμενους, στομώνει τη σκέψη τους, διαστρέφει την ταξική τους συνείδηση.

Ολόκληρη η Δράση με το Ποτάμι

Μετά τα στελέχη (π.χ. η αντιπρόεδρος Λυμπεράκη) που είχαν πάρει μέρος στη δημιουργία του Ποταμιού, ολόκληρη η Δράση στηρίζει Ποτάμι, γιατί –όπως ανακοίνωσε η Εκτελεστική Επιτροπή του μορφώματος- «Το Ποτάμι είναι χώρος προγραμματικά και πολιτικά συγγενής στις βασικές του θέσεις και στην συνολική του στάση».

Τι εστί Δράση; Είναι το μόρφωμα που δημιούργησε ο (κατά δήλωσή του) «αγρίως νεοφιλελεύθερος» Στέφανος Μάνος. Ενα μόρφωμα που ποτέ δεν «περπάτησε», διότι ο νεοφιλελευθερισμός εκφράστηκε αυθεντικά ως πτέρυγα της ΝΔ, κυρίως μέσα από τους Μητσοτάκηδες και τους ανθρώπους τους (π.χ. Χατζηδάκης) και δεν άφησε περιθώρια για ξεχωριστό πολιτικό μόρφωμα πλάι στη ΝΔ. Εκτοτε, η Δράση έγινε ένα όχημα για να εκφράζονται διάφοροι φιλόδοξοι δεξιοί, χωρίς ποτέ να καταφέρει οτιδήποτε. Τελευταίος πρόεδρος του μορφώματος είναι ο Θ. Σκυλακάκης, καθόλου άγνωστος. Υπήρξε για χρόνια δεξί χέρι της Ντόρας, διετέλεσε αντιδήμαρχος Αθηναίων επί δημαρχίας Ντόρας και μετά ευρωβουλευτής της ΝΔ, τοποθετημένος από τον Καραμανλή κατ' απαίτηση της τότε συμμάχου του Ντόρας. Με τον Σαμαρά στο τιμόνι της ΝΔ πέρασε στην αφάνεια, τα έσπασε με τη Ντόρα, πίστεψε ότι μπορεί ν' ανοίξει δική του περπατησιά με τη Δράση, έσπασε τα μούτρα του (ακόμη και σε συμμαχία με τον Τζήμερο) και τώρα σέρνεται σε υποστήριξη του Ποταμιού, μπας και καταφέρει να ξαναμπεί στο παιχνίδι.

Αν αναφέραμε όλα τα παραπάνω δεν είναι για να δείξουμε ποιος είναι ο Σκυλακάκης, αλλά για να έχουμε μια ακόμη άποψη για το τι είναι το Ποτάμι. Ενα δημιούργημα των εκδοτών, ένα όχημα ευκαιρίας το οποίο καβαλά όποιος αστός πολιτικός θέλει να σωθεί. Από τον Λυκούδη και τους «ΜΕΤΑρρυθμιστές» του μέχρι τον Σκυλακάκη και τη «Δράση» του, από τον Ψαριανό μέχρι τον Τατσόπουλο. Οσοι απ' αυτούς καταφέρουν να μπουν στη Βουλή, θα έχουν την άνεση να καθορίσουν τα επόμενα βήματα στην πολιτική τους καριέρα.

Με πολιτικό κυνισμό και μ' εκείνο τον εξυπνακισμό που διαμόρφωσε στη διάρκεια της τηλεοπτικής του καριέρας, ο Θεοδωράκης δήλωσε ότι «το Ποτάμι έχει δύο όχθες και σε αυτό συνυπάρχουν τόσο οι Αριστεροί, όσο και οι Φιλελεύθεροι προοδευτικοί». Και πρόσθεσε με ύφος Ανδρέα Παπανδρέου: «Δεν αλλάζουμε πλεύση. Οι αποφάσεις είναι του επικεφαλής του Ποταμιού και της κοινοβουλευτικής του ομάδας». Οπως βλέπουμε, ο «επικεφαλής», δηλαδή ο Θεοδωράκης, είναι πάνω από την κοινοβουλευτική ομάδα.

Πράσινα μπάζα

Ως γνωστόν, οι Οικολόγοι Πράσινοι κόπηκαν στα δυο πριν τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Η ομάδα του Χρυσόγελου κατήγγειλε πραξικόπημα από «φερτούς», από άτομα που δεν είχαν ιστορική σχέση με το μόρφωμα, και την έκανε. Εκλογικά βυθίστηκαν και τα δύο σχήματα που προέκυψαν από τη διάσπαση. Ετσι κι αλλιώς η μπογιά τους δεν είχε πια πέραση στην αστική πιάτσα. Τα αστικά μίντια που τους είχαν στηρίξει την προηγούμενη φορά, χαρίζοντάς τους μια έδρα στην ευρωβουλή και κάνοντας τα μυαλά τους να πάρουν αέρα, είχαν πια άλλα «πουλέν». Πρωτίστως το Ποτάμι. Δεν χρειάζονταν πλέον τους Οικολόγους Πράσινους και τους πέταξαν στο σκουπιδοτενεκέ σαν στυμμένη λεμονόκουπα.

Τώρα, τα πολιτικά μπάζα που προέκυψαν από τη διάσπαση της περασμένης άνοιξης μοιράστηκαν. Η ομάδα του Χρυσόγελου ενώνεται με τη ΔΗΜΑΡ και ο Χρυσόγελος έχει τη μεγάλη ικανοποίηση να εμφανίζεται ως συναρχηγός με τον Κουβέλη, ενώ η ομάδα που κράτησε τον τίτλο προσχωρεί στον ΣΥΡΙΖΑ, με τη φιλοδοξία ότι κάποιος (π.χ. ο Τρεμόπουλος στη Θεσσαλονίκη) μπορεί να τσιμπήσει σταυρουδάκια και να εκλεγεί βουλευτής.

Στη ΝΔ, πάντως, δεν άρεσε καθόλου η συνεργασία των Οικολόγων Πράσινων με τον ΣΥΡΙΖΑ. Την ενόχληση του Μαξίμου εξέφρασε χαρακτηριστικά ο Μουρούτης που έγραψε στο twitter: «Πάντως με τη ΔΗΜΑΡ συνεργάζονται οι σοβαροί οικολόγοι (Χρυσόγελος – Πράσινοι). Οι άλλοι (Τρεμόπουλος) συνεργάζονται με τον ΣΥΡΙΖΑ». Ο διαχωρισμός σε σοβαρούς και μη είναι, βέβαια, γελοίος. Από εκεί και πέρα, στις εκλογές μετράνε τα «κουκιά». Στις τελευταίες ευρωεκλογές, λοιπόν, οι Οικολόγοι Πράσινοι (μαζί με τους Πειρατές) πήραν 51.573 ψήφους, ενώ οι Πράσινοι-Αλληλεγγύη του Χρυσόγελου πήραν 28.390 ψήφους.

Οι αριθμοί αυτοί, βέβαια, δεν έχουν καμιά σημασία. Είναι βέβαιο ότι αν κατέβαιναν αυτόνομα και τα δύο σχήματα θα έπαιρναν πολύ λιγότερες ψήφους στις συνθήκες πόλωσης των βουλευτικών εκλογών. Εκείνο που εμπορεύονται πολιτικά και οι δύο φράξιες είναι το όνομα «Οικολόγοι». Κι αυτό είναι που αγοράζουν ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΔΗΜΑΡ. Ιδιαίτερα ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει με το μέρος του το ρεύμα και την παράσταση νίκης και θέλει να τα ενισχύσει. Οσο για τα πράσινα μπάζα, αρκούνται πλέον στην ενίσχυση των ΜΚΟ τους από τις οποίες σιτίζονται.

Μαύρος χρυσός και ρούβλι

Τι κρύβεται πίσω από την κατρακύλα

Η κατρακύλα των τιμών του αργού πετρελαίου το τελευταίο εξάμηνο ξεπέρασε κάθε φαντασία. Η πτώση έφτασε το 50% από τον Ιούνη μέχρι σήμερα[1] με τις τιμές να φτάνουν σε πολύ χαμηλά επίπεδα, της τάξης των 65 δολαρίων το βαρέλι. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο τα τελευταία χρόνια. Ακόμα μεγαλύτερη κατρακύλα είχε σημειωθεί μεταξύ Ιούνη 2008 και Φλεβάρη 2009, όταν οι διεθνείς τιμές έπεσαν από τα 126 στα 31 δολάρια το βαρέλι[2], δίνοντας τέλος στην εποχή της αχαλίνωτης κερδοσκοπίας του χρηματιστικού κεφαλαίου που γινόταν με το πρόσχημα της «εξάντλησης» του πετρελαίου.

Η διαφορά της τωρινής κατρακύλας από αυτή που σημειώθηκε την εποχή της κορύφωσης της κρίσης είναι ότι τώρα οι τιμές πέφτουν σε μα εποχή «ανάκαμψης» (έστω και αναιμικής) στις ΗΠΑ και μάλιστα την στιγμή που η διεθνής ζήτηση παρουσιάζει αύξηση από τα 90.5 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα, που βρισκόταν το πρώτο τρίμηνο του 2013, στα 93.5 εκατ. το τέταρτο τρίμηνο του 2014, όπως φαίνεται στους Πίνακες 1 και 2 που φτιάξαμε σύμφωνα με τα στοιχεία της Διεθνούς Επιτροπής Ενέργειας[3].

Η επιβράδυνση της κινέζικης οικονομίας δεν έχει οδηγήσει σε πτώση της ζήτησης πετρελαίου, ενώ η ζήτηση συνεχίζει να αυξάνεται στην αμερικάνικη ήπειρο. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Πίνακας 1: Παγκόσμια παραγωγή και ζήτηση πετρελαίου το 2014 (σε εκατ. βαρέλια την ημέρα)

Σύγριση	1ο τρίμηνο 2014	2ο τρίμηνο 2014	3ο τρίμηνο 2014	4ο τρίμηνο 2014	Μεταβολή	Ποσοστό μεταβολής
Παγκόσμια ζήτηση	91.64	91.51	93.08	93.51	1.44 (*)	1.6%
Παγκόσμια παραγωγή	92.06	92.83	93.74		1.68 (*)	1.8%
Διαφορά παραγωγής από ζήτηση	0.42	1.32	0.66			
Ζήτηση πετρελαίου στην Κίνα	10.10	10.30	10.40	10.60	0.50	5.0%
Ζήτηση πετρελαίου στην Αμερική	23.90	23.60	24.20	24.40	0.50	2.1%
Ζήτηση πετρελαίου στην Ευρώπη (εντός ΟΟΣΑ)	13.02	13.40	13.90	13.56	0.54	4.1%
Παραγωγή Αμερικής	18.07	18.62	18.83	19.18	1.11	6.2%
Παραγωγή Ρωσίας & λοιπών χωρών πρωην ΕΣΣΔ	14.01	13.84	13.81	13.93	-0.07	-0.5%

(*) Λόγω έλλειψης στοιχείων για τη μεταβολή της παγκόσμιας παραγωγής το 4ο τρίμηνο του 2014, η μεγαβολή υπολογίζεται μεταξύ 3ου και 1ου τριμήνου.

Πηγή: IEA Oil Market Report 12/12/2014 (https://www.iea.org/oilmarketreport/omrpublic/ & https://www.iea.org/media/omrreports/Table1.xls)

Πίνακας 2: Παγκόσμια παραγωγή και ζήτηση πετρελαίου το 2013 (σε εκατ. βαρέλια την ημέρα)

Σύγριση	1ο τρίμηνο 2013	2ο τρίμηνο 2013	3ο τρίμηνο 2013	4ο τρίμηνο 2013	Μεταβολή	Ποσοστό μεταβολής
Παγκόσμια ζήτηση	90.56	91.22	92.50	92.78	2.22	2.5%
Παγκόσμια παραγωγή	90.49	91.28	91.76	91.89	1.41	1.6%
Διαφορά παραγωγής από ζήτηση	-0.07	0.06	-0.74	-0.89		
Ζήτηση πετρελαίου στην Κίνα	9.87	10.09	10.16	10.28	0.41	4.1%
Ζήτηση πετρελαίου στην Αμερική	23.80	23.87	24.32	24.34	0.55	2.3%
Ζήτηση πετρελαίου στην Ευρώπη (εντός ΟΟΣΑ)	13.20	13.83	13.99	13.57	0.36	2.8%
Παραγωγή Αμερικής	16.76	16.60	17.30	17.78	1.03	6.1%
Παραγωγή Ρωσίας & λοιπών χωρών πρωην ΕΣΣΔ	13.85	13.79	13.83	14.04	0.19	1.4%

Πηγή: IEA Oil Market Report 12/12/2014 (https://www.iea.org/oilmarketreport/omrpublic/ & https://www.iea.org/media/omrreports/Table1.xls)

Πίνακας 3: Παραγωγή, εισαγωγές και εξαγωγές αργού πετρελαίου των ΗΠΑ 2007-2014

Ετος	Μέση ημερήσια παραγωγή αργού πετρελαίου (χιλιάδες βαρέλια την ημέρα)	Ετήσια μεταβολή	Συνολική μεταβολή	Μέση ημερήσια ποσότητα εισαγωγών αργού πετρελαίου (χιλιάδες βαρέλια την ημέρα)	Ετήσια μεταβολή	Συνολική μεταβολή	Μέση ημερήσια ποσότητα εξαγωγών αργού πετρελαίου (χιλιάδες βαρέλια την ημέρα)	Ετήσια μεταβολή	Συνολική μεταβολή
2007	5161			10031			23		
2008	4940	-4.3%		9796	-2.3%		27	13.8%	
2009	5312	7.5%		9135	-6.7%		30	14.5%	
2010	5500	3.5%	65.6%	9098	-0.4%	-26.1%	33	9.0%	859.8%
2011	5646	2.7%		8866	-2.6%		35	4.8%	
2012	6233	10.4%		8652	-2.4%		40	13.8%	
2013	7474	19.9%		7797	-9.9%		50	27.7%	
2014	8544	14.3%		7408	-5.0%		224	344.4%	

Πηγή: Υπουργείο Ενέργειας ΗΠΑ (http://ir.eia.gov/wpsr/psw01.xls)

Πετρελαϊκός «τζόγος»

Πρώτα απ' όλα, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι το πετρέλαιο είναι ένα χρηματιστηριακό προϊόν. Αυτό σημαίνει ότι οι μεταβολές της προσφοράς και της ζήτησης δεν αντανακλώνται ανάλογα στην τιμή του, η οποία ρυθμίζεται σύμφωνα με διαφορετικούς κανόνες. Αυτό δεν το λέμε μόνο εμείς, αλλά το παραδέχονται και αστοί οικονομολόγοι όπως ο Γερμανός F.W.Engdahl που σε παλαιότερο άρθρο του στους Τάιμς της Ασίας ανέφερε χαρακτηριστικά: *«Η τιμή του αργού πετρελαίου σήμερα δεν καθορίζεται σύμφωνα με οποιαδήποτε παραδοσιακή σχέση μεταξύ προσφοράς και ζήτησης. Ελέγχεται από ένα περίπλοκο οικονομικό αγορανομικό σύστημα καθώς και από τις τέσσερις μεγαλύτερες αγγλοαμερικάνικες πετρελαϊκές εταιρίες. Ενα 60% της σημερινής τιμής του αργού πετρελαίου είναι καθαρή κερδοσκοπία που καθοδηγείται από μεγάλες εμπορικές τράπεζες και θεσμικούς επενδυτές (hedge funds). Δεν έχει να κάνει καθόλου με βολικούς μύθους τύπου "Peak Oil" (σ.σ. ότι δηλαδή η δυνατότητα άντλησης πετρελαίου έχει φτάσει πλέον στα όριά της). Εχει να κάνει με τον έλεγχο του πετρελαίου και της τιμής του»*[4].

Ο Engdahl γίνεται ακόμα πιο συγκεκριμένος σχετικά με το ποιος κάνει αυτό τον έλεγχο, επισημαίνοντας ότι ο έλεγχος γίνεται από τα δύο σημαντικότερα διεθνή πετρελαϊκά χρηματιστήρια. Το χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης (Nymex), και το χρηματιστήριο του Λονδίνου. Τα δύο αυτά χρηματιστήρια ελέγχουν σήμερα το παγκόσμιο σημείο αναφοράς των τιμών για το μεγαλύτερο μέρος του «ελεύθερα» εμπορεύσιμου πετρελαίου.

Αυτό το κάνουν μέσω των μελλοντικών συμβολαίων στα δύο είδη του αργού πετρελαίου, το West Texas Intermediate (δηλαδή το αμερικάνικο αργό πετρέλαιο) και το Brent της Βόρειας Θάλασσας. Το τρίτο χρηματιστήριο, αυτό του Ντουμπάι (DME), δεν είναι παρά μία «θυγατρική» του Nymex με τον πρώην πρόεδρο του Nymex James Newsome να έχει διατελέσει στέλεχος της διοίκησης του DME[5].

Τα «μελλοντικά προθεσμιακά συμβόλαια» δεν είναι παρά συμβόλαια μελλοντικής πώλησης καθορισμένων ποσοτήτων πετρελαίου: μιας ορισμένης ποσότητας πετρελαίου, σε καθορισμένη ημερομηνία (μετά από μερικούς μήνες ή ακόμα και χρόνια). Τα «προθεσμιακά συμβόλαια» διαφημίζονται ως η εγγύηση για την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς, από τα οποία βγαίνουν κερδισμένοι και ο αγοραστής και ο πωλητής. Στην πραγματικότητα, όμως, δίνεται η δυνατότητα στα γνωστά hedge funds (τους λεγόμενους θεσμικούς επενδυτές, δηλαδή το χρηματιστικό κεφάλαιο) να καθορίζουν τις τιμές του πετρελαίου. Πώς το κάνουν αυτό; Απλά, πουλώντας και αγοράζοντας τις κατάλληλες στιγμές και μεγεθύνοντας τις ανησυχίες από διάφορα γεγονότα ώστε να φέρουν τις τιμές εκεί που θέλουν. Τα χρόνια που οι τιμές του πετρελαίου κάλπαζαν αγγίζοντας τα 140 δολάρια το βαρέλι, αρκούσαν οι ανησυχίες για τα αποτελέσματα του τυφώνα Κατρίνα στις ΗΠΑ ή οι απεργίες στα διυλιστήρια της Νορβηγίας ή ακόμα και ο κίνδυνος ενός επικείμενου πολέμου κατά του Ιράν, για να εκτινάξουν τις τιμές του πετρελαίου στα χρηματιστήρια υπό το φόβο μελλοντικής μείωσης της παραγωγής του πετρελαίου και επομένως ραγδαίας αύξησης των τιμών. Κλείνοντας μελλοντικές συμφωνίες με τιμές μεγαλύτερες από τις τρέχουσες, έδιναν ώθηση σε μια γενική άνοδο των τιμών.

Σήμερα όμως συμβαίνει το αντίθετο. Χωρίς να υπάρχει κάποια ριζική μεταβολή στη σχέση προσφοράς και ζήτησης μέσα στο 2014, οι τιμές άρχισαν να κατρακυλούν από τον περασμένο Ιούνη, όταν οι διεθνείς τιμές του πετρελαίου κυμαίνονταν μεταξύ 97 και 114 δολαρίων το βαρέλι[3], πέφτοντας στα 60-65 δολάρια το βαρέλι.

Το κλείσιμο της ψαλίδας μεταξύ προσφοράς και ζήτησης (αντί των 1.32 εκατ. βαρελιών την ημέρα που υπερτερούσε η παραγωγή έναντι της ζήτησης στο πρώτο τρίμηνο, η ψαλίδα έπεσε στα 0,66 εκατ. βαρέλια την ημέρα το δεύτερο τρίμηνο) [3], που κανονικά θα οδηγούσε σε άνοδο των τιμών, είχε το αντίθετο αποτέλεσμα.

Κούρσα παραγωγής

Την απάντηση σε αυτό το φαινομενικά παράδοξο φαινόμενο θα πρέπει να την αναζητήσουμε στην πραγματική κούρσα της παραγωγής πετρελαίου, που αναπτύσσεται στις δύο μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές και ταυτόχρονα πετρελαιοπαραγωγές χώρες του κόσμου, τη Ρωσία και τις ΗΠΑ, που αποτελούν αντίστοιχα την πρώτη και την τρίτη μεγαλύτερη πετρελαιοπαραγωγό χώρα του κόσμου.

Η Ρωσία έχει ξεπεράσει πλέον σε πετρελαϊκή παραγωγή ακόμα και τη Σαουδική Αραβία, ενώ οι ΗΠΑ όχι μόνο αύξησαν σημαντικά την παραγωγή τους τα τελευταία χρόνια, αλλά για πρώτη φορά από τον περασμένο Ιούνη άρχισαν να εξάγουν υπολογίσιμες ποσότητες πετρελαίου στο εξωτερικό.

Μια προσεκτική ματιά στα στοιχεία που δημοσιεύει το υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ δείχνει ξεκάθαρα την αλλαγή στάσης της αμερικάνικης υπερδύναμης στον πετρελαϊκό τομέα.

Σύμφωνα με τον Πίνακα 3, που συντάξαμε βάσει των παραπάνω στοιχείων, προκύπτει ότι:

- Η μέση ημερήσια παραγωγή αργού πετρελαίου στις ΗΠΑ έχει αυξηθεί κατά 3.4 εκατομμύρια βαρέλια περίπου από τα προ κρίσης επίπεδα (2007). Αυτό ισοδυναμεί με ποσοστιαία αύξηση γύρω στο 65%.

- Οι εισαγωγές έχουν μειωθεί κατά 26% από το 2007. Το 2014 είναι η πρώτη χρονιά που οι εισαγωγές πετρελαίου είναι λιγότερες από την εγχώρια παραγωγή και έπεσαν κάτω από το 50% της εγχώριας ζήτησης αργού πετρελαίου.

- Οι εξαγωγές που μέχρι και το 2013 ήταν σχεδόν αμελητέες (δεν ξεπερνούσαν τα 50 χιλιάδες βαρέλια την ημέρα) εκτινάχθηκαν το 2014. Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί ότι η τιμή των 224 χιλιάδων βαρελιών την ημέρα που αναφέρεται στον πίνακα 3 είναι μέση τιμή για το έτος 2014. Στην πραγματικότητα, όμως, η εκτίναξη των εξαγωγών ξεκίνησε από τον περασμένο Ιούνη, δηλαδή από τότε που άρχισε να κατρακυλά η τιμή του πετρελαίου. Σύμφωνα με τους αναλυτικούς πίνακες που δεν είναι δυνατόν να δημοσιεύσουμε λόγω χώρου[6], οι εξαγωγές πετρελαίου από τις ΗΠΑ ξεπέρασαν τα 270 χιλιάδες βαρέλια την ημέρα στα τέλη του περασμένου Ιούνη, φτάνοντας μέχρι και τις 420 χιλιάδες τον περασμένο Οκτώβρη!

Ενα ακόμα στοιχείο που προκύπτει από τους αναλυτικούς πίνακες του υπουργείου Ενέργειας των ΗΠΑ είναι η μείωση των εισαγωγών πετρελαίου από τη Σαουδική Αραβία (κατά 11.5% περίπου) με ανάλογη αύξηση των εισαγωγών από τον Καναδά (κατά 10.5%) και το Ιράκ (κατά 5% περίπου).

Αμερικάνικο ντάμπινγκ

Η ραγδαία αύξηση της αμερικάνικης παραγωγής στα μεγαλύτερα επίπεδα της τελευταίας 25ετίας συντελέστηκε με την αξιοποίηση κοιτασμάτων που απαιτούν περισσότερες δαπάνες και προηγμένες τεχνικές για την εκμετάλλευσή τους. Η ανάπτυξη του hydraulic fracturing (μέθοδος εξόρυξης πετρελαίου από σχιστόλιθο με την εισαγωγή νερού και χημικών μέσω κατάλληλων σωληνώσεων στο υπέδαφος) ήταν μία από τις μεθόδους που οδήγησαν στην εκμετάλλευση κοιτασμάτων όπως αυτό της βόρειας Ντακότα. Για την εκμετάλλευση αυτή όμως χρειάστηκαν λεφτά που το αμερικάνικο κράτος δεν τσιγκουνεύτηκε να δώσει.

Σύμφωνα με έκθεση του αμερικάνικου ινστιτούτου Oil Change International[7], οι επιδοτήσεις σε πετρελαϊκές εταιρίες για την έρευνα και εξόρυξη πετρελαίου αυξήθηκαν κατά 45% από το 2009 μέχρι το 2013, φτάνοντας τα 18.5 δισ. δολάρια το 2013 από τα 12.7 δισ. που ήταν το 2009.

Η αύξηση της αμερικάνικης παραγωγής δεν φαίνεται να αναχαιτίζεται από την πτώση των διεθνών τιμών του πετρελαίου. Κατ' αυτό τον τρόπο οι ΗΠΑ επιχειρούν να επικρατήσουν σε αυτό τον τομέα, εκβιάζοντας στην ουσία τις υπόλοιπες πετρελαιοπαραγωγές χώρες να μειώσουν την παραγωγή τους για να αποφύγουν παραπέρα κατρακύλα των τιμών.

Αυτό φαίνεται και σε πρόσφατη ανάλυση στελέχους του ΔΝΤ[1], στην οποία ο αναλυτής αποσιωπά αυτή τη ραγδαία αύξηση της παραγωγής στις ΗΠΑ θεωρώντας ότι για την άνοδο των τιμών φταίει ο ΟΠΕΚ που δεν μειώνει κι άλλο την παραγωγή του!

Το ερώτημα που τίθεται όμως είναι: πώς αντέχουν οι αμερικάνικες πετρελαϊκές εταιρίες τη ραγδαία πτώση της τιμής του μαύρου χρυσού; Δεν χάνουν κέρδη;

Λυσσαλέος ανταγωνισμός

Μια ματιά στα οικονομικά αποτελέσματα των μεγαλύτερων πετρελαϊκών εταιριών των ΗΠΑ και της Βρετανίας δείχνει ότι αντέχουν την πτώση των τιμών. Πράγμα που αποτελεί μια μορφή «ντάμπινγ» προκειμένου να γονατίσουν τους ανταγωνιστές τους.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση των οικονομικών αποτελεσμάτων του τρίτου τριμήνου του 2014 από τη BP[8], η εταιρία συνέχισε να έχει κέρδη και ρευστότητα παρά την πτώση των τιμών, ώστε να πετύχει τους στόχους που έθεσε για το 2014. Η πτώση των κερδών της BP από 3.7 στα 3 δισ. δολάρια το τρίτο τρίμηνο του 2014, σε σχέση με την ίδια περίοδο του 2013, δεν εμπόδισε την αύξηση της ρευστότητας από τα 6.3 δισ. στα 9.4 δισ. δολάρια, με αποτέλεσμα να έχουν συσσωρευτεί ήδη 25.5 δισ. δολάρια το πρώτο εννιάμηνο του 2014 για τις λειτουργικές

της ανάγκες, πλησιάζοντας έτσι το στόχο της συγκέντρωσης 30 δισ. δολαρίων για το 2014, που είχε τεθεί το 2011.

Τα κέρδη της EXXON-Mobil το πρώτο εννιάμηνο του 2014 ήταν αυξημένα κατά 1.72 δισ. δολάρια (ποσοστό 7%) από το επίπεδο που βρίσκονταν το πρώτο εννιάμηνο του 2013[9].

Αντίθετα οι ρωσικές εταιρίες αντιμετωπίζουν σοβαρή μείωση των κερδών τους, πράγμα που αντανακλάται και στην αξία του ρουβλιού που κατρακύλησε την ίδια περίοδο. Η πτώση του ρουβλιού ήταν αναμενόμενη από τη στιγμή που τα έσοδα από το πετρέλαιο καλύπτουν πάνω από το 45% των κρατικών εσόδων της Ρωσίας.

Ετσι, τα κέρδη της Gazprom το πρώτο εξάμηνο του 2014 ήταν χαμηλότερα από αυτά που απέκτησε η εταιρία το πρώτο εξάμηνο του 2013. Τα κέρδη (αφαιρώντας τους φόρους) έπεσαν από τα 593,4 δισ. ρούβλια στα 465,2, σημειώνοντας μείωση κατά 22% περίπου[10]!

Για τη Lukoil η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη. Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσιάζει η εταιρία για το πρώτο ενιάμηνο του 2014[11], το καθαρό εισόδημα (μετά φόρων) έπεσε από τα 7,79 δισ. δολάρια που βρισκόταν τους πρώτους εννιά μήνες του 2013, στα 5,74 δισ. δολάρια το πρώτο εννιάμηνο του 2014, σημειώνοντας πτώση κατά 26%!

Αυτό που κρύβεται, λοιπόν, πίσω από την κατρακύλα των τιμών του πετρελαίου δεν είναι παρά ο λυσσαλέος ανταγωνισμός μεταξύ των μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών χωρών, ΗΠΑ και Ρωσίας, στο πλαίσιο του οποίου η κάθε πλευρά επιχειρεί να αυξήσει το μερίδιό της στις διεθνείς αγορές. Οταν τα πράγματα ισορροπήσουν και αναδιαταχθεί η παγκόσμια μοιρασιά της πίτας του μαύρου χρυσού, τότε οι τιμές θα ανέβουν ξανά, για να θησαυρίσουν οι πετρελαϊκές εταιρίες και να καλύψουν το χαμένο έδαφος από την πτώση της τιμής που συντελείται αυτήν την περίοδο. Το πότε θα γίνει αυτό δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε, αλλά σίγουρα πρέπει να το περιμένουμε.

Παραπομπές:

1. Επτά ερωτήσεις σχετικά με την πρόσφατη κατρακύλα των τιμών του πετρελαίου – Απαντήσεις που δίνουν στελέχη του ΔΝΤ σε άρθρο τους που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο στις 22/12/14 (http://blog-imfdirect.imf.org/2014/12/22/seven-questions-about-the-recent-oil-price-slump/).

2. http://inflationdata.com/Inflation/Inflation_Rate/Historical_Oil_Prices_Chart.asp.

3. Oil Market Report – Εκθεση 12/12/14 (https://www.iea.org/media/omrreports/Table1.xls & https://www.iea.org/oilmarketreport/omrpublic/).

4. Αρθρο του γερμανού οικονομολόγου F.W.Engdahl, «Κερδοσκόποι πετάνε έξω τον ΟΠΕΚ από την ηγεμονία στις πετρελαϊκές τιμές», 6/5/2008, Ταιμς της Ασίας.

5. http://deltastrategygroup.com/professionals/james-e-newsome-phd.

6. Ο Πίνακας 3 συντάχτηκε σύμφωνα με τους αναλυτικούς πίνακες που δημοσιεύει το υπουργείο Ενέργειας των ΗΠΑ στο διαδίκτυο (http://ir.eia.gov/wpsr/psw01.xls).

7. US Fossil Fuel Production Subsidies under Obama, Ιούλης 2014.

8. Ανακοίνωση οικονομικών αποτελεσμάτων της BP, 28/10/14 (http://www.bp.com/en/global/corporate/press/press-releases/third-quarter-2014-results.html).

9. Ανακοίνωση οικονομικών αποτελεσμάτων της EXXON-Mobil (http://news.exxonmobil.com/press-release/exxon-mobil-corporation-announces-estimated-third-quarter-2014-results).

10. http://www.gazprom.com/f/posts/55/477129/gazprom-ifrs-2q2014-en.pdf.

11. http://www.lukoil.com/new/finreports/2014.

Τυνησία

Αναβιώνει το καθεστώς Μπεν Αλί

Τέσσερα χρόνια μετά την αυτοπυρπόληση του μικροπωλητή Μοχάμεντ Μπουαζίζι (17/12/2010), που πυροδότησε μαζικές διαδηλώσεις σε όλη την Τυνησία, με τουλάχιστον 300 νεκρούς από τα πυρά της αστυνομίας, και ανάγκασε το δικτάτορα Μπεν Αλί να εγκαταλείψει τη χώρα, κυβερνητικοί αξιωματούχοι και συνεργάτες του καθεστώτος Μπεν Αλί αναλαμβάνουν ξανά τα ηνία της εξουσίας. Μέσω εκλογών αυτή τη φορά.

Συγκεκριμένα, στις προεδρικές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν στις 22 Δεκέμβρη νικητής αναδείχτηκε ο 88χρονος αντι-ισλαμιστής δικηγόρος Beji Caid Essebsi, με αντίπαλο το Moncef Marzouki από το ισλαμικό κίνημα Αλ – Νάχντα. Ο Essebsi υπήρξε υπουργός Εσωτερικών επί του καθεστώτος Χαμπίμπ Μπουργκίμπα και στενός συνεργάτης του Μπεν Αλί. Υποστηρίζεται από το κόμμα «Nidaa Tounes», στο οποίο συμμετέχουν πολλά μέλη του παλιού κόμματος του Μπεν Αλί, το οποίο διαλύθηκε όταν η λαϊκή εξέγερση ανάγκασε τον Μπεν Αλί να παραιτηθεί και να εγκαταλείψει τη χώρα. Προβάλλεται ως υπέρμαχος του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» και του «κύρους του κράτους» και κατηγορεί τους ισλαμιστές ότι κατέστρεψαν τη χώρα μετά τη λαϊκή εξέγερση. Τόσο το παρελθόν του όσο και οι πολιτικές θέσεις του προκαλούν έντονη ανησυχία στο κομμάτι της κοινωνίας και ιδιαίτερα της νεολαίας που πρωτοστάτησε και συμμετείχε στη λαϊκή εξέγερση ότι θα καταργήσει τις πολιτικές ελευθερίες που κατακτήθηκαν με τη λαϊκή εξέγερση και ότι στο όνομα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» θα αρχίσει τις διώξεις κατά των ισλαμιστών και στη συνέχεια όλων των πολιτικών του αντιπάλων, εφαρμόζοντας την τακτική του δικτάτορα Σίσι στην Αίγυπτο.

Εκτός από το αξίωμα του προέδρου, το δεύτερο ανώτατο πολιτικό πόστο αναμένεται επίσης να καταλάβει κορυφαίος κυβερνητικός αξιωματούχος του καθεστώτος Μπεν Αλί. Στις 5 Γενάρη, ο νεοεκλεγείς πρόεδρος ανέθεσε στον Habib Essid, ανώτατο αξιωματούχο του υπουργείου Εσωτερικών στην υπηρεσία Ασφάλειας επί Μπεν Αλί, να αναλάβει ως πρωθυπουργός το σχηματισμό κυβέρνησης. Ο Essid όχι μόνο παρέμεινε στη θέση του αλλά διορίστηκε και υπουργός Εσωτερικών μετά την παραίτηση του Μπεν Αλί. Υποστηρίζεται από το κόμμα «Nidaa Tounes», το οποίο κατέλαβε την πρώτη θέση στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Οκτώβρη κερδίζοντας 86 σε σύνολο 217 εδρών. Ωστόσο, αναμένεται να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης από τη βουλή με την υποστήριξη άλλων μικρότερων κομμάτων.

Τη δεύτερη θέση στις βουλευτικές εκλογές κατέλαβε το μετριοπαθές ισλαμικό κίνημα Αλ – Νάχντα, το οποίο υποστήριξε την υποψηφιότητα για το προεδρικό αξίωμα του Moncef Marzouki, αντίπαλου του καθεστώτος Μπεν Αλί και εξόριστου για χρόνια στη Γαλλία, ο οποίος προβάλλεται ως εγγυητής των πολιτικών ελευθεριών και υπερασπιστής της λαϊκής εξέγερσης που ανέτρεψε τον Μπεν Αλί.

Είναι φανερό ότι η παλιά φρουρά, κυβερνητικοί αξιωματούχοι και στενοί συνεργάτες του δικτάτορα Μπεν Αλί επιστρέφουν πανηγυρικά στην εξουσία. Ο Μπεν Αλί αναγκάστηκε να παραιτηθεί, αλλά οι μηχανισμοί του καθεστώτος παρέμειναν άθικτοι, ενώ οι άνθρωποί του σε θέσεις κλειδιά, με την υποστήριξη της αστικής τάξης και των ΜΜΕ, προετοίμαζαν μεθοδικά την επάνοδο στην εξουσία των πολιτικών δυνάμεων «του νόμου και της τάξης», κατά το πρότυπο της στρατιωτικής χούντας στην Αίγυπτο προσαρμοσμένο στις συνθήκες της Τυνησίας.

Μια ακόμη λαϊκή εξέγερση έχει άδοξο τέλος. Η έλλειψη πολιτικών δυνάμεων που να εκφράζουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των φτωχολαϊκών στρωμάτων οδηγεί στην ανακύκλωση των διαχειριστών της εξουσίας. Οι ισλαμιστές, που έπαιξαν πρωταγωνιστικό πολιτικό ρόλο μετά την ανατροπή του Μπεν Αλί, ούτε ήθελαν ούτε μπορούσαν να θίξουν τους μηχανισμούς και τους ανθρώπους του καθεστώτος Μπεν Αλί. Αντίθετα συνεργάστηκαν μαζί τους. Δεν κατάφεραν να ανακουφίσουν στο ελάχιστο τα λαϊκά προβλήματα, διέψευσαν τις προσδοκίες μεγάλου τμήματος της κοινωνίας, απογοήτευσαν. Στις συνθήκες αυτές, ακόμη και οι όποιες πολιτικές ελευθερίες κατακτήθηκαν είναι εξαιρετικά ευάλωτες, ιδιαίτερα τώρα που τη διαχείριση της εξουσίας αναλαμβάνουν πολιτικές δυνάμεις που θα επιδιώξουν να πάρουν τη ρεβάνς καταργώντας τις κατακτήσεις της λαϊκής εξέγερσης.

Ρωσία – ΝΑΤΟ

Βγήκαν ανοιχτά τα μαχαίρια

Ο αποκαλούμενος ψυχρός πόλεμος που έχει ξεσπάσει μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ κυρίως, με «μήλον της έριδος» την Ουκρανία, οι προσπάθειες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με την υποστήριξη των δυτικών εταίρων του, να αποδυναμώσει οικονομικά και να περικυκλώσει στρατιωτικά τη Ρωσία, και από την άλλη η προσπάθεια του ρώσικου ιμπεριαλισμού να υπερασπίσει τα συμφέροντά του, να διασφαλίσει και να διευρύνει τις σφαίρες επιρροής του αποτυπώθηκαν πρόσφατα και σε επίσημα στρατιωτικά ντοκουμέντα.

Συγκεκριμένα, στις 26 Δεκέμβρη, ο ρώσος πρόεδρος υπέγραψε το 29σέλιδο κείμενο με το νέο ρωσικό στρατιωτικό δόγμα, με βάση το οποίο το ΝΑΤΟ χαρακτηρίζεται ως η μεγαλύτερη στρατιωτική απειλή για τη Ρωσία.

Το νέο στρατιωτικό δόγμα για πρώτη φορά αναφέρει ότι η Ρωσία μπορεί να χρησιμοποιήσει όπλα ακριβείας «στα πλαίσια των στρατηγικών μέτρων αποτροπής», χωρίς να διευκρινίζει πώς και πότε μπορεί να καταφύγει σ' αυτά. Τέτοια όπλα είναι, μεταξύ άλλων, πύραυλοι εδάφους – εδάφους, πύραυλοι Κρουζ που εκτοξεύονται από αεροσκάφη και υποβρύχια, κατευθυνόμενες βόμβες και βλήματα πυροβολικού.

Το νέο στρατιωτικό δόγμα αναφέρει επίσης ότι η Ρωσία μπορεί να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα ως αντίποινα σε ενδεχόμενη χρήση πυρηνικών ή άλλων όπλων μαζικής καταστροφής εναντίον της χώρας και των συμμάχων της, καθώς και σε περίπτωση επίθεσης με συμβατικά όπλα που «απειλούν την ίδια την ύπαρξη» του ρωσικού κράτους. Συν τοις άλλοις, επισημαίνει την ανάγκη να προστατευθούν τα συμφέροντα της Ρωσίας στην Αρκτική, όπου αναπτύσσεται άγριος ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για τον έλεγχο των τεράστιων κοιτασμάτων πετρελαίου και του υπόλοιπου φυσικού πλούτου, καθώς με την άνοδο της θερμοκρασίας λιώνουν οι πάγοι.

Το «Associated Press» (26/12/14), σε σχετικό άρθρο του (New Russian Military Doctrine says NATO top threat), υποστηρίζει ότι η Ρωσία στηρίζεται κυρίως στην πυρηνική αποτροπή και υστερεί κατά πολύ από τις ΗΠΑ και τους νατοϊκούς συμμάχους τους στην ανάπτυξη συμβατικών όπλων ακριβείας. Εντούτοις, πρόσφατα έχει επιταχύνει τον εκσυγχρονισμό του στρατού της αγοράζοντας μεγάλο αριθμό νέων όπλων και αυξάνοντας τα στρατιωτικά γυμνάσια.

Το προαναφερόμενο άρθρο αναφέρει επίσης ότι στις αρχές Δεκέμβρη η Ρωσία έκανε επίδειξη δύναμης μεταφέροντας πυραύλους Ισκαντέρ στο δυτικό θύλακα του Καλίνινγκραντ, που συνορεύει με την Πολωνία και τη Λιθουανία, κατά τη διάρκεια γυμνασίων, στο τέλος των οποίων οι πύραυλοι επιστράφηκαν στη βάση τους. Ωστόσο, η Ρωσία έχει απειλήσει ότι μπορεί να αναπτύξει μόνιμα στην περιοχή αυτή πυραύλους Ισκαντέρ, που μπορούν να εφοδιαστούν με πυρηνικές ή συμβατικές κεφαλές και να χτυπήσουν με μεγάλη ακρίβεια στόχους μέχρι 480 χιλιόμετρα, ως απάντηση στα αμερικανονατοϊκά σχέδια ανάπτυξης πυραυλικών συστημάτων κοντά στα σύνορά της.

Το ίδιο άρθρο προσθέτει ότι πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η δοκιμή του νέου RS-24 Yars διηπειρωτικού βαλλιστικού πυραύλου στη βορειοδυτική Ρωσία και ότι παρά την οικονομική κρίση, η ρωσική ηγεσία δεν δείχνει διατεθειμένη να περιορίσει το εξοπλιστικό πρόγραμμα, το οποίο προβλέπει την ανάπτυξη νέων διηπειρωτικών βαλλιστικών πυραύλων, την κατασκευή πυρηνικών υποβρυχίων και το σαρωτικό εκσυγχρονισμό του συμβατικού οπλοστασίου της Ρωσίας.

Από την άλλη, μετά τον τερματισμό των πολεμικών επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν στο τέλος του 2014, το ΝΑΤΟ μετατοπίζει το επίκεντρό του στην Ευρώπη το 2015 και στη συγκρότηση μιας νέας «ταχύτατης αντίδρασης δύναμης», με αποστολή την αναχαίτιση της Ρωσίας.

Η απόφαση για τη δημιουργία της πολυεθνικής αυτής δύναμης , που αποκαλείται και «αιχμή του δόρατος», πάρθηκε από τον Ομπάμα και τους υπόλοιπους νατοϊκούς ηγέτες τον περασμένο Σεπτέμβρη, με στόχο να μπορεί να αναπτυχθεί για «να ενισχύσει τα μέλη του ΝΑΤΟ που αισθάνονται ότι απειλούνται από τις πράξεις και τις φιλοδοξίες της Ρωσίας του Πούτιν».

Παράλληλα, θα συνεχιστεί η ισχυρή παρουσία εναέριων, επίγειων και ναυτικών στρατιωτικών δυνάμεων στις χώρες – μέλη του ΝΑΤΟ που συνορεύουν ή βρίσκονται κοντά στη Ρωσία, ενώ οι κυβερνήσεις των χωρών του ΝΑΤΟ θα συγκεντρώσουν καύσιμα, πυρομαχικά, στρατιωτικό εξοπλισμό και άλλα εφόδια στις χώρες που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή για να χρησιμοποιηθούν, αν χρειαστεί, από τη «δύναμη ταχύτατης αντίδρασης».

Σημειωτέον ότι στη διάρκεια του 2014 πραγματοποιήθηκαν περισσότερα από 200 νατοϊκά στρατιωτικά γυμνάσια στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη και αναμένεται να συνεχιστούν με τον ίδιο ρυθμό και το 2015.

Το νέο ρωσικό στρατιωτικό δόγμα και το εξοπλιστικό πρόγραμμα που το συνοδεύει αποτυπώνουν την πρόθεση και την ετοιμότητα του Κρεμλίνου να σκληρύνει τη στάση του απέναντι στην επιθετικότητα και τις προσπάθειες του Λευκού Οίκου να απομονώσει και να αποδυναμώσει τη Ρωσία. Η περίοδος των φιλειρηνικών διακηρύξεων, των φληναφημάτων περί αρμονικής συνύπαρξης και των υποκριτικών εναγκαλισμών μεταξύ των ιμπεριαλιστών λύκων, που διαρκούσε όσο οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι λοιποί δυτικοί εταίροι τους αποσπούσαν κομμάτια από τις σφαίρες επιρροής της ξεδοντιασμένης ρωσικής αρκούδας, χωρίς σοβαρές αντιδράσεις, έχει παρέλθει. Η ανασυγκρότηση και η οικονομική ανάκαμψη του ρώσικου ιμπεριαλισμού, που συνοδεύονται από τη δυναμική επανεμφάνισή του στο διεθνές προσκήνιο, οξύνει αναπόφευκτα και βγάζει στη φόρα τον άγριο ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, που βάζει τη σφραγίδα του αυτή την περίοδο στις σχέσεις Ρωσίας – Δύσης.

στο ψαχνό

Ξένες σημαίες

Από τη μια εμπόριο φόβου και από την άλλη εμπόριο ελπίδων. Ετσι εξελίσσεται η fast track προεκλογική περίοδος για τις εκλογές της 25ης Γενάρη.

Εμπόριο φόβου κάνουν η ΝΔ και ο Σαμαράς. Είναι το μόνο που τους έχει απομείνει ως πολιτικό όπλο. Ομως, το ίδιο όπλο χρησιμοποιούν, στις παρυφές του χώρου που δημιουργεί ο Σαμαράς, και τα μικρότερα κόμματα, τα λεγόμενα της Κεντροαριστεράς. Δεν το κάνουν με το χοντροκομμένο τρόπο της ΝΔ, αλλά ξέρουν πως μόνο με το φόβο και τα σύνδρομα που γεννά μπορούν να συγκρατήσουν ψηφοφόρους από το να ενταχθούν στο ρεύμα που οδηγεί στον ΣΥΡΙΖΑ.

Αν η τακτική αυτή ήταν καταδικασμένη σε πλήρη αποτυχία, θα την είχαν «μετρήσει» στα γκάλοπ και θα την είχαν εγκαταλείψει. Ομως αποδίδει, όπως απέδωσε και το 2012. Στο τέλος, όταν θα μετρήσουμε τα ποσοστά αυτών που χρησιμοποιούν, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, το εμπόριο του φόβου, θα διαπιστώσουμε ότι θα φτάσουν το μισό των ψηφοφόρων.

Εμπόριο ελπίδων κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ. Χοντροκομμένα, κυνικά, απροκάλυπτα, χωρίς φραγμούς και αναστολές. Με τα στελέχη του να δίνουν καθημερινά παραστάσεις υποκριτικής, το καθένα ανάλογα με την πολιτική κουλτούρα και τις πολιτικές καταβολές του. Σε έκδοση χειρότερη απ' αυτή του παλιού ΠΑΣΟΚ, με τις τόσες φράξιες, που η καθεμιά έλεγαν τα δικά τους και όλες μαζί υπηρετούσαν το στόχο «το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία».

Ξεχωριστή περίπτωση είναι ο Περισσός, που προσπαθεί να κρατήσει τις δυνάμεις του, με τη γνωστή τακτική: μπόλικη αριστερή φλυαρία και εγγυητής της σταθερότητας του καπιταλιστικού συστήματος με όσο κόσμο μπορεί και ελέγχει.

Αυτή η γενική εικόνα του εκλογικού σκηνικού αποτελεί έναν καθρέφτη στον οποίο αποτυπώνεται το μέγεθος της ήττας του εργατικού κινήματος στην παρούσα φάση. Η συντριπτική πλειοψηφία «τρώει» το παραμύθι των εκλογών, κινείται στη λογική του αστικού κοινοβουλευτισμού και στοιχίζεται κάτω από σημαίες ξένες, εχθρικές, έτοιμη να υπογράψει με την ψήφο της τη διευκόλυνση του καπιταλισμού να βρει εναλλακτική λύση εξουσίας, η οποία θα παγιώσει το καθεστώς της κινεζοποίησης.

Η πενταετία της κρίσης, στη διάρκεια της οποίας ξεκίνησε και ολοκληρώθηκε η κινεζοποίηση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού, έδειξε πού «πονάει» η εργατική τάξη. Δεν «πονάει» μόνο στο σκέλος των καθημερινών αμυντικών ταξικών αγώνων, αλλά και (κυρίως) στο σκέλος του στρατηγικού προσανατολισμού.

Η κρίση θα έφερνε αναγκαστικά τη σφοδρή επίθεση των δυνάμεων του κεφαλαίου και την απώλεια θέσεων για την εργατική τάξη. Αν όμως υπήρχε ταξικός στρατηγικός προσανατολισμός, και οι αμυντικοί αγώνες θα ήταν πιο αποτελεσματικοί και θα μπορούσαν να καθυστερήσουν την επέλαση των δυνάμεων του κεφαλαίου και πολλά βήματα μπροστά θα είχαν γίνει στο πολιτικό επίπεδο.

Ιστορία, όμως, δε γράφεται με «αν». Γι' αυτό και η προσοχή μας ας στραφεί στα «πρέπει». Για ν' αποκτήσει η εργατική τάξη ταξικό στρατηγικό προσανατολισμό, για να πάψει να στοιχίζεται κάτω από εχθρικές σημαίες, για να μπορεί να κάνει πολιτική σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα και όχι σύμφωνα με τα συμφέροντα του συστήματος, πρέπει η πρωτοπορία της να οργανωθεί πολιτικά.

Αλλιώς, κάθε φορά που θα υπάρχουν αστικές εκλογές θα επαναλαμβάνεται το θλιβερό φαινόμενο που για μια ακόμη φορά βλέπουμε.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Υπερόπλα-νεροπίστολα

Η fast track προεκλογική περίοδος κορυφώθηκε αναγκαστικά από τις πρώτες μέρες της κι εμείς εντοπίσαμε αμέσως ότι από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ δε γίνεται καθόλου (ούτε καν υπαινικτικά) λόγος για τα «υπερόπλα» με τα οποία θα κάνει τη διαπραγμάτευση με τους δανειστές και θα τους αναγκάσει να γονατίσουν.

Θυμίζουμε ότι κατά την προεκλογική περίοδο του 2012 το «υπερόπλο» για το οποίο μιλούσε ο Τσίπρας ήταν η απειλή κατάρρευσης της Ευρωζώνης, αν αποχωρούσε η Ελλάδα, ενώ κατά την προεκλογική περίοδο των περσινών ευρωεκλογών σε μια συνέντευξή του βάφτισε «υπερόπλο» τους ελληνικούς υδρογονάνθρακες (τους υδατάνθρακες που έλεγε ο Καμμένος), τους οποίους χρειάζεται η ΕΕ για ν' αποκτήσει ενεργειακή ανεξαρτησία.

Στην τωρινή προεκλογική περίοδο (και αρκετούς μήνες πριν απ' αυτή), ο ΣΥΡΙΖΑ επικαλείται μόνο το «ρεαλισμό» των απόψεών του, οι οποίες οδηγούν σε «αμοιβαία επωφελείς λύσεις», έχοντας πετάξει τα «υπερόπλα» στα σκουπίδια. Τυχαίο; Οχι βέβαια. Τα «υπερόπλα» υπονοούσαν εκβιασμό επί των δανειστών, ενώ οι «αμοιβαία επωφελείς λύσεις» προετοιμάζουν το έδαφος για τις διαδοχικές κωλοτούμπες.

Θίασοι ποικιλιών (1)

Για μια ακόμη φορά τα κόμματα προσπαθούν να φτιάξουν τα ψηφοδέλτιά τους σαν θιάσους ποικιλιών ή μάλλον σαν πανηγυρτζίδικα μπουλούκια που στήνουν τις τέντες τους το ένα απέναντι στο άλλο και προσπαθούν να τραβήξουν τους χωρικούς στο ταμείο τους. Εκτός από κάτι απίθανα πολιτικά σχήματα, τα οποία αποκτούν ξαφνικά αξία στο εκλογικό χρηματιστήριο και ανακοινώνουν συνεργασίες (αυτό αφορά κυρίως τον ΣΥΡΙΖΑ και τα μικρότερα σχήματα της «Κεντροαριστεράς», όπως το Ποτάμι και τη ΔΗΜΑΡ), αναζητούνται και λαμπερά ονόματα «των γραμμάτων, της τέχνης και του πολιτισμού» για να κοσμήσουν τα ψηφοδέλτια Επικρατείας, έστω και σε μη εκλόγιμες θέσεις. Αυτό επιβάλλει εδώ και χρόνια το πολιτικό μάρκετινγκ, αυτό γίνεται και τώρα. Οπότε το ενδιαφέρον περιορίζεται μόνο στα καινούργια ονόματα που θα καταφέρουν να προσελκύσουν ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΝΔ.

Θίασοι ποικιλιών (2)

Και μια και μιλάμε για θιάσους ποικιλιών, να μην παραλείψουμε να σημειώσουμε το εσωκομματικό παζάρι που έγινε στον ΣΥΡΙΖΑ. Ηρεμα κι ωραία, όπως ακριβώς το είχαμε προβλέψει. Οι Τσιπραίοι «έδωσαν» στους Λαφαζανικούς τον αποκλεισμό της ΔΗΜΑΡ και «πήραν» την Κοινωνική Συμφωνία της Κατσέλη, την Κίνηση Πράττω του Κοτζιά, την Κοινωνία Πρώτα των Βουδούρη-Παραστατίδη, την Αριστερή Προοπτική των Νεφελούδη-Μπαγεώργου (πρώην Δημαρίτες) και σίγουρα τους Τζάκρη-Μπόλαρη, που δεν ανακοινώθηκαν γιατί είναι άτομα.

Οι Λαφαζανικοί εξέφρασαν, βέβαια, τις αντιρρήσεις τους. Ομως, δεν έθεσαν σε ψηφοφορία την τροπολογία που είχαν ετοιμάσει. Επέλεξαν την αποχή από την ψηφοφορία, οπότε έμειναν όλοι ευχαριστημένοι. Οι Τσιπραίοι έκαναν τη δουλειά τους, όπως την είχαν σχεδιάσει, και οι Λαφαζανικοί διατήρησαν... τα νύχια τους καθαρά (βουτηγμένοι εξίσου στο βούρκο).

Γάτα με... ράσα

Λίγες μέρες πριν οριστικοποιηθεί στη Βουλή η αδυναμία εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας και οδηγηθεί το πολιτικό σύστημα σε εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ έπαιξε το σόου της ευσέβειας, κανονίζοντας συνάντηση Τσίπρα-Ιερώνυμου στο Κέντρο Δημιουργικής Απασχόλησης του ιερατείου, όπου ο Τσίπρας προσήλθε και έκανε αποθεωτικές δηλώσεις για το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας.

Ο Ιερώνυμος, όμως, αφού πήρε ό,τι ήθελε, φρόντισε στο γεύμα να πετάξει το καρφί: «Οι καιροί είναι δύσκολοι και απαιτείται συναίνεση, ενότητα και σύνθεση για το καλό της πατρίδος και τη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής». Η δήλωση ερμηνεύτηκε, φυσικά, ως παρέμβαση υπέρ συναινετικής λύσης στην προεδρική εκλογή. Ο ΣΥΡΙΖΑ έσπευσε να διαψεύσει ότι ο Ιερώνυμος έκανε τοποθέτηση για την προεδρική εκλογή, αλλά οι δεσποτάδες είναι... γάτες με ράσα. Το ίδιο βράδυ ο Ιερώνυμος πήγε να κάνει τα εγκαίνια ενός νέου μαγαζιού του ιερατείου («κοινωνικό παντοπωλείο») και επανήλθε: «Είμαι πατέρας πνευματικός και μπορώ να πω κάποια πράγματα παραπάνω. Το θέμα είναι τι βάζουμε πρώτα. Το κόμμα ή την πατρίδα. Χρειάζεται πολιτική και κοινωνική συναίνεση». Ετσι, απ' όλο αυτό το νταραβέρι κερδισμένοι βγήκαν οι δεσποτάδες.

Κατάντια

Οπως και να το κάνουμε είναι κατάντια για τον κυρ-Φώτη να εμφανίζεται ως συναρχηγός με τον Χρυσόγελο στο σχήμα «Πράσινοι - Δημοκρατική Αριστερά». Και μάλιστα το «Πράσινοι» να μπαίνει πριν από το «ΔΗΜΑΡ» στον τίτλο του σχήματος. Μέσα σε μια διετία, βρέθηκε από το ζενίθ στο ναδίρ. Από «σοφός γέρος» της αστικής πολιτικής σε απόβλητο του πολιτικού συστήματος που του υποβάλλει όρους ο κάθε τυχάρπαστος Χρυσόγελος ξέροντας ότι τον βρίσκει σε μεγάλη ανάγκη.

Ας πρόσεχε, όμως. Νόμιζε πως μπορεί να τους βάλει όλους στο βρακί του και να κάνει παιχνίδι μοναχά για

Ντροπή

Ο πενηντάχρονος αγρότης Γιώργος Λυμπερακάκης είναι αυτός που βρήκε και έσωσε το κοριτσάκι από τη Συρία, ο πατέρας του οποίου άφησε την τελευταία του πνοή μόλις πέρασε με το παιδί τον Εβρο. «Φαντάζομαι ότι θα σοκαριστήκατε στη θέα ενός νεκρού ανθρώπου και από πάνω του το παιδάκι του να κλαίει», παρατηρεί ο δημοσιογράφος της «Καθημερινής». Και ο αγρότης δίνει την απάντηση-σοκ:

«Κοίτα, εγώ έχω ζώα και ζω στον κάμπο. ***Είμαι συνηθισμένος σε τέτοιες εικόνες. Εχω βρει πολλούς νεκρούς.*** *Πέρυσι βρήκα πνιγμένα δυο παιδάκια. Νωρίτερα, έναν άλλον άντρα πεθαμένο στη σκοπιά ενός εγκαταλελειμμένου στρατιωτικού φυλακίου και μάλιστα το πτώμα του το είχαν φάει τα ποντίκια και οι αλεπούδες. Ζούμε πολλά τέτοια εμείς εδώ στον Εβρο, μη βλέπετε που δεν μαθαίνονται.* ***Αυτό το ποτάμι είναι το ποτάμι της ντροπής για τον πολιτισμό μας****».*

Την ίδια μέρα, ο Σαμαράς έκανε περιοδεία στον Εβρο, επισκεπτόταν το φράχτη της ντροπής και επιδιδόταν σ' ένα χρυσαυγίτικου τύπου ρατσιστικό παραλήρημα.

πάρτη του. Και δεν υπολόγισε καν στο ότι τα Τσιπράκια είχαν ήδη εξοντώσει έναν δεινόσαυρο (Αλαβάνο) και δεν το είχαν σε τίποτα να εξοντώσουν άλλον ένα. Είχε τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και την πάτησε, με αποτέλεσμα σήμερα να τον οικτίρουν και να τον λοιδορούν ακόμη και τα κνώδαλα της αστικής δημοσιογραφίας.

Δείγματα γραφής

Ο ΣΥΡΙΖΑ, προετοιμάζοντας από τώρα τον καπνό παραλλαγής με τον οποίο θα σκεπάσει τις κωλοτούμπες στην οικονομική και κοινωνική πολιτική, άρχισε να κάνει ντόρο για ριζική αναμόρφωση της δημόσιας διοίκησης, με μείωση των υπουργείων και κατάργηση της στρατιάς των συμβούλων και των μετακλητών υπαλλήλων που συνοδεύουν τους υπουργούς και υφυπουργούς. Τα γραφεία των υπουργών, υφυπουργών, γενικών γραμματέων και διοικητών θα στελεχώνονται από τις τάξεις των δημοσίων υπαλλήλων διακήρυξε ο Τσίπρας.

Πάνω σ' αυτό το θέμα δεν χρειάζεται να κάνουμε μελλοντολογία. Εχουμε ήδη σαφή δείγματα γραφής από τις τοπικές διοικήσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Στην Περιφέρεια Αττικής ο σύντροφος της Δούρου, χωρίς καμιά θεσμική ιδιότητα, έχει γραφείο απέναντι από το γραφείο της περιφερειάρχη και λύνει και δένει. Και στο δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας διόρισαν ειδικό συνεργάτη του δημάρχου αποτυχόντα υποψήφιο της παράταξης, ο οποίος έχει συμβουλευτικό ρόλο στα τεχνικά ζητήματα, αλλά παράλληλα διατηρεί και το μελετητικό του γραφείο ως πολιτικός μηχανικός.

Σύμπτωση;

Καθώς διαβάζαμε τη δραματική έκκληση του Λαλιώτη προς τον Γιωργάκη να μη φτιάξει καινούργιο κόμμα διασπώντας το ΠΑΣΟΚ, θυμηθήκαμε ότι υπάρχουν τρία κορυφαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ που έχουν παροπλιστεί πολιτικά με δικές τους αποφάσεις: Κώστας Λαλιώτης, Βάσω Παπανδρέου, Γιώργος Σουφλιάς. Υπάρχει κάτι κοινό που συνδέει αυτά τα στελέχη: και τα τρία διετέλεσαν υπουργοί ΠΕΧΩΔΕ και το όνομά τους συνδέθηκε με τις μεγαλύτερες συμβάσεις στον τομέα των δημόσιων έργων, που όλες τους καταγγέλθηκαν στην εποχή τους ως σκανδαλώδεις. Λέτε να πρόκειται για σύμπτωση; Εμείς πάντως δεν πιστεύουμε σε τόσο απίθανες συμπτώσεις.

Αρχηγάρα

«Κάνουμε μια πολιτική συμμαχία, η οποία είναι μεγάλη αυτή τη στιγμή και αυτή η πολιτική συμμαχία θα συνεχιστεί και μετά τις εκλογές, γιατί όλοι αποδέχονται ότι αυτό που θα ακολουθήσουν είναι να ακολουθήσουν τις αποφάσεις του Ποταμιού, **τις αποφάσεις του επικεφαλής**, τις αποφάσεις της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Ποταμιού». Ο Θεοδωράκης αυτοανακηρύσσεται σε... αρχηγάρα, προσπαθώντας να δείξει σε όσους μάζεψε και εξακολουθεί να μαζεύει στο Ποτάμι ότι πρέπει να τον υπακούν. Δεν είναι καθόλου δύσκολο, όμως, να αντιληφθεί κανείς πού τον έχουν γραμμένο όχι μόνο πολιτικά στελέχη με πολύχρονη πείρα, όπως ο Λυκούδης και η ομάδα του, αλλά ακόμη και νεοσσοί της αστικής πολιτικής όπως ο Τατσόπουλος.

Φουλ ακροδεξιά

Από την ακροδεξιά ατζέντα του Σαμαρά, μέσω της οποίας φιλοδοξεί να επαναπατρίσει ψήφους από τη Χρυσή Αυγή, δε θα μπορούσε να λείψει και μια επίσκεψή του στο φράχτη του Εβρου, η οποία συνοδεύτηκε από μια ανατριχιαστικά ρατσιστική δήλωση, την οποία θα ζήλευαν η Ζαρούλια με τον Κασιδιάρη: «Αυτός ο φράχτης που είναι πάνω από 10 χιλιόμετρα είναι το αποτρεπτικό εμπόδιο που απέτρεψε την εισροή χιλιάδων λαθρομεταναστών, που έμπαιναν ανεξέλεγκτα μέσα στην Ελλάδα μέσω Θράκης και που είχαν δημιουργήσει χρόνια το τεράστιο πρόβλημα που έζησε όλος ο ελληνικός λαός. Και είναι αυτός ο ίδιος ο φράχτης που ορισμένοι θέλουν να τον γκρεμίσουν, να τον ρίξουν. Γιατί η δική τους άποψη είναι ότι πρέπει να μπαίνουν οι λαθρομετανάστες και από πάνω να τους δίνουμε και ιθαγένεια και να τους δίνουμε και ασφαλιστικά ταμεία και νοσοκομειακή περίθαλψη. Κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να το επιτρέψει ο ελληνικός λαός».

Ανανέωση!

Οι αρχικές πληροφορίες από το επιτελείο της Χαριλάου Τρικούπη επιβεβαιώθηκαν και ο Βενιζέλος συναντήθηκε επίσημα με τον Φλωρίδη, για να ανακοινώσει ότι αυτός δέχτηκε να τοποθετηθεί επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ. Την απελπισία του Μπένι, ειδικά μετά το χτύπημα του Γιωργάκη, μπορούμε να την καταλάβουμε. Πού να βρει φίρμες που θα δεχτούν να ξεφτιλιστούν μ' ένα κόμμα που κινδυνεύει ακόμη και να μη βρίσκεται στην επόμενη Βουλή; Ετσι, αναγκάστηκε να κάνει τεμενάδες στον Φλωρίδη, ένα δευτεροκλασάτο πολιτικό της περιόδου Σημίτη, ο οποίος «εδοξάσθη κρυπτόμενος». Τόσα χρόνια εκτός πολιτικής πασχίζει να φανεί πως είναι «κάτι», πότε παρέα με τον Αλέκο Παπαδόπουλο (που είναι ικανός μόνο στο τάβλι) και πότε παρέα με τη Διαμαντοπούλου, άλλο μισητό στην κοινωνία πρόσωπο, την οποία εγκατέλειψε την τελευταία στιγμή.

ZOOM

Η κινεζοποίηση στην κορυφή της προεκλογικής ατζέντας

Αυτή η προεκλογική περίοδος διεξάγεται περισσότερο με αρνητική παρά με θετική προπαγάνδα. Τα κόμματα μελετούν κάθε κουβέντα στελεχών του αντιπάλου και αν κάτι θεωρηθεί ευνοϊκό το κάνουν σημαία προσπαθώντας να εκθέσουν τον αντίπαλο και την «κρυφή ατζέντα» που (υποτίθεται ότι) έχει. Κατά τη ΝΔ η κρυφή ατζέντα του ΣΥΡΙΖΑ είναι η χρεοκοπία και η επιστροφή στη δραχμή, ενώ κατά τον ΣΥΡΙΖΑ η κρυφή ατζέντα της ΝΔ είναι η συμφωνία που έχει κάνει ο Χαρδούβελης με την τρόικα, με εντολή Σαμαρά. Στο δεύτερο, βέβαια, υπάρχει μεγάλη δόση αλήθειας, ενώ το πρώτο είναι αποκύημα προεκλογικής φαντασίας.

Ομως, εκείνο που έχει σημασία δεν είναι ο βρόμικος πόλεμος των προπαγανδιστικών επιτελείων, αλλά η βάση πάνω στην οποία αναπτύσσεται, η σταθερή ατζέντα που είναι ήδη διαμορφωμένη. Αυτή η σταθερή ατζέντα λέει: **«αναζήτηση λύση εντός της ευρωζώνης».** Εκείνα τα παλιά του ΣΥΡΙΖΑ («εκτός αν μας αναγκάσουν», «το ευρώ δεν είναι φετίχ» και τα παρόμοια) έχουν εγκαταληφθεί.

Από την πλευρά των ιμπεριαλιστών δανειστών, σε κλίμα αυστηρής ουδετερότητας έναντι των συγκρουόμενων κομμάτων εξουσίας (ριζικά διαφορετική στάση σε σχέση με το 2012 και, φυσικά, ευγλωττότατη), διατυπώνονται κάποιες απλές αλήθειες: «η ΕΕ έχει κανόνες, η Ευρωζώνη έχει κανόνες, η Ελλάδα έχει αναλάβει υποχρεώσεις, τις οποίες πρέπει να σεβαστεί». Οι δημοσιογράφοι της Deutsche Welle έβαλαν τίτλο σε μια συνέντευξη του Γ. Σταθάκη, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα τηρήσει τις δεσμεύσεις έναντι των δανειστών και ο Σταθάκης έσπευσε, για προφανείς προεκλογικούς λόγους, να διαψεύσει αυτό το σημείο από το twitter, γράφοντας ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ ΔΕΝ θα τηρήσει τις «δεσμεύσεις Σαμαρά».

Ετσι, κυριολεκτικά με ένα τρικ, το όλο θέμα περιορίζεται στις «δεσμεύσεις Σαμαρά» (αλήθεια, ο Βενιζέλος γιατί βγαίνει από το κάδρο;) ή αλλιώς στο περιβόητο «mail Χαρδούβελη» και όχι στα ουσιαστικά ζητήματα που περιγράφουν συγκεκριμένες δεσμεύσεις. Σ' αυτό το σημείο οφείλουμε να επιμείνουμε, γιατί υπάρχουν οι **ειδικές** δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί στη διαπραγμάτευση με την τρόικα, υπάρχουν όμως και οι **γενικές** δεσμεύσεις που **επιβάλλει** η συμμετοχή στην Ευρωζώνη και την ΕΕ.

Η 26η Γενάρη θα είναι μια διαφορετική μέρα. Ιδιαίτερα αν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κατακτήσει την αυτοδυναμία (προοπτική που δεν μπορεί να αποκλειστεί). Η εκκρεμότητα της διαπραγμάτευσης με την τρόικα θα πρέπει να κλείσει σ' ένα καινούργιο πολιτικό περιβάλλον. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα πρέπει να επιλέξουν τι χαρακτήρα θα δώσουν σ' αυτή τη διαπραγμάτευση. Θα επιλέξουν να γονατίσουν και να εκθέσουν τη νέα κυβέρνηση, ρισκάροντας ένα βάθεμα της πολιτικής κρίσης στην Ελλάδα, ή θα πάνε σε μια τακτική τρεναρίσματος της διαπραγμάτευσης; Ο ΣΥΡΙΖΑ επιλέγει το δεύτερο. Το λέμε κρίνοντας από μια αναφορά του Σταθάκη σε συνέντευξή του στους Financial Times. Αντιγράφουμε από δελτίο του Γραφείου Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ: *«Τέλος, κατά τον κ. Σταθάκη οι ανησυχίες αναφορικά με την αδυναμία χρηματοδότησης της ελληνικής οικονομίας δεν ευσταθούν.* ***Η χώρα δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα ρευστότητας μέχρι τον Ιούλιο*** *και αυτό χωρίς να συνυπολογιστούν μορφές βραχυπρόθεσμης χρηματοδότησης από την έκδοση εντόκων γραμματίων στην εσωτερική αγορά».* Αυτό σημαίνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ προτίθεται να μπει σε μια διαπραγμάτευση με την τρόικα που θα διαρκέσει μερικούς μήνες, στη διάρκεια των οποίων θα επιδιώξει σε πολιτικό επίπεδο (δηλαδή σε διαπραγμάτευση του Τσίπρα και του οικονομικού του επιτελείου με την Μέρκελ, τον Γιούνκερ και τον Ντράγκι) να βρει ένα modus vivendi που θα του επιτρέψει να βγάλει ένα διάστημα χωρίς ιδιαίτερη πίεση.

Δεν γνωρίζουμε το βαθμό που οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα συναινέσουν στα αιτήματα του ΣΥΡΙΖΑ, αν και μπορούμε να πούμε με απόλυτη σιγουριά πως το modus vivendi αποκλείεται να επιβληθεί από τον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι ζήτημα γενικού «πρεστίζ» των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, αλλά και τακτικού χειρισμού των διμερών σχέσεων στο πλαίσιο της ΕΕ. Αν κάνουν σημαντικές παραχωρήσεις σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, θα πρέπει να πράξουν το ίδιο έναντι άλλων κυβερνήσεων, οπότε θα ξεκινήσει κάποιο «ξήλωμα του πουλόβερ» με τρόπο μη απόλυτα ελεγχόμενο. Ας υποθέσουμε, όμως, χάριν της οικονομίας της συζήτησης, ότι το πλαίσιο συμφωνίας με την τρόικα κλείνει χωρίς κανένα πρόσθετο μέτρο και ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε θέση να πανηγυρίσει για «πλήρη ανατροπή των δεσμεύσεων Σαμαρά». Επαναλαμβάνουμε: προεξοφλούμε ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί, όμως το παίρνουμε ως υπόθεση εργασίας.

Δεδομένου ότι το ελληνικό κράτος δεν αντιμετωπίζει πρόβλημα ρευστότητας μέχρι τον Ιούλη, όπως ισχυρίζεται ο Σταθάκης (χωρίς να μπορούμε να επιβεβαιώσουμε την αλήθεια του ισχυρισμού), δεδομένου ακόμη ότι τη διετία 2015-16 υπάρχει ένα «χρηματοδοτικό κενό» ύψους 27,5 δισ. (δάνεια που πρέπει να αποπληρωθούν), θα πρέπει να συναφθεί νέος δανεισμός (ο βραχυπρόθεσμος δανεισμός με τα έντοκα γραμμάτια δεν επαρκεί και δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αποπληρωμή ληξιπρόθεσμων ομολόγων που αφορούν μακροπρόθεσμο χρέος). Αν οι «αγορές» είναι ευνοϊκές, ο δανεισμός θα γίνει απ' αυτές. Μπορούν, όμως, να είναι ευνοϊκές οι «αγορές» σε συνθήκες πολιτικής αβεβαιότητας, αν δηλαδή δεν έχει κλείσει συμφωνία με τους «εταίρους»; Σίγουρα όχι, όπως δείχνει και το κάζο που έπαθε η συγκυβέρνηση από τα μέσα του περασμένου Οκτώβρη, όταν οι Σαμαράς-Βενιζέλος «έσκιζαν το μνημόνιο, έδιωχναν την τρόικα και σταματούσαν τον περαιτέρω δανεισμό από το ΔΝΤ». Επομένως, πρέπει να θεωρείται από τώρα βέβαιο, ότι μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα χρειαστεί και την εκκρεμούσα δόση (γύρω στα 7 δισ. συνολικά από EFSF και ΔΝΤ), και το υπόλοιπο δανείου από το ΔΝΤ, και νέο δανεισμό μέσω της περιβόητης προληπτικής γραμμής πίστωσης ECCL. Μάλιστα, το ΔΝΤ έχει καταστήσει σαφές ότι και το δικό του υπόλοιπο δανείου θα μετατραπεί σε γραμμή πίστωσης EFF. Και οι δύο αυτές γραμμές πίστωσης, η ECCL του ευρωπαϊκού ESM και η EFF του ΔΝΤ, προβλέπουν memorandum (Μνημόνιο, δηλαδή) ή αν θέλετε «πρόγραμμα». Προβλέπουν ακόμη μηχανισμό επιτήρησης. Διαφορετικό από τον «πολιτικό πρωτογονισμό» της τρόικας, αλλά πάντως μηχανισμό επιτήρησης, προκειμένου οι πιστωτές να εξασφαλίζουν ότι ο πιστωνόμενος (το ελληνικό κράτος, δηλαδή) ακολουθεί ένα συγκεκριμένο «πρόγραμμα καθορισμένων πολιτικών και μεταρρυθμίσεων», που επιτρέπει την ομαλή εξυπηρέτηση του χρέους (αποπληρωμή τόκων και χρεολυσίων στην ώρα τους).

Υπάρχει, βέβαια, σε εκκρεμότητα η νέα αναδιάρθρωση του χρέους, την οποία οι ιμπεριαλιστές δανειστές έχουν υποσχεθεί (δυνητικά πάντα) με την απόφαση του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012. Δεν την «έδωσαν» στους Σαμαροβενιζέλους, είναι διατεθειμένοι να τη «δώσουν» στον Τσίπρα, όχι όμως σε συνθήκες που θα τους «πουλάει μαγκιά». Θα τη δώσουν με συγκεκριμένες δεσμεύσεις. Πολιτικά αυτές μπορεί να διασώζουν κάποια προσχήματα αξιοπρέπειας της νέας κυβέρνησης, επί της ουσίας όμως θα είναι δεσμεύσεις, όχι παπαριές. Η περιβόητη διαπραγμάτευση για διεθνή διάσκεψη που θα διαγράψει μεγάλο μέρος του χρέους, που αποτελεί βασικό ιδεολόγημα του ΣΥΡΙΖΑ εδώ και καιρό, θα καταλήξει σε μια συμφωνία για επιμήκυνση των λήξεων των ομολόγων του EFSF. Ο Παπαδημούλης, κάθε άλλο παρά τυχαίος στην ηγετική πυραμίδα του ΣΥΡΙΖΑ, έχει ήδη διατυπώσει ως αίτημα την άμεση υλοποίηση της απόφασης του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012!

Οπότε, κάποια στιγμή θα ξανακούσουμε την παροιμιώδη έκφραση του Ανδρέα Παπανδρέου, από χειλέων Τσίπρα αυτή τη φορά: «άλλο το επιθυμητό, άλλο το εφικτό». Το «επιθυμητό» (η διεθνής διάσκεψη για τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους) θα εξακολουθήσει να χρησιμοποιείται ως ιδεολόγημα (για όσους αφελείς θα εξακολουθήσουν να τρέφονται από ιδεολογήματα), ενώ το «εφικτό» θα είναι η νέα αναδιάρθρωση του χρέους με επιμήκυνση λήξεων (ίσως και μετατροπή κάποιων κυμαινόμενων επιτοκίων σε σταθερά), την οποία έχουν έτοιμη οι ιμπεριαλιστές δανειστές και την αρνήθηκαν στη συγκυβέρνηση, για να την προσφέρουν ως «δώρο» στην επόμενη κυβέρνηση.

Ο χώρος δεν επιτρέπει να αναφερθούμε αναλυτικά και στην εξίσου σημαντική για ένα καπιταλιστικό σχηματισμό πλευρά του τραπεζικού δανεισμού. Ο Ντράγκι το έχει πει έγκαιρα (από τον περασμένο Νοέμβρη), ότι οι ελληνικές συστημικές τράπεζες θα μπορούν να αντλούν ρευστότητα από την ΕΚΤ μόνο στο βαθμό που η Ελλάδα βρίσκεται σε κάποιο «πρόγραμμα». Το ΔΣ της ΕΚΤ το επιβεβαίωσε την περασμένη Τετάρτη και ο εκπρόσωπος Τύπου το έκανε «λιανά».

Επομένως, ανεξάρτητα απο επιμέρους μικροαλλαγές, η κινεζοποίηση θα διαφυλαχθεί ως κόρη οφθαλμού, γιατί αποτελεί όρο για οποιαδήποτε «λύση εντός της Ευρωζώνης». Το αντίθετο θα απαιτούσε λύσεις που μόνο μια επαναστατική κυβέρνηση θα μπορούσε να δώσει. Πάμε, μήπως, για μια τέτοια κυβέρνηση; Το πιστεύει κανείς;

Πέτρος Γιώτης

Ζεσταίνουν το «συνασπισμό»

Η συζήτηση στο πρωινάδικο της τηλεόρασης του ΣΚΑΪ την περασμένη Δευτέρα είχε ανάψει και ο Παπαδημούλης δεν είχε κανένα πρόβλημα να απαντήσει στο ερώτημα που έθεταν μετ' επιτάσεως οι οικοδεσπότες δημοσιογράφοι και αφορούσε το μετεκλογικό σκηνικό εξουσίας. Βεβαίως ο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει την αυτοδυναμία για να σχηματίσει μια ισχυρή κυβέρνηση, όμως ακόμη και αν δεν έχει αυτοδυναμία, κυβέρνηση μετά τις εκλογές θα σχηματιστεί σε κάθε περίπτωση. Με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ και σε συνεργασία με άλλα κόμματα.

Ηταν τόσο σαφής η τοποθέτησή του που την αντιλήφθηκε ακόμη και η συμμετέχουσα στο πάνελ Καΐλή (εκπρόσωπος Τύπου του ΠΑΣΟΚ, παρακαλώ!), η οποία έσπευσε να πει ότι το ΠΑΣΟΚ μπορεί να στηρίξει μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, εφόσον ισχύουν αυτά που λέει ο Παπαδημούλης. Οτι δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ εγγυάται την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας.

Είναι γνωστό ότι σε ανύποπτο χρόνο, πολύ πριν προκηρυχτούν εκλογές, ο Θεοδωράκης είχε δηλώσει πως το Ποτάμι θα συνεργαστεί κυβερνητικά με όποιο από τα δυο μεγάλα κόμματα κερδίσει τις εκλογές. Επίσης, η Bank of America – Merrill Lynch, σε ενημερωτικό σημείωμα που έστειλε στους πελάτες της μετά τις περιβόητες συναντήσεις με τους Σταθάκη και Μηλιό στο Λονδίνο, έγραφε πως ο Σταθάκης είπε πως το πιθανότερο είναι ο ΣΥΡΙΖΑ να σχηματίσει κυβέρνηση με το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ.

Ο πολύπειρος Μάρτιν Σουλτς, εκ νέου πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου και κορυφαίο στέλεχος του SPD και της γερμανικής πολιτικής ηγεσίας, μιλώντας επίσης τη Δευτέρα στην εκπομπή «Heute Journal» του δεύτερου καναλιού της κρατικής ZDF, αφού διασκέδασε τις φήμες περί Grexit (πάγια τακτική της γερμανικής πολιτικής ηγεσίας σ' αυτή την προεκλογική περίοδο) και δήλωσε με έμφαση ότι τις αναταραχές στις αγορές δεν τις έχουν προκαλέσει ποτέ οι δηλώσεις του αρχηγού του ΣΥΡΙΖΑ (κάρφαρος για Σαμαρά), κατέληξε: *«Συμβουλεύω να περιμένουμε πρώτα τις εκλογές στις 25 Ιανουαρίου. Ολοι κάνουν σαν να έχει ήδη κερδίσει τις εκλογές ο Αλέξης Τσίπρας. Ακόμη και αν είναι το πρώτο κόμμα, θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να σχηματίσει έναν συνασπισμό. Δεν βλέπω κανέναν εταίρο συνασπισμού, ο οποίος θα στήριζε τις ριζοσπαστικές του θέσεις».*

Εχει μείνει μόνο ο Λαφαζάνης να υποστηρίζει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αποκλείεται να συνεργαστεί με τη ΝΔ, το Ποτάμι, το ΠΑΣΟΚ και το κόμμα του Παπανδρέου. Αυτό, βέβαια, δεν το πιστεύει αλλά του το υπαγορεύει ο ρόλος του μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει αυτοδυναμία, θα είναι αναγκασμένος να συνεργαστεί με τα κόμματα της «Κεντροαριστεράς» που θα μπουν στη Βουλή. Δηλαδή, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ και ΚΙΔΗΣΟ, αν υποθέσουμε ότι θα μπουν και τα τρία ή, τέλος πάντων, με όποια μπουν. Να επιδιώξει νέες εκλογές θα είναι μεγάλο ρίσκο, γιατί θα υποστεί πιο σφοδρή καταστροφολογία, αλλά και πιέσεις από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ενώ ο μεν Περισσός θα εμμένει στη μη συνεργασία, ο δε Καμμένος (αν υποθέσουμε ότι θα έχει μπει στη Βουλή) δε θεωρείται σοβαρός κυβερνητικός εταίρος.

Η κυβερνητική συνεργασία με τη ΝΔ, δηλαδή ο «μεγάλος συνασπισμός», είναι σ' αυτή τη φάση ανώριμη. Οχι μόνο επειδή θα έχει προηγηθεί η σκληρή προεκλογική σύγκρουση, με πολλά βρόμικα χτυπήματα (ιδιαίτερα από πλευράς ΝΔ), οπότε μια κυβερνητική συνεργασία θα μπορούσε να γίνει μόνο στο πλαίσιο μιας κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», με πρωθυπουργό τρίτο πρόσωπο, για να μην φαίνεται σαν «ανάρμοστη σχέση», αλλά και γιατί πρέπει να υπάρχει αξιόπιστη αντιπολίτευση για να μπορεί να μετατραπεί σε αξιόπιστη κυβερνητική λύση, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ φθαρεί. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει αξιόπιστη εναλλακτική λύση πέρα από τη ΝΔ, η οποία ενδεχομένως να επιδιώξει μια νέα μετάλλαξη, μετακινούμενη από το δεξιό άκρο, όπου την έχουν σύρει ο Σαμαράς με την ακροδεξιά κλίκα του, προς το κέντρο.

Από μια άποψη, για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι καλύτερα να μην έχει αυτοδυναμία. Μια κυβερνητική συνεργασία με τα πολιτικά μορφώματα της Κεντροαριστεράς προσφέρει το καλύτερο άλλοθι για τις κωλοτούμπες που υπαγορεύει η γραμμή της κοινοτικής νομιμοφροσύνης (βάλτε όση διαπραγμάτευση θέλετε, σημασία έχει η νομιμοφροσύνη που αναφέρεται σε συγκεκριμένο θεσμικό και οικονομικό πλαίσιο). Αυτό ακριβώς υπονόησε ο Σουλτς όταν είπε πως ο ΣΥΡΙΖΑ θα αναγκαστεί να σχηματίσει κυβέρνηση συνασπισμού και δεν υπάρχει υποψήφιος εταίρος που θα συμφωνήσει σ' αυτά που εμφανίζονται σαν ριζοσπαστικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ιστορία θα επαναληφθεί όπως το 2012, όταν η ΔΗΜΑΡ προσέφερε το αριστερό άλλοθι που χρειάζονταν οι Σαμαράς-Βενιζέλος για τη φρέσκια κυβέρνησή τους. Προεκλογικά, βέβαια, ο ΣΥΡΙΖΑ θα «σηκώνει» ως στόχο την αυτοδυναμία (κάθε αστικό κόμμα εξουσίας το ίδιο θα έκανε), όμως αν δεν την κατακτήσει θα είναι «η καλύτερή του». Στη νέα Βουλή, δε, θα υπάρξει σίγουρα πίεση να νομοθετηθεί γρήγορα ένα εκλογικό σύστημα χωρίς το μπόνους των 50 εδρών στο πρώτο κόμμα, στην οποία ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα μπορέσει να προβάλει εύκολη αντίσταση.

Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια το «δόγμα Σαμαρά»

Δεν είναι η πρώτη φορά που ένα αστικό κόμμα εξουσίας χτίζει ολόκληρη την προεκλογική του καμπάνια πάνω στην αρνητική προπαγάνδα για το βασικό πολιτικό αντίπαλό του, όπως κάνει σ' αυτές τις εκλογές η ΝΔ. Το έκανε και το ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου το 1989 και το 1993 και η ΝΔ του Κ. Καραμανλή το 2000 και το 2004. Αν υπάρχει μια διαφορά σε σχέση με την τωρινή τακτική της ΝΔ του Α. Σαμαρά δεν είναι τόσο η απουσία κάθε ψήγματος «οραματικού» λόγου, που συνόδευε τις παλαιότερες προεκλογικές εκστρατείες αρνητικής προπαγάνδας, όσο το περιεχόμενο της αρνητικής προπαγάνδας. Ποτέ, ακόμη και στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, η ΝΔ δεν εμφανίστηκε στον πολιτικό στίβο με τόσο σκληρή ακροδεξιά ατζέντα, όπως κάνει φέτος.

Ο Σαμαράς, που την περίοδο της ΠΟΛΑ το 'παιζε κεντρώος και αστοφιλελεύθερος, εμφανίζεται τώρα σαν χρυσαυγίτης με κοστούμι, φτάνοντας συχνά στα όρια της γελοιότητας. Οπως όταν σταυροκοπιέται μπροστά σε εικόνες και καταγγέλλει τον Τσίπρα ότι κάνει δημόσιες σχέσεις με την ορθοδοξία, σε αντίθεση με τον ίδιο που έχει την ορθοδοξία ως κομμάτι της ψυχής του. 'Η όταν στήνεται μπροστά στο φράχτη του Εβρου και επιδίδεται σ' ένα ρατσιστικό παραλήρημα, με αποτέλεσμα να του την πέφτει ακόμη και ο κυβερνητικός του εταίρος, το ΠΑΣΟΚ, κατηγορώντας τον για γραμμή Μπαλτάκου.

Είναι φανερό ότι ο Σαμαράς επέλεξε την ακροδεξιά ατζέντα στοχεύοντας καθαρά στη δεξαμενή ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής και του Καμμένου. Με τους ηγέτες των νεοναζί στη φυλακή και τον πλήρη αποκλεισμό της συμμορίας από τα αστικά ΜΜΕ και με την πλήρη ανυποληψία του Καμμένου, αλλά και την αποψίλωσή του από μια σειρά προβεβλημένα στελέχη, τα οποία στην πλειοψηφία τους έχουν προσχωρήσει και θα είναι υποψήφιοι με τη ΝΔ, ο Σαμαράς με το ακροδεξιό-εθνικιστικό επιτελείο του έκριναν ότι πρέπει να στοχεύσουν αποκλειστικά σ' αυτό το χώρο, στον οποίο φρόντισαν να δημιουργήσουν κενά εκπροσώπησης.

Οι λεγόμενοι «κεντροδεξιοί» της ΝΔ, καραμανλικοί και μητσοτακικοί, δεν εκφράζουν καμιά αντίθεση σ' αυτή τη γραμμή. Από τη μια δε θέλουν να εκτεθούν και να κατηγορηθούν από τους σαμαρικούς ως υπονομευτές της παράταξης και από την άλλη συνειδητοποιούν ότι περιθώρια σημαντικά προς τ' αριστερά τους δεν έχουν. Οι ίδιοι, βέβαια, δεν εμφανίζονται με το ίδιο σκληρό ακροδεξιό προφίλ, όμως κάνουν τη δική τους απεύθυνση σ' αυτό το ακροατήριο. Δεν είναι τυχαίο ότι τη μέρα που προκηρύσσονταν οι εκλογές, η Μπακογιάννη οργάνωσε επίσκεψη στο ΑΤ Εξαρχείων και μπήκε μέσα στην κλούβα για να φωτογραφηθεί με τους ΜΑΤατζήδες.

Ο ακροδεξιός λόγος από μόνος του δεν αρκεί, βέβαια, για μια προεκλογική εκστρατεία. Δεν μπορείς να νικήσεις τον ΣΥΡΙΖΑ ή να περιορίσεις στο ελάχιστο δυνατό τη διαφορά της ήττας μόνο με το «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Χρειάζεται και... οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα. Ομως, και σ' αυτόν τον τομέα ο Σαμαράς έχει επιλέξει την αρνητική προπαγάνδα: χρεοκοπία, θ' αδειάσουν οι τράπεζες και δε θα έχουν λεφτά τα ΑΤΜ, θα μας διώξουν από το ευρώ, οι αγρότες θα χάσουν τις επιδοτήσεις, οι επαγγελματίες και οι άνεργοι θα χάσουν τα λεφτά από το ΕΣΠΑ, οι επιχειρήσεις δε θα έχουν ρευστότητα, αυτά και πολλά παρόμοια ακούγονται καθημερινά όχι μόνο από τους γραφικούς τύπου Βούλτεψη και Μπουμπούκου, αλλά από τον ίδιο τον Σαμαρά, στις προεκλογικές ομιλίες και στις δηλώσεις του.

Μόνο που -όπως του λένε και οι συριζαίοι- το 2015 δεν είναι 2012, όταν το Βερολίνο, το Παρίσι και οι Βρυξέλλες παρέμβαιναν ανοιχτά στην προεκλογική εκστρατεία, στηρίζοντας την τρομοκρατική εκστρατεία του Σαμαρά και του Βενιζέλου. Τώρα, τα ιμπεριαλιστικά κέντρα τηρούν αυστηρή ουδετερότητα και οι κυβερνήσεις (ιδίως η γερμανική) σπεύδουν αμέσως να διορθώσουν τυχόν ακραία δημοσιεύματα (όπως συνέβη με το τελευταίο του Spiegel), ενώ και ο Βενιζέλος δεν ακολουθεί την τακτική Σαμαρά, προσβλέποντας σε μια αυριανή κυβερνητική συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ. Ετσι, η τρομοπροπαγάνδα του Σαμαρά λειτουργεί ως ασπίδα προστασίας για τον ΣΥΡΙΖΑ σ' εκείνα τα τμήματα των ψηφοφόρων που ήδη προσανατολίζονταν προς αυτόν. Η σκέψη που επικρατεί είναι απλή: η ΝΔ έχει ήδη δεσμευτεί έναντι των δανειστών, οπότε με τον ΣΥΡΙΖΑ τα πράγματα δεν μπορεί να είναι χειρότερα. Βέβαια, υπάρχουν και εκείνα τα στρώματα στα οποία μπορεί να πιάσει η τρομο-προπαγάνδα, όπως έπιασε και το 2012, και σ' αυτό ποντάρει ο Σαμαράς.

Εδώ που τα λέμε, δεν έχει και κάτι καλύτερο να «πουλήσει» προεκλογικά ο Σαμαράς, μετά το Βατερλό που υπέστη και στις δύο φάσεις του πολιτικού σχεδιασμού που έκανε από τον περασμένο Σεπτέμβρη. Και η επιχείρηση «φεύγει η τρόικα - αποδεσμευόμαστε από το ΔΝΤ - πετυχαίνουμε αναδιάρθρωση του χρέους» απέτυχε παταγωδώς και η επιχείρηση «εκλέγουμε πρόεδρο της δημοκρατίας» το ίδιο. Στην ανάπτυξη αυτών των δύο επιχειρήσεων ο Σαμαράς ανάλωσε όλα τα πολιτικά του καύσιμα, οπότε δεν μπορεί να εμφανιστεί τώρα σαν αντιμνημονιακός. Το μόνο που υπόσχεται είναι ότι άμα κερδίσει τις εκλογές θα φτιάξει «έναν οδικό χάρτη για τη μείωση όλων των φορολογικών συντελεστών». Ομως, στην ομιλία του στη ΔΕΘ είχε ανακοινώσει αυτόν τον «οδικό χάρτη», με πολλά ταρατατζούμ και στη συνέχεια τον είδε να εξαϋλώνεται στο παρατεταμένο παζάρι με την τρόικα. Οσο κι αν «οι ψηφοφόροι ξεχνούν», το βέβαιο είναι ότι δεν ξεχνούν τόσο σύντομα. Γι' αυτό και ο Σαμαράς καταφεύγει κυρίως στην τρομοκρατία του Grexit, που θα επέλθει με μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ (όπως ισχυρίζεται μόνο η ΝΔ πλέον), παρά στο θετικό πολιτικό λόγο και την υποσχεσιολογία. Αυτά τα έκανε μέχρι τα μέσα Οκτώβρη και τα είδε να γίνονται χίλια κομμάτια, οπότε θα ήταν αναποτελεσματικό να τα επαναφέρει τώρα.

ΣΥΡΙΖΑ: Επιχείρηση κατευνασμού των «νοικοκυραίων»

Οποιος θέλει να δει από τώρα τι θα γίνει μετά τις εκλογές της 25ης Γενάρη, τις οποίες –όπως όλα δείχνουν- αναμένεται να κερδίσει ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχει παρά να γυρίσει δυόμισι χρόνια πίσω και να κάνει μια σύγκριση των όσων έλεγε αυτό το κόμμα κατά τη διπλή προεκλογική περίοδο του Μάη-Ιούνη του 2012 με όσα λέει τώρα.

Το 2012 ο Τσίπρας έλεγε πως το ευρώ δεν είναι φετίχ, ενώ τώρα διακηρύσσει από τις στήλες της «Κοριέρε ντε λα Σέρα», με ύφος ελέω θεού μονάρχη, ότι «Η Ελλάδα μου δεν θα ζημιώσει την Ευρώπη!». Το 2012 ήταν ο Δραγασάκης που μιλούσε για μονομερή επιβολή μορατόριουμ στην πληρωμή των τοκοχρεολυσίων, ενώ τώρα λέει ο Τόλιος τα ίδια και τον αποδοκιμάζει ο Τσίπρας από το βήμα του διαρκούς συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ, διότι μ' αυτά που λέει προσφέρει όπλα στον Σαμαρά. Πέρα δε από τα στελέχη που όπου βρεθούν κι όπου σταθούν βροντοφωνάζουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δε θα προβεί σε καμιά μονομερή ενέργεια, ο ίδιος ο Τσίπρας υποστηρίζει (στο άρθρο του στην «Κοριέρε ντε λα Σέρα»), ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θεωρείται πλέον ένας κίνδυνος, όπως το 2012, αλλά μια πρόκληση με στόχο την αλλαγή». Το 2012 ο ΣΥΡΙΖΑ διακήρυσσε ότι σε μια μέρα, με ένα νόμο, θα καταργήσει τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς τους νόμους, ενώ τώρα διακηρύσσει ότι θα πάει βήμα-βήμα, ανάλογα με την πρόοδο της ανάπτυξης.

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ έπαψε να θεωρείται κίνδυνος, όπως λέει ο Τσίπρας, αυτό σημαίνει ότι έχει πείσει τους ιμπεριαλιστές δανειστές ότι δεν αποτελεί κίνδυνο. Επειδή οι ιμπεριαλιστές δεν άλλαξαν, εκείνος που άλλαξε (αν υποθέσουμε ότι ήταν ποτέ κάτι το διαφορετικό) είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Για την ακρίβεια, άλλαξε την προεκλογική ρητορική του, προσαρμόζοντάς την στις ανάγκες ενός κόμματος εξουσίας που θα χρειαστεί σύντομα να τη διαχειριστεί, καθώς και στις ανάγκες ενός κόμματος που θεωρεί δεδομένη την ψήφο των πιο ριζοσπαστικών κοινωνικών στρωμάτων και θέλει να κερδίσει την ψήφο των πιο συντηρητικών στρωμάτων, αυτών που συνηθίζουμε να προσδιορίζουμε ως «νοικοκυραίους».

Η επίκληση της ψήφου των «νοικοκυραίων» είναι απαραίτητη στον ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο για την κατάκτηση της εκλογικής νίκης, αλλά και ως άλλοθι για την πολιτική διαχείρισης της κινεζοποίησης, που πρόκειται να ασκήσει. Οι «νοικοκυραίοι» θέλουν «πάση θυσία παραμονή στο ευρώ», οπότε η διαπραγμάτευση με τους «εταίρους» θα έχει αυτή την κόκκινη γραμμή. Κι επειδή οι «εταίροι» δεν κατοικούν σε κάποιο ξέφραγο αμπέλι, αλλά σε ένα συνεταιρισμό κρατών που διέπεται από συγκεκριμένους κανόνες (Συνθήκες και παράγωγο δίκαιο) και διοικείται από συγκεκριμένους μηχανισμούς (Συμβούλιο, Κομισιόν, ΕΚΤ), η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ (ή με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ) θα είναι υποχρεωμένη να κινηθεί αυστηρά μέσα σε ό,τι υπαγορεύει αυτό το πλαίσιο και με βάση τις αποφάσεις που θα παίρνουν οι μηχανισμοί-θεσμικά όργανα.

Για να μην ξεχνιόμαστε και επειδή πολλά και διάφορα ακούγονται για σκίσιμο των Μνημονίων και τα συναφή, αλλά και για σεβασμό των δανειακών συμβάσεων μέχρις ότου υπάρξει «διεθνής διάσκεψη για το χρέος», υπενθυμίζουμε ότι το σύνολο των μνημονιακών δεσμεύσεων περιλαμβάνεται σε απόφαση του Συμβουλίου, δηλαδή του ανώτατου θεσμικού οργάνου της ΕΕ. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά ο ΣΥΡΙΖΑ (άλλο αν έχει συμφέρον να το κρύβει), γι' αυτό ακόμη και κατά την προεκλογική περίοδο διατυπώνει αιτήματα, τα οποία υποτίθεται ότι θα θέσει στη διαπραγμάτευση με τους «εταίρους» και δανειστές. Μάλιστα, ο Τσίπρας καταφεύγει στη γνωστή γενικολογία που καταφεύγουν όλα τα αστικά κόμματα: «κόκκινη γραμμή το συμφέρον του λαού μας». Πώς ακριβώς προσδιορίζεται το συμφέρον, γιατί γι' αυτό μιλούσαν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις και τα κόμματα που τις στηρίζουν;

Τίποτα καινούργιο δεν πρόσθεσε η παρουσίαση του εκλογικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ από τον Τσίπρα στο διαρκές συνέδριο. Πρόκειται για το περιβόητο πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, το οποίο έχουμε αναλυτικά παρουσιάσει τότε που πρωτοδημοσιεύτηκε. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα φιλανθρωπικών παρεμβάσεων, που ακόμη και αν υλοποιηθεί θα αφήσει άθιχτη την κινεζοποίηση στις βασικές της ορίζουσες.

Τίποτα καινούργιο δεν προστέθηκε και στα αιτήματα της διαπραγμάτευσης για το χρέος. Ακόμη και η «εξαίρεση του προγράμματος δημόσιων επενδύσεων από τους περιορισμούς του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης για ορισμένη χρονική περίοδο» έχει ξαναειπωθεί από τον ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα παίρνει περίοπτη θέση, γιατί υπάρχει μια τέτοια κίνηση από ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες (κυρίως τη Ρώμη), οπότε αν το ιμπεριαλιστικό παζάρι καταλήξει σε κάτι τέτοιο (βοηθάει και η απειλή ενός νέου κύκλου καπιταλιστικής ύφεσης στην Ευρωζώνη), ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορεί να επαίρεται ότι συνέβαλε σ' αυτό (ενώ δε θα έχει παίξει κανένα τέτοιο ρόλο). Και βέβαια, ακόμη και αν υπάρξει μια τέτοια απόφαση στην ΕΕ, δε θα σχετίζεται με την αποπληρωμή του χρέους, αλλά με τη δημοσιονομική πολιτική.

Ο Τσίπρας, πάντως, απαντώντας στη δραχμοφοβία και την τρομοκρατολογία του Σαμαρά, διακήρυξε: *«Και Διαπραγμάτευση θα γίνει! Και Συμφωνία θα υπάρξει! Και το μνημόνιο μαζί με τη τρόικα θα αποτελέσουν παρελθόν!»*. Δεν αμφιβάλλουμε και για τα τρία. Διαπραγμάτευση θα γίνει, όπως γίνεται πάντοτε. Συμφωνία θα υπάρξει και θα αντανακλά τη θέληση των ιμπεριαλιστών δανειστών (αλλιώς γιατί οι οικονομικά δυνατοί να κλείσουν συμφωνία με τον οικονομικά αδύναμο;). Το Μνημόνιο έτσι κι αλλιώς λήγει στις 28 Φλεβάρη, οπότε τελειώνει η δίμηνη παράτασή του. Η τρόικα θα φύγει και τη θέση της θα πάρει ο ελεγκτικός μηχανισμός της Κομισιόν, με την εμπλοκή και του ΔΝΤ, όπως έχει αποφασίσει το Eurogroup στη συνεδρίασή του της 8ης Δεκέμβρη του 2014.

Τα ερωτήματα τα οποία τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάνι είναι αν μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχίσει να εισπράττει τις εναπομένουσες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ

Αυστηρή ουδετερότητα και προειδοποιήσεις από τους δανειστές

Δεν ξέρουμε αν είχαν προειδοποιήσει τον Σαμαρά για τη στάση τους, όμως οι ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες κρατούν στάση αυστηρής ουδετερότητας έναντι των ελληνικών αστικών κομμάτων σ' αυτή την προεκλογική περίοδο, επιβεβαιώνοντας το γεγονός ότι έχουν εγκαταλείψει το δίδυμο Σαμαρά-Βενιζέλου και αποδέχονται την προοπτική μιας κυβέρνησης με βασικό κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, από τον οποίο έχουν λάβει τις διαβεβαιώσεις που απαίτησαν. Το πιθανότερο είναι να απαξίωσαν να ενημερώσουν τον Σαμαρά, αν και ο ίδιος πρέπει να το κατάλαβε, όταν διέταξαν την τρόικα να κρατήσει σκληρή στάση στην τελευταία διαπραγμάτευση, αρνήθηκαν οποιαδήποτε πολιτική διαπραγμάτευση (την οποία με αγωνία επεδίωξαν Σαμαράς και Βενιζέλος) και στο τέλος επέβαλαν την επίσπευση της προεδρικής εκλογής, αφήνοντας τον Σαμαρά να παίζει μόνος και πολιτικά αδυνατισμένος το τελευταίο του χαρτί. Οσο για τις διαβεβαιώσεις που έλαβαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, αν δεν τις είχαν λάβει δε θα κρατούσαν τόσο αυστηρή ουδετερότητα κατά την προεκλογική περίοδο, αλλά θα φρόντιζαν -με πλάγιους έστω τρόπους- να ενισχύσουν την κινδυνολογία του Σαμαρά.

Αλλαγή στάσης έχουμε και από τον Τύπο των ιμπεριαλιστικών πρωτευουσών, γεγονός που επιτρέπει στον ΣΥΡΙΖΑ να συστήσει ειδική ομάδα, η οποία συλλέγει τα ευνοϊκά δημοσιεύματα σε καθημερινή βάση και τα διοχετεύει στα ελληνικά ΜΜΕ, για να επιβεβαιώσει τον ισχυρισμό ότι το κλίμα στην Ευρώπη έχει αλλάξει. Χαρακτηριστικό είναι αυτό που συμβαίνει στη Γερμανία. Μόλις γράφτηκε το γνωστό δημοσίευμα στο Spiegel, σύμφωνα με το οποίο Μέρκελ και Σόιμπλε έχουν αποφασίσει να σπρώξουν την Ελλάδα έξω από το ευρώ αν εκλεγεί ο ΣΥΡΙΖΑ, η γερμανική κυβέρνηση έσπευσε να το διαψεύσει με δήλωση του αναπληρωτή εκπροσώπου της καγκελαρίας, ενώ μια μέρα μετά επανήλθε ο τακτικός εκπρόσωπος Στέφαν Ζάιμπερτ που δήλωσε: «Δεν πρόκειται με κανένα τρόπο να κάνω σχόλια για τον ελληνικό προεκλογικό αγώνα. Στόχος είναι η ισχυροποίηση της Ευρωζώνης με όλα τα μέλη της, φυσικά συμπεριλαμβανόμενης της Ελλάδας, και σ' αυτό δεν έχει αλλάξει τίποτα». Τις αμέσως επόμενες μέρες εμφανίστηκαν ευνοϊκά για τον ΣΥΡΙΖΑ δημοσιεύματα σε γερμανικά ΜΜΕ. Η Deutsche Welle έγραψε ότι οι πιστωτές θα συμβιβαστούν με τον Τσίπρα και θα ελαφρύνουν τα βάρη της Ελλάδας, «πιθανότατα μέσω μιας νέας επιμήκυνσης του χρόνου αποπληρωμής των ελληνικών δανείων, όπως είχε προαναγγείλλει ο Ολι Ρεν». Δηλαδή, προεξοφλείται ότι οι δανειστές θα δώσουν στον ΣΥΡΙΖΑ αυτό που απέφυγαν να δώσουν (το ανέβαλαν) στους Σαμαρά-Βενιζέλο, για να επιτρέψουν στον Τσίπρα να το εμφανίσει σαν νίκη της σκληρής διαπραγμάτευσης. Η δε «Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε Τσάιτουνγκ» έγραψε πως στη Γερμανία θα κόστιζε περισσότερο ένα Grexit παρά ένα κούρεμα του ελληνικού χρέους.

Ομως, παρά την αυστηρή ουδετερότητα, οι ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες δεν αφήνουν σ' αυτή τη φάση κανένα παράθυρο περί πιθανών υποχωρήσεών τους στις επικείμενες διαπραγματεύσεις με τη νέα ελληνική κυβέρνηση. Στάση απολύτως λογική από τη σκοπιά τους. Δε θα ήταν σώφρον να διακηρύξουν μονομερώς ότι τρόμαξαν από την προεκλογική ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ και είναι έτοιμες να κάνουν υποχωρήσεις. Θα ήταν σαν ο δυνατός να παραδεχόταν αδυναμία.

Ετσι, η εκπρόσωπος του Σόιμπλε μαριάνε Κοτέ επανέλαβε αυτά που έχει πει κατά καιρούς το αφεντικό της: «Περιμένουμε και θεωρούμε ότι η Ελλάδα θα τηρήσει τις συμφωνίες». Κι αμέσως πρόσθεσε την καλυμμένη απειλή, για την περίπτωση ενός Grexit: «Ο κόσμος έχει προφανώς προχωρήσει μπροστά από το 2012, και στο μεταξύ έχουμε δημιουργήσει αποτελεσματικά μέτρα, τα οποία έχουν θεσμοθετηθεί για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, προκειμένου να σταθεροποιούν την Ευρωζώνη». Τα ίδια δήλωσε και ο αντιπρόεδρος Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, που αφού διαβεβαίωσε ότι η Γερμανία δεν έχει σχέδια εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη, πρόσθεσε: ««Δεν μπορούμε να εκβιαστούμε και γι΄ αυτό αναμένουμε ότι η ελληνική κυβέρνηση, ανεξάρτητα από το ποιος θα ηγείται μετά τις 25 Ιανουαρίου θα πρέπει να τηρήσει τα συμφωνηθέντα με την ΕΕ».

Εξίσου σαφής, αλλά πιο σκληρός, υπήρξε και ο γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ: «Η επόμενη ελληνική κυβέρνηση πρέπει να τηρήσει τις δεσμεύσεις της χώρας. Οι Ελληνες είναι ελεύθεροι να επιλέξουν το πεπρωμένο τους όμως, ταυτόχρονα, υπάρχουν δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί και πρέπει να γίνουν σεβαστές. Αναφορικά δε με τη συμμετοχή της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ εναπόκειται στην ίδια και μόνον σε αυτή να αποφασίσει για το θέμα αυτό».

Εκείνο που είναι βέβαιο είναι πως μετά τις εκλογές η προεκλογική ρητορική θα εξατμιστεί, οι διαπραγματεύσεις θα ξαναρχίσουν και από τις δεσμεύσεις που θα αναληφθούν στο παρασκήνιο θα εξαρτηθεί και το «αβάντζο» που θα δώσουν οι ιμπεριαλιστές δανειστές σε μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να μην τη φθείρουν ανεπανόρθωτα άμεσα.

Αντιμνημονιακοί με μνημονιακούς!

Παρουσιάζοντας στο Διαρκές Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», το οποίο είναι και το κυβερνητικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, ο Α. Τσίπρας «δεσμεύτηκε» μεταξύ άλλων για: *«Αποκατάσταση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και επαναφορά των τριετιών, της επεκτασιμότητας και της μετενέργειας και της διαιτησίας - Κατάργηση των ρυθμίσεων για τις μαζικές απολύσεις».*

Προηγουμένως, όταν έγινε συζήτηση για τα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ, δεν φείσθηκε επαίνων για τη Λούκα Κατσέλη. Δηλαδή, για την υπουργό Εργασίας της μνημονιακής κυβέρνησης Παπανδρέου, η οποία με ένα πολυνομοσχέδιο θέσπισε όλα αυτά που τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται ότι θα επαναφέρει! Αναφερόμαστε ειδικά στην Κατσέλη γιατί δεν υπήρξε δευτεροκλασάτο στέλεχος στην κυβέρνηση Παπανδρέου (όπως ας πούμε η Τζάκρη) ή απλώς βουλευτής της μνημονιακής πλειοψηφίας (όπως οι Βουδούρης, Παραστατίδης). Αν μάλιστα στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ περιληφθεί και ο Μπόλαρης, όπως όλα δείχνουν, τότε εκτός από την υπουργό Εργασίας που τσάκισε τα εργασιακά δικαιώματα, θα μπορούμε να μιλάμε και για τον υφυπουργό Υγείας, που ως δεξί χέρι του Λοβέρδου κατεδάφιζε μαζί του τη δημόσια Υγεία.

Αν μπει κανείς στην προσωπική ιστοσελίδα της Κατσέλη (www.loukakatseli.gr) θα δει να φιγουράρει μπροστά-μπροστά, συνοδευόμενος από επιμελώς ρετουσαρισμένη φωτογραφία της, ο «Απολογισμός Κυβερνητικού Εργου», που έκανε όταν έφυγε από την κυβέρνηση και τον οποίο προφανώς θεωρεί ιδιαίτερα σημαντικό, γι' αυτό και τον προβάλλει ακόμη και σήμερα. Σ' αυτό το κείμενο, λοιπόν, η Κατσέλη καμαρώνει για το έργο της στη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, αφιερώνοντας σ' αυτό ένα ολόκληρο κεφάλαιο υπό τον εύγλωττο τίτλο *«Αλλαγές εργασιακών σχέσεων για διατήρηση και δημιουργία νέων θέσεων εργασίας: Ολοκλήρωση δεσμεύσεων Μνημονίου»*! Ναι, η Λ. Κατσέλη καμαρώνει ακόμη και σήμερα για την ολοκλήρωση των δεσμεύσεων του Μνημονίου, που πραγματοποίησε ως υπουργός. Το ίδιο και ο Μπόλαρης, στην προσωπική του ιστοσελίδα του οποίου (www.bolaris.gr) μπορεί να βρει κανείς πλήθος φωτογραφιών, στις οποίες καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι δίπλα στον Γιωργάκη Παπανδρέου.

Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κάποια στιγμή πήδηξαν έξω από το μνημονιακό σκάφος, είτε γιατί διέγνωσαν έγκαιρα πως αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να εξασφαλίσουν τις πολιτικές τους καριέρες είτε γιατί δεν άντεχαν άλλο την κοινωνική κατακραυγή. Δεν πήγαν στο σπιτάκι τους, όμως, ζητώντας συγγνώμη από τον ελληνικό λαό για τα δεινά που του επέφεραν, αλλά φρόντισαν να οικοδομήσουν τις σχέσεις τους με τον ΣΥΡΙΖΑ, για να συνεχίσουν μέσα από τις γραμμές του τις καριέρες τους. Και ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο τους δέχτηκε με ανοιχτές αγκαλιές, αλλά τους ψάλλει και εγκώμια. Τους δίνει την ευκαιρία να ξαναβγούν βουλευτές και το μόνο που λέει είναι ότι δε θα τους κάνει υπουργούς.

Ξεφτιλίκι υποτελών

«Και αυτό πια δε το λέμε μόνο εμείς. Το επισημαίνει και ο ευρωπαϊκός τύπος (...) Το Γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ αναγνωρίζει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μια πολιτική δύναμη που έχει ρεαλιστικό και δίκαιο αίτημα τη διαγραφή του ελληνικού χρέους».

Αυτά έλεγε, κομπορρημονώντας, ο Τσίπρας στο Διαρκές Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, το περασμένο Σάββατο. Το επιτελείο δεν είχε φροντίσει να διαβάσει αυτά που έγραφε την ίδια μέρα στην ηλεκτρονική του έκδοση το Spiegel: *«Η γερμανική κυβέρνηση θεωρεί σχεδόν αναπόφευκτη την έξοδο της Ελλάδας από τη ζώνη του ευρώ, αν ο ηγέτης της αντιπολίτευσης Αλέξης Τσίπρας είναι επικεφαλής της κυβέρνησης μετά τις εκλογές, εγκαταλείποντας τη δημοσιονομική πειθαρχία και αν δεν εξοφλήσει τα χρέη της χώρας»*. Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα, Μέρκελ και Σόιμπλε θεωρούν πως πλέον η έξοδος χωρών από την ευρωζώνη είναι «υποφερτή», λόγω «της προόδου που σημειώθηκε στη ζώνη του ευρώ από την κορύφωση της κρίσης το 2012 μέχρι σήμερα».

Η ίδια η καγκελαρία έβαλε τον αναπληρωτή εκπρόσωπό της να διαψεύσει το δημοσίευμα, τονίζοντας τη στάση ουδετερότητας που είναι αποφασισμένη να τηρήσει έναντι των πολιτικών κομμάτων που ανταγωνίζονται στις ελληνικές εκλογές (ανάλογες δηλώσεις έκανε την επομένη ο αντιπρόεδρος και ΥΠΕΞ Γκάμπριελ), όμως ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ είχαν ήδη υποστεί το ξεφτιλίκι. Δεν μπορεί τη μια μέρα να επικαλείσαι ένα ιμπεριαλιστικό έντυπο, όπως το Spiegel, από το οποίο περιμένεις επιβεβαίωση του ότι η πολιτική σου γίνεται αποδεκτή, και την άλλη να καταγγέλλεις το ίδιο έντυπο, επειδή γράφει τα ακριβώς αντίθετα. Ετσι, ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε γαργάρα το νέο δημοσίευμα του Spiegel, ενώ η ΝΔ είχε βάλει τα παπαγαλάκια της να στήσουν πάρτι.

Αυτά παθαίνει όποιος έχει τη νοοτροπία του υποτελή που αναζητά χάδια από τις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες και σ' αυτές αναφέρεται.

Ενα ατέλειωτο σόου

Ολόκληρη η θητεία του Λοβέρδου στο υπουργείο Παιδείας ήταν ένα προεκλογικό σόου, μέσω του οποίου προσπαθούσε να ρετουσάρει το πολιτικό του προφίλ για να διασωθεί πολιτικά, έπειτα από δυο σαρωτικές για τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα και το κοινωνικό αγαθό της υγείας θητείες αντίστοιχα στα υπουργεία Εργασίας και Υγείας.

Τι να πρωτοθυμηθούμε! Τις μαζικές -έως 25.000 σύμφωνα με τις εξαγγελίες του- προσλήψεις αναπληρωτών για να μη μείνουν κενά στα σχολεία, που έμειναν γράμμα κενό, τη μεγάλη ζέση του να αιτηθεί στα αφεντικά της τρόικας και τους ντόπιους γκαουλάιτερ να εξαιρεθεί η Παιδεία από την απαγόρευση των προσλήψεων και να γίνει στο πρώτο δίμηνο του 2015 διαγωνισμός του ΑΣΕΠ για το διορισμό μόνιμων εκπαιδευτικών, που του έφυγε όπως του ήρθε, την αντίστασή του στις ορέξεις του ομολόγου του Κυριάκου Μητσοτάκη να μην απολυθεί κανείς εκπαιδευτικός που είναι σε διαθεσιμότητα και κανείς διοικητικός υπάλληλος των ΑΕΙ που βιώνει αυτό τον τρόμο, που έσβησε ακόμα και από τις προφορικές διακηρύξεις του, τις δηλώσεις του ότι τη σχολική χρονιά 2014-2015 θα εφαρμοστούν με πληρότητα στα Γυμνάσια και Λύκεια η ενισχυτική διδασκαλία και η πρόσθετη διδακτική στήριξη, που κατάντησαν σκέτη κοροϊδία, αφού καθηγητές δεν υπάρχουν, κ.ά. ;

Το μόνο που προώθησε τελικά με συνέπεια ο Λοβέρδος ήταν η αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και των εκπαιδευτικών, με διαδικασίες fast track, γράφοντας στα παλαιότερα των υποδημάτων του τις μεγάλες αντιστάσεις του κόσμου της εκπαίδευσης, ώστε να αλυσοδέσει το σχολείο και τους δασκάλους του στο άρμα μιας διαρκούς απειλής για την κατηγοριοποίησή τους και την εργασιακή τους επιβίωση, στήνοντας και στην εκπαίδευση έναν μόνιμο μηχανισμό δημιουργίας εργαζόμενων υπό διαθεσιμότητα και απόλυση.

Ακόμα και την αγωνία των μαθητών και την αντίθεσή τους

στην τράπεζα θεμάτων, που υποθηκεύει το μέλλον τους στο σχολείο και την είσοδό τους στο Πανεπιστήμιο, που εκφράσθηκε με διαδηλώσεις και καταλήψεις, ο υπουργός Παιδείας την έγραψε εκεί που δεν πιάνει μελάνι, αποφασισμένος, όταν παίζονται τέτοια κρίσιμα ζητήματα όπως είναι η ανακοπή της τάσης της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση, να μην κάνει πίσω από τους αρχικούς σχεδιασμούς του αστικού πολιτικού συστήματος.

Τώρα, λίγες μέρες μετά την προκήρυξη των εκλογών, ο υπουργός Παιδείας προχώρησε σε μια ακόμη δημαγωγική κίνηση, προσθέτοντας μια επιπλέον πινελιά στο προεκλογικό σόου του.

Συγκάλεσε για τις 8 του Γενάρη το ΕΣΥΠ (Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας) σε επίπεδο Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, όπου κεντρική περσόνα θα είναι η αφεντομουτσουνάρα του. Για να παρουσιάσει, όπως μας πληροφορεί άριστα πάντα ενημερωμένη ιστοσελίδα και άτυπο γραφείο Τύπου του υπουργείου του, τα 15 σημεία των περίφημων αλλαγών που σχεδιάζει για το Δημοτικό Σχολείο. Που ακόμη και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ χαρακτήρισε «ανερμάτιστη έκθεση ιδεών».

Τίποτε από αυτά που περιγράφουν τα 15 σημεία (π.χ. το περίφημο «κοινωνικό σχολείο» του Λοβέρδου, με στόχους την εκπαίδευση των παιδιών στην υγιεινή διατροφή και άθληση, τη σεξουαλική αγωγή, το ρατσισμό και την ξενοφοβία, τη σχολική βία και τον εκφοβισμό, κ.λπ., ο περιορισμός της σχολικής διαρροής, η αναμόρφωση των αναλυτικών προγραμμάτων και βιβλίων -να μένει η «τσάντα στο σχολείο»-, η αναβάθμιση του ρόλου των εκπαιδευτικών και η επιμόρφωσή τους, κ.ά.) δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα του δημόσιου σχολείου που είναι τραγική και γίνεται κάθε μέρα και χειρότερη, λόγω των πολιτικών που ασκούνται στο χώρο της εκπαίδευσης, του στραγγαλισμού των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών και των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών, της σκληρής δημοσιονομικής πειθαρχίας που έχει επιβληθεί από τα ντόπια και ξένα αφεντικά.

Οταν οι δαπάνες για την Παιδεία αγγίζουν μόνο το εξευτελιστικό 2% του ΑΕΠ και τα σχολεία δεν έχουν τα στοιχειώδη για να λειτουργήσουν, όταν τα κενά σε εκπαιδευτικούς συνεχίζουν να υπάρχουν ακόμα και στο μέσον της σχολικής χρονιάς, όταν χιλιάδες προνήπια δε βρίσκουν μια θέση στο δημόσιο νηπιαγωγείο, σχολικές μονάδες συγχωνεύονται και καταργούνται και χάνεται το σχολείο της γειτονιάς, όταν υψώνονται ανυπέρβλητοι ταξικοί φραγμοί και το σχολείο μετατρέπεται σε ένα διαρκές εξεταστικό κέντρο, η μόρφωση συρρικνώνεται στα τελείως απαραίτητα και αντ' αυτής προωθούνται οι δεξιότητες και η πλήρης εξειδίκευση, όταν οι μισθοί των εκπαιδευτικών εξαϋλώνονται και πάνω τους επιβάλλεται καθεστώς τρόμου και πειθάρχησης, όταν τέλος ολόκληρη η εργαζόμενη κοινωνία «κινεζοποιείται» και εξανδραποδίζεται, βιώνει τον τρόμο και την αθλιότητα και η βία και η καταστολή εκπορεύονται από όλους τους πόρους του συστήματος εξουσίας, για ποιο «κοινωνικό σχολείο», για ποια αναβάθμιση του ρόλου του εκπαιδευτικού έχει το θράσος να μιλά ο υπουργός Παιδείας;

Στο έργο που προβάλλει με ταρατατζούμ ο Λοβέρδος ήμασταν και είμαστε και πάλι θεατές. Το παραμύθι διάσωσης του πολιτικού του σαρκίου δεν θα το φάει κανείς εκπαιδευτικός, κανένας εργαζόμενος, που ταλανίζεται.

Η διαθεσιμότητα έκανε ποδαρικό και στη νέα χρονιά

Χιλιάδες εκπαιδευτικοί και διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ εξακολουθούν να βιώνουν τον τρόμο της απόλυσης και τη νέα χρονιά.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΟΛΤΕΕ, μετά την κατάργηση 49 τεχνικών ειδικοτήτων της ΤΕΕ πριν από ένα 18μηνο, τελικά 1.709 εκπαιδευτικοί (2.122 εκπαιδευτικοί αρχικά και 1.992 στη συνέχεια) είναι ακόμη σε καθεστώς διαθεσιμότητας από τις 7 Ιουλίου 2014.

Τα ψέματα του πρώην υπουργού Παιδείας Αρβανιτόπουλου, ότι οι εκπαιδευτικοί θα μετατάσσονταν στα Δημόσια ΙΕΚ και στις υπό ίδρυση Σχολές Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΣΕΚ) και ότι ήδη οι 1.300 εκπαιδευτικοί «είχαν ήδη απορροφηθεί» στις δομές κατάρτισης του ΥΠΑΙΘ και του Λοβέρδου ότι κανένας δεν θα απολυθεί τέλειωσαν μετά από τόσους μήνες βασανιστικής ομηρείας.

«Η αλήθεια είναι ότι εκτός από 173 εκπαιδευτικούς που μετατάχθηκαν σε Διευθύνσεις ΔΕ και ΠΕ με τα δεύτερα πτυχία τους (οριστικοί πίνακες ΦΕΚ 714/Γ΄/6-6-2014 και ΦΕΚ 780/Γ΄/20-6-2014), όλοι οι υπόλοιποι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα βλέπουν τα ονόματά τους σε αλλεπάλληλους πίνακες "υποσχόμενων" θέσεων και μάταια προσδοκούν κάποιον οριστικό πίνακα και ΦΕΚ μετάταξης. Μέχρι τώρα έχουν ανακοινωθεί, από τον ΑΣΕΠ, έξι (6) διαφορετικοί πίνακες», σημειώνει η ΟΛΤΕΕ.

Στο ίδιο έργο θεατές είναι και οι διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ, που έχουν γίνει «μπαλάκι» ανάμεσα στο υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Παιδείας, με τους δυο υπουργούς να παίζουν ο καθένας το δικό του προσωπικό παιχνίδι σταθεροποίησης και ανάδειξης μέσα στο παραπαίον αστικό πολιτικό σύστημα.

Με την αρχή και επίσημα της προεκλογικής περιόδου, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε την επαναφορά 600 διοικητικών υπαλλήλων που ήταν σε καθεστώς διαθεσιμότητας στα Πανεπιστήμια, αφήνοντας στο κενό πάνω από 1.000 ανθρώπους. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, ο Λοβέρδος μέχρι τώρα έχει «παγώσει» τις σχετικές διαδικασίες, καθώς παίζει το προεκλογικό χαρτί της επιστροφής όλων, πατώντας και στη μελέτη που διενήργησε με εξωτερικό φορέα, η οποία απέδειξε ότι τα Πανεπιστήμια όχι μόνο δεν έχουν πλεόνασμα διοικητικού προσωπικού, αλλά έχουν ελλείψεις.

Τα πράγματα έτσι κι αλλιώς θα ξεκαθαρίσουν μετά τις εκλογές. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να απεμπολήσουν το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, δεν πρέπει να παραιτηθούν από τον αγώνα τους να το πετύχουν ως σύνολο και όχι ως ομάδες, ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι τελικά ο επίδοξος διαχειριστής του καπιταλιστικού συστήματος και μάλιστα εν μέσω σφοδρής κρίσης.

Επιχείρηση κατευνασμού των «νοικοκυραίων»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

δόσεις του ΔΝΤ (μόνο ο Παπαδημούλης δηλώνει ότι θα συνεχίσει να τις παίρνει) και αν θα δεχτεί την προληπτική γραμμή πίστωσης (ECCL), δεδομένου ότι η πρόσβαση στις «αγορές» για δανεισμό, προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα δάνεια, θα είναι για κάποιο χρονικό διάστημα απαγορευτική (στις 7 Γενάρη, το επιτόκιο του τριετούς ελληνικού ομολόγου είχε εκτοξευτεί στο 14%, σχεδόν τετραπλάσιο από το επιτόκιο με το οποίο έγινε η «έξοδος στις αγορές» τον Απρίλη του 2014). Ακόμη κι αν δεχτούμε το απίθανο, ότι δηλαδή θα γίνει «διεθνής διάσκεψη για το χρέος», αυτή θα πάρει χρόνο (χρόνια) και στο μεταξύ τα δάνεια πρέπει να εξυπηρετούνται (τόκοι συν χρεολύσια), που σημαίνει ότι τη διετία 2015-16 θα πρέπει να πληρωθούν 27,5 δισ. ευρώ (στοιχεία του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους). Αν λοιπόν ο ΣΥΡΙΖΑ συμφωνήσει στην πιστωτική γραμμή ECCL και μετατρέψει και τα υπόλοιπα δανείου από το ΔΝΤ σε πιστωτική γραμμή EFF, θα πρέπει να συμφωνήσει σε όρους (Μνημόνιο δηλαδή) και σε διαδικασία επιτήρησης. Κι επειδή άλλα περιθώρια δεν έχει εκτός από την παύση πληρωμών, στην οποία διαβεβαιώνει ότι δεν πρόκειται να προχωρήσει, γι' αυτό τα στελέχη του αποφεύγουν κάθε συζήτηση πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, μολονότι προκαλούνται συνεχώς από τους αντιπάλους τους. Οι νεοδημοκράτες, βέβαια, ισχυρίζονται πως ο ΣΥΡΙΖΑ έχει σχέδιο χρεοκοπίας και εξόδου από το ευρώ, εμείς όμως υποστηρίζουμε ακριβώς το αντίθετο: επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να υπηρετήσει τον ελληνικό καπιταλισμό, ο οποίος έχει ως στρατηγική επιλογή την ένταξη στην ΕΕ και στην Ευρωζώνη, δε θα προχωρήσει σε παύση πληρωμών, αλλά θα συνεχίσει να διαχειρίζεται την κινεζοποίηση και τη δημοσιονομική λιτότητα όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

Ενόψει των παραπάνω, μπορούμε να καταλάβουμε γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει κατά την προεκλογική περίοδο ιδιαίτερο βάρος (που δεν το έδινε παλιότερα) στα ζητήματα της «θεσμικής και δημοκρατικής ανασυγκρότησης του κράτους». Πρόκειται για το αγαπημένο προπαγανδιστικό καταφύγιο όλων των αστικών κομμάτων που διεκδικούν την εξουσία. Ο Καραμανλής υποσχόταν την «επανίδρυση του κράτους», ο Γιωργάκης το «opengov», ο Σαμαράς «μικρό και ευέλικτο κυβερνητικό σχήμα», το ίδιο κάνει και ο Τσίπρας. Βέβαια, ακόμη και αν εφαρμόσει κάποια απ' αυτά που υπόσχεται, αυτό δε θα έχει καμιά επίπτωση στην ουσία της πολιτικής και στα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζει ο ελληνικός λαός. Κάποιες αλλαγές, όμως, θα είναι ένα καλό προπέτασμα καπνού για την πρώτη περίοδο μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, όταν θα κάνει το πρώτο και καθοριστικό παζάρι με τους ιμπεριαλιστές δανειστές και φυσικά θα ετοιμάζεται για τις μεγάλες κωλοτούμπες.

Τον ίδιο στόχο υπηρετεί και η φιλολογία περί εξεταστικών και προανακριτικών επιτροπών που επίσης άρχισε να χρησιμοποιεί προεκλογικά ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο Τσίπρας μιλά για εξεταστικές επιτροπές για θέματα όπως «πώς μπήκαμε στο Μνημόνιο», ενώ άλλα στελέχη θυμούνται τη Siemens και την ΕΡΤ και ό,τι άλλο βολεύει την αντιπαράθεση στα ραδιοτηλεοπτικά πάνελ. Ο ΣΥΡΙΖΑ προαναγγέλλει ότι θα μετατρέψει τη Βουλή σ' ένα τεράστιο δικαστήριο που θα εξετάζει όλες τις εκκρεμότητες του παρελθόντος. Κανέναν, βέβαια, δεν τρομάζει. Θα γελάσουμε, δε, αν αναγκαστεί να συγκυβερνήσει με κάποιους από εκείνους που υποτίθεται ότι θέλει να καθίσει στο σκαμνί. Ολη αυτή η δικαστηριολογία, όμως, βοηθά μια χαρά στο να φεύγει η συζήτηση από την ουσία και να οδηγείται στην άνευ ουσίας πόλωση.

Μπορεί ο Σαμαράς να είναι εκείνος που επέλεξε τη σκληρή πόλωση, όμως αυτή πέφτει μια χαρά και στον ΣΥΡΙΖΑ. Αλλο να συζητάς επί της ουσίας και άλλο ν' απαντάς στα καθημερινά παραληρήματα της Βούλτεψη, του Μπουμπούκου, της Σπυράκη και του ίδιου του Σαμαρά με επιχειρήματα του ίδιου χαμηλού επιπέδου και ανταλλαγή ευφυολογημάτων. Συμμετέχοντας σ' αυτό το παιχνίδι της πόλωσης ο ΣΥΡΙΖΑ «μπετονάρει» τους δεδομένους ψηφοφόρους του, ενώ συγκεκριμένα στελέχη (Παπαδημούλης, Μητρόπουλος, Σταθάκης) έχουν αναλάβει το ρόλο του κατευνασμού των «νοικοκυραίων», προβάλλοντας τις πιο δεξιές θέσεις και κυρίως δίνοντας τις διαβεβαιώσεις ότι δεν πρόκειται να υπάρξει ρήξη με την ΕΕ. Οι ρόλοι έχουν μοιραστεί και σ' αυτό διευκολύνει το γεγονός ότι η πλειοψηφία των εργαζόμενων αντιμετωπίζει ηττοπαθώς τον ΣΥΡΙΖΑ ως το «μικρότερο κακό».

Ο σώζων εαυτόν σωθήτω

Στην εποχή του τίποτα ακόμα και τα πολιτικά μπάζα γίνονται κάτι. Κάτι σημαντικό, μάλιστα! Από πού ν' αρχίσει και πού να τελειώσει κανείς; Ας κάνουμε τον μέχρι στιγμής απολογισμό, γιατί τις επόμενες μέρες μπορεί να έχουμε και άλλες «εκπλήξεις».

Το «αυτοκολλητάκι» του λαϊκού βάρδου Τόλη, η Αντζελα με τα ωραία γαλάζια μάτια, έκανε το μεγάλο μπαμ ανακοινώνοντας ότι κατεβαίνει με τη ΝΔ, προκαλώντας... τρωικό πόλεμο ανάμεσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, με τον πρόεδρο Μπένι να απευθύνει στον «αγαπητό Αντώνη» μια τηλεγραφικού μεγέθους επιστολή, στην οποία εκφράζει τη λύπη του για τη σύμπραξη της ΝΔ «σε μία τόσο ανήθικη και αντιαισθητική πολιτική πράξη όπως αυτή της κας Γκερέκου στην Κέρκυρα»!

Η πλάκα είναι πως δυο μέρες πριν ανακοινώσει τη μεταπήδησή της στη ΝΔ η Γκερέκου είχε δώσει στη δημοσιότητα μακροσκελέστατη δήλωση, στην οποία εξηγούσε γιατί παραμένει πιστή στο ΠΑΣΟΚ (και δεν πάει στο κόμμα του Γιωργάκη) και γιατί θα είναι και πάλι υποψήφια με το ΠΑΣΟΚ! Η ακόμη μεγαλύτερη πλάκα είναι πως προξενητής στο γάμο Γκερέκου-ΝΔ είναι ο κερκυράρχης της ΝΔ Ν. Δένδιας, ο οποίος φρόντισε εγκαίρως να μεταφερθεί στη Β' Αθήνας, όπου θεωρεί σίγουρη την επανεκλογή του. Γιατί στην Κέρκυρα υπάρχει κάποιος Στέφανος Γκίκας, ο οποίος έχει φροντίσει να γίνει κερκυράρχης της γαλάζιας παράταξης. Αυτόν ο Δένδιας τον μισεί περισσότερο από οποιονδήποτε συριζαίο ή πασόκο, γι' αυτό και του βάζει ανθυποψήφια τη Γκερέκου, με την ελπίδα ότι αυτή θα πάρει την πρωτιά (θα ενωθούν οι προσωπικοί μηχανισμοί Δένδια και Γκερέκου) και θ' αφήσει τον Γκίκα και πάλι εκτός Βουλής!

Ετσι για την ιστορία του πράγματος αξίζει ν' αναφέρουμε τις περιπλανήσεις της Αντζελας τα τελευταία χρόνια. «Πουλέν» του Γιωργάκη, ο οποίος την έκανε υφυπουργό Τουρισμού το 2009, για να παραιτηθεί το Μάη του 2010, μετά τις αποκαλύψεις για τις περιπέτειες του συζύγου Τόλη με το ΣΔΟΕ. Περίμενε ότι ο Μπένι θα την ξανακάνει τουλάχιστον υφυπουργό, αυτός όμως την άφησε στα αζήτητα, με αποτέλεσμα να καταψηφίσει έναν εφαρμοστικό του Μνημονίου νόμο το 2013 και να διαγραφεί από τον Μπένι, για να επανέλθει το 2014 ως υποψήφια περιφερειάρχης Ιονίων του ΠΑΣΟΚ και ν' ανταμειφθεί στη συνέχεια με μια θέση υφυπουργού Πολιτισμού στην τελευταία συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου. Μ' ένα τέτοιο βιογραφικό, κάθε σώφρων άνθρωπος θα βρει λογική τη μετακίνησή της στη ΝΔ. Είτε με το ΠΑΣΟΚ του Μπένι είτε με το ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη δεν είχε ελπίδα επανεκλογής, ενώ με τη ΝΔ το παλεύει «καβάλα στ' άλογο». Κι άσε τον Μπένι να βουρλίζεται, όπως λένε οι Κερκυραίοι.

Πάμε παρακάτω. Ο Φλωρίδης επανακάμπτει στο ΠΑΣΟΚ (με ύφος χιλίων καρδιναλίων δηλώνει ότι «συμπράττει»), αφού σε προσωπικό παζάρι με τον Βενιζέλο εξασφάλισε την πρώτη (και κατά πάσα πιθανότητα εκλόγιμη) θέση στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας, την οποία παζάρευε για τον εαυτό της η Διαμαντοπούλου, με την οποία συνεργαζόταν πολιτικά τους τελευταίους μήνες ο Φλωρίδης, για να «αναμορφώσουν» το χώρο, όπως έλεγαν. Μία έδρα Επικρατείας θα βγάλει το ΠΑΣΟΚ αν μπει στη Βουλή, ο ένας την κέρδισε η άλλη την έχασε. Κατά τα άλλα, ο Μπένι αναζητά ηθική και... αισθητική στις ενέργειες της ΝΔ!

Βέβαια, η περίπτωση Γκερέκου θα είναι τίποτα, αν ανακοινωθεί η προσχώρηση του Βασίλη Οικονόμου στη ΝΔ. Είναι ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ που καταψήφισε το πρώτο Μνημόνιο (μαζί με την Σακοράφα) και διαγράφηκε από τον Γιωργάκη. Μαζί με τον Δημαρά έφτιαξαν το Πανελλήνιο Αρμα Πολιτών, από το οποίο την έκανε για να φτιάξει προσωπικό μαγαζί με την επωνυμία Ελεύθεροι Πολίτες. Ο Δημαράς συνεργάστηκε με τον Καμμένο, ο Οικονόμου επέλεξε τη ΔΗΜΑΡ και επανεκλέχτηκε βουλευτής το Μάη και τον Ιούνη του 2012. Εφυγε από τη ΔΗΜΑΡ τον Ιούνη του 2014, όταν είδε ότι το μαγαζί καταρρέει. Με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν τα βρήκε (άγνωστο για ποιο λόγο), ψήφισε υπέρ του Δήμα στη δεύτερη και την τρίτη ψηφοφορία και όπως φαίνεται τότε έδεσε την υποψηφιότητά του με τη ΝΔ.

Και τι να πει κανείς για τον Καστανίδη; Εφυγε από το ΠΑΣΟΚ και με την Κατσέλη έφτιαξε την Κοινωνική Συμφωνία. Το μόρφωμα δεν «περπάτησε» και στις ευρωεκλογές του 2014 ο Καστανίδης συνεργάστηκε με τον Κουβέλη. Τώρα επιστρέφει στο ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη!

Αθηνά Δρέττα. Ξεκίνησε από τον παλιό ΣΥΝ, αλλά σύντομα είδε ότι το μέλλον της είναι στο μεγάλο ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη. Δεν κατάφερε να ανελιχτεί, δεν την εμπιστεύτηκε ιδιαίτερα ούτε ο Βενιζέλος, οπότε με τον Μπίστη και κάποιους άλλους γυρολόγους έφτιαξαν τους «58». Βλέποντας ότι με κανένα από τα δύο ΠΑΣΟΚ δεν έχει μέλλον, έκανε ένα σάλτο και πήγε στο Ποτάμι, με το οποίο έχει τουλάχιστον κάποιες ελπίδες (λόγω αναγνωρισιμότητας) να κατακτήσει την περιπόθητη εκλογική έδρα. Οπως λέει, επιβαλλόταν να πάει με το Ποτάμι, γιατί «μετά τις εκλογές χρειάζεται ένας κυβερνητικός εταίρος ο οποίος θα εγγυάται εκτός από την παραμονή στην Ευρώπη και τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, τις δημοκρατικές ανατροπές που είναι απαραίτητες για την ανασυγκρότηση της χώρας». Η προσωπική της ιστοσελίδα, την οποία επισκεφτήκαμε το πρωί της Πέμπτης, γράφει μόνο: «Αθηνά Δρέττα Σύντομα Κοντά σας!». Προφανώς επανακατασκευάζεται, για ν' ανταποκρίνεται στους νέους... προσανατολισμούς της μεγάλης πολιτικής περσόνας.

Στο επόμενο φύλλο η συνέχεια, γιατί έχουμε κάποιους τύπους και κάποιες τύπισσες που δεν τα κατάφεραν να «τρυπώσουν» στον ΣΥΡΙΖΑ και ψάχνουν σωτηρία την τελευταία στιγμή. Το σκηνικό εγκυμονεί... εκπλήξεις.

Ο ελληνικός λαός γνωρίζει καλά τους τρομοκράτες

Η σύλληψη του Χριστόδουλου Ξηρού, η οποία ως προς το «τάιμινγκ» σχεδιάστηκε έτσι που να συμπέσει με την έναρξη της προεκλογικής εκστρατείας του Σαμαρά, ώστε να ενισχύσει τον ακροδεξιό του λόγο (όπως είπε ο συνήγορός του, ο Χρ. Ξηρός ζούσε από καιρό σε κλοιό), έδωσε την αφορμή για ένα αναβαθμισμένο κύκλο τρομοϋστερίας. Από τη μια ο Σαμαράς και από την άλλη τα αστικά ΜΜΕ δημιούργησαν και πάλι το γνωστό σκηνικό, που στόχο έχει να δείξει στον ελληνικό λαό τους αγωνιστές της ένοπλης πάλης ως εχθρούς του.

Το σκηνικό περιλάμβανε και σενάρια σαν αυτά που κάθε φορά κατασκευάζουν οι Κλουζό. Θυμίζουμε πως και όταν συνελήφθησαν τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα κυκλοφόρησαν σενάρια που τα έφερνε έτοιμα να πραγματοποιήσουν επίθεση στη ΓΑΔΑ, βάσει κάποιων σχεδιαγραμμάτων, τα οποία υποτίθεται ότι αποκρυπτογράφησαν τα σαΐνια της Αντιτρομοκρατικής. Οταν όμως έφτασε η ώρα της δίκης, έστειλαν έναν κακομοίρη μπάτσο να καταθέσει, ο οποίος το μόνο που κατάφερε ήταν να προκαλέσει θυμηδία ακόμη και στους δικαστές. Ετσι, η υποτιθέμενη υπό σχεδιασμό επίθεση στη ΓΑΔΑ δεν απασχόλησε άλλο το δικαστήριο και ο εισαγγελέας της έδρας απαξίωσε να κάνει αναφορά σ' αυτή στην αγόρευσή του.

Οι νομικές πλευρές της συγκεκριμένης υπόθεσης δε θα μας απασχολήσουν. Ο ίδιος ο Χρ. Ξηρός απαξίωσε το λόγο των διωκτών του και αρνήθηκε να απολογηθεί ή να συνεργαστεί σε οτιδήποτε μαζί τους. Θα σταθούμε μόνο στις πολιτικές πλευρές έτσι όπως ορίζονται από τη μονόπλευρη τρομοϋστερική προπαγάνδα, η οποία ανατροφοδοτείται σε καθημερινή βάση από τα καινούργια ευρήματα (υπαρκτά ή κατασκευασμένα).

Ο ελληνικός λαός γνωρίζει πλέον πολύ καλά ποιοι είναι οι τρομοκράτες. Δεν αισθάνθηκε ποτέ φόβο από τον Χρ. Ξηρό ή από οποιονδήποτε άλλο αγωνιστή ή οργάνωση του αντάρτικου πόλης. Ποτέ δεν τους είδαν να στρέφονται εναντίον του, ποτέ δεν αισθάνθηκε απειλή απ' αυτούς. Αντίθετα, βιώνει καθημερινά στο πετσί του τον τρόμο της ανεργίας, της φτώχειας, της απόλυτης ανασφάλειας για το παρόν και το μέλλον. Ενα τρόμο που σκορπούν οι σταυροφόροι της «αντιτρομοκρατίας», που υπηρετούν τον σάπιο και εκμεταλλευτικό καπιταλισμό.

Συζητάμε για τις εκλογές (και όχι μόνο)

Να κλείσουν άμεσα τα κολαστήρια

Η προεκλογική περίοδος, με τα λίγα σοβαρά και τα πολλά ευτράπελά της δεν πρέπει να μας κάνει να λησμονήσουμε τα σύγχρονα κολαστήρια, τη φυλακή μέσα στη φυλακή που δημιουργήθηκε στο Δομοκό (μεταφέρθηκαν ήδη ορισμένοι πολιτικοί και μια ομάδα ποινικών κρατούμενων, για να μην φαίνεται ότι το κολαστήριο δημιουργήθηκε μόνο για τους πολιτικούς κρατούμενους) και την υπόγεια απομόνωση των ειδικών κελιών στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, στα οποία μετέφεραν αιφνιδιαστικά τα μέλη της ΣΠΦ Χρήστο και Γεράσιμο Τσάκαλο και τους αναρχικούς Σ. Μάνδυλα και Α. Τσαβδαρίδη.

Ολα τα πακέτα των μεταγωγών έχουν καθαρά εκδικητικό χαρακτήρα. Ειδικά το δεύτερο (η μεταγωγή από την Α' πτέρυγα στα υπόγεια ειδικά κελιά των γυναικείων φυλακών) δεν έχει κανένα νομικό έρεισμα, είναι εντελώς παράνομο.

Ο Κορυδαλλός (κανένα τμήμα του, καμιά πτέρυγά του) δεν έχει οριστεί ως φυλακή Γ' τύπου. Εξακολουθεί γι' αυτόν να ισχύει ο παλιός σωφρονιστικός κώδικας (φυλακές Α' και Β' τύπου). Οταν κάποιοι κρατούμενοι μετάγονται στοχευμένα από την πτέρυγα που κρατούνταν, χωρίς να έχει μεσολαβήσει κάτι (χωρίς καν να υπάρχει το πρόσχημα ενός πειθαρχικού παραπτώματος), αυτό συνιστά ξέσκισμα του ίδιου του σωφρονιστικού κώδικα. Αυτό έγινε κατ' εντολή της Αντιτρομοκρατικής, στην οποία υπάκουσε σαν σκυλάκι η διοίκηση της φυλακής. Το τρομο-κλίμα που φτιάχτηκε με τη σύλληψη του Χρ. Ξηρού επέτρεψε στην κυβέρνηση να τσαλαπατήσει την ίδια την αστική νομιμότητα, όπως το είχε κάνει και όταν έφτιαξε αυτά τα κελιά το 2002, για να κλείσει (στην αρχή σε συνθήκες απόλυτης απομόνωσης) τους συλληφθέντες για την υπόθεση της 17Ν.

Τα επόμενα βήματα θα είναι να μεταφέρουν σ' αυτά τα υπόγεια κελιά-απομονωτήρια και τα υπόλοιπα μέλη της ΣΠΦ, καθώς και όσους κρατούνται για υποθέσεις που αποδίδονται στη ΣΠΦ, και να ξαναφτιάξουν το κλουβί που καταργήθηκε χάρη στην απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα και των υπόλοιπων πολιτικών κρατούμενων το 2004. Αυτό δεν πρέπει να μείνει αναπάντητο. Τα κελιά απομόνωσης του Κορυδαλλού, αυτά που όταν φτιάχτηκαν χαρακτηρίστηκαν «λευκά κελιά» πρέπει να κλείσουν. Το άτυπο ειδικό καθεστώς κράτησης πρέπει να καταργηθεί.

Και βέβαια, υπάρχει το μεγάλο πρόβλημα της φυλακής Γ' τύπου που δημιουργήθηκε στο Δομοκό και στην οποία μεταφέρθηκαν οι Ν. Μαζιώτης, Δ. Κουφοντίνας, Κ. Γουρνάς, Α. Γιωτόπουλος, Β. Τζωρτζάτος, Γρ. Σαραφούδης και Γ. Ναξάκης και μερικοί ποινικοί κρατούμενοι και στην οποία θα μεταφερθούν βαθμιαία και οι υπόλοιποι πολιτικοί κρατούμενοι (μόλις ολοκληρωθούν τα τρομοδικεία που βρίσκονται σε εξέλιξη στον Κορυδαλλό).

Ο μεγάλος κίνδυνος (και κατά την προεκλογική περίοδο και μετά απ' αυτή) είναι να θεωρηθεί το θέμα «τετελεσμένο» και να περάσει στη σφαίρα της περιοδικής διαμαρτυρίας. Αυτό θα διευκολύνει την επόμενη κυβέρνηση (ιδίως αν είναι μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ) να κάνει το κορόιδο και να μην προχωρήσει σε κατάργηση των φυλακών Γ' τύπου και σε ακύρωση των μεταγωγών που έγιναν. Ενα πρέπει να είναι το αίτημά μας, μέσα κι έξω από τις φυλακές: να καταργηθεί ο φασιστονόμος του Αθανασίου, να ακυρωθούν οι μεταγωγές, να καταργηθούν όλα τα καθεστώτα διάκρισης.

Οι εκλογές θα φέρουν το φρεσκάρισμα της κινεζοποίησης

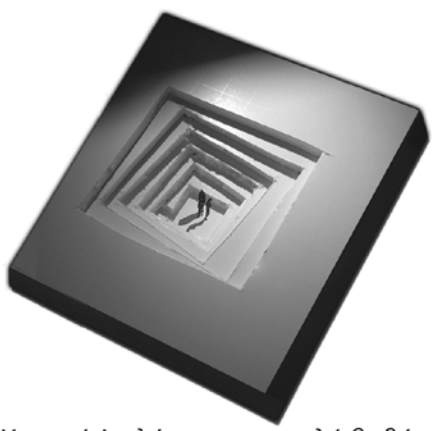

Κι αν είν' ο λάκκος σου πολύ βαθής χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς

Κώστας Βάρναλης

Συζήτηση
Παρασκευή 16/1
στις 20.00

Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών
www.eksegersi.gr
ΚΟΝΤΡΑ

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Η στήλη άνοιξε το χρονοντούλαπο της ιστορίας (το κάνει συχνά) και είδε ότι αύριο (11 Ιανουαρίου) κλείνει τα 62 χρόνια του ο πάλαι ποτέ κραταιός Κώστας Σκανδαλίδης. Μα «στον μεγάλο κόσμο τον αδιάφορο / ποιος τον θυμάται τώρα πια»...

Μπορεί πολλοί να μην το συνειδητοποίησαν ακόμη, αλλά μάλλον μπήκαμε σε χρονιά αναπαλαίωσης και καλλωπισμού του καπιταλισμού, κάτι που –αν επιβεβαιωθεί- θα αναλύσουμε στο φύλλο 809 της 31ης του Γενάρη. Προς το παρόν, βροχή έρχονται στο ηλεκτρονικό γραμματοκιβώτιό μας οι προτάσεις ανώνυμων και τίμιων νοικοκυραίων ψηφοφόρων της ρυζοσπαστικής αριστεράς (κάτι σαν γράμματα στον Aiwa Silly που στέλνονταν το προηγούμενο διάστημα). Δημοσιοποιούμε ενδεικτικά τέσσερις από αυτές, με την ελπίδα να ικανοποιηθούν στα πλαίσια των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών που αναμένεται να ακολουθηθούν όταν η χώρα γυρίσει σε Λήδα: Ψηφοφόρος από τον Καρβασαρά που επιθυμεί να κρατήσει την ανωνυμία του, προτείνει την κατάργηση του ΕνΦΙΑ και των Μ.Α.Τ. και την αντικατάστασή τους από τον Φ.Α.Ι. (Φόρος Ατομικής Ιδιοκτησίας, διαβάζεται "φαΐ") και το ΣκαΤα (Σώμα Καταστολής Ταραχών) αντίστοιχα. Η Σούζυ Τουρλουμπούκη από την Αστυπάλαια προτείνει να μην θεσπιστεί η ειδική εισφορά υπέρ της Εκκλησίας, κάτι που ψιθυρίζεται ότι υποσχέθηκε ο αξιωματικός τής αρχηγικής αντιπολίτευσης κατά την όγδοη επίσκεψή του στον Οικουμενικό Πατριάρχη, λίγο πριν τις χειμερινές διακοπές του στη μονή Βατοπεδίου. Ο Π.Π. από τα Κωλοφαρδέικα Αχαΐας προτείνει να καθιερωθεί το γεύμα αγάπης με χρυσά κουτάλια προς αναξιοπαθούντες, μετανάστες και ευπαθείς κοινωνικές ομάδες. Τέλος, ο Α.Χ. από τον πολύ γύρο της Χαλκιδικής προτείνει τη μετονομασία της σαρακοστής σε τριακοσιοστή, αφού μόνο εξήντα πέντε μέρες ετησίως καταναλώνονται πλέον κρέας και ψάρι από τα αναξιοπαθούντα νοικοκυριά της χώρας.

Επειδή οι γιορτές ίσως καταπλάκωσαν το ακόλουθο μήνυμα, η στήλη θεωρεί σκόπιμο να το δημοσιεύσει (αυτούσιο). Είναι η κραυγή αγωνίας ενός έγκλειστου: «Για δεύτερη φορά στη ζωή μου θα κάνω Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και την ονομαστική μου εορτή μακριά από τα αγαπημένα μου πρόσωπα, μακριά από τους φίλους μου, μακριά από τους Θεσσαλονικείς. Θέλω να πιστεύω ότι η ώρα της δικαίωσης δεν θα αργήσει. Αλλωστε η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Για όλα αυτά κάποιοι -όπως τόνισα και στο τριμελές Εφετείο- θα έχουν τύψεις μέχρι να πεθάνουν. Σήμερα, το σημαντικό για μένα είναι ότι εδώ στον χώρο της εξορίας, της απομόνωσης και των απάνθρωπων συνθηκών και παρ' όλο που αντιμετωπίζω έναν συνεχή πόλεμο λάσπης, δέχομαι με όλους τους δυνατούς τρόπους άπειρες εκδηλώσεις αγάπης, αγωνίας, συμπαράστασης και αλληλεγγύης από γνωστούς και αγνώστους, από ψηφοφόρους όλων των πολιτικών Παρατάξεων από ανθρώπους που από την πρώτη στιγμή αντελήφθησαν την εις βάρος μου εξόφθαλμη σκευωρία. Δέχομαι άπειρες εκδηλώσεις συμπαράστασης από αγνούς πατριώτες που παρακολούθησαν την μακρά προσφορά μου προς την Ελληνική Κοινωνία, που παρακολούθησαν την ανιδιοτέλεια με την οποία υπηρέτησα τον τόπο είτε με την ιδιότητα του αθλητή, είτε του εκπροσώπου του Λαού της Θεσσαλονίκης στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, είτε του επί 12ετία Δημάρχου Θεσσαλονίκης. Σε όλους αυτούς, αλλά και σε όλους τους συμπατριώτες μου εύχομαι καλά Χριστούγεννα, εύχομαι καλή πρωτοχρονιά, εύχομαι η πολιτική λάσπη που πληρώνω και εγώ να μη καταλάβει τα πάντα, εύχομαι η Πατρίδα να ξεπεράσει την εσωστρέφεια και την εμφύλια αντιπαράθεση και να κινηθεί με ταχύτητα στον δρόμο της προόδου και της ευημερίας. Χρόνια πολλά, καλές γιορτές. Βασίλης Παπαγεωργόπουλος».

"Ακραία" καιρικά φαινόμενα πλήττουν εξακολουθητικά τη χώρα, ενώ καθημερινά είναι τα τρομοκρατικά δελτία όλων των φορέων. "Χιόνι στα βουνά τον Γενάρη, άνεμοι και βροχές στην πόλη! Πέφτουμε από τα σύννεφα, τι θα απογίνουμε; Πού είναι η Πολιτεία, πού ο Διογένης Palace και πού τα Μαμούνια live;" είναι η κραυγή αγωνίας των πολιτών.

«Τέχνη έξω από την κοινωνία, τις τάξεις της και τους αγώνες της δεν υπάρχει. Αυτό σημαίνει πως ο κάθε μάστορας στο πεδίο της διανόησης πρέπει να καθορίσει τη θέση του: ή με τον λαό ή με τους εκμεταλλευτές του» (Νίκος Ζαχαριάδης).

Κοκκινοσκουφίτσα

Νέα απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου κόλαφος για Αλαφούζο, Δούρου και Μελισσανίδη

Χρηματοδότηση μόνο για ερασιτεχνικά σωματεία και όχι για γήπεδα ΠΑΕ

Αν και με διαφορετικό σκεπτικό σε σχέση με την απόφαση του Ε' Κλιμακίου, η απόφαση του VI Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που έκρινε την αίτηση ανάκλησης του Αλαφούζου, αποτελεί κόλαφο για τον Αλαφούζο και τη Δούρου, ενώ φράζει οριστικά το δρόμο για τη χρηματοδότηση του καπιταλιστή της ΠΑΕ Παναθηναϊκός με 7 εκατ. ευρώ από την Περιφέρεια, αλλά και του Μελισσανίδη με 20 εκατ. ευρώ για το γήπεδο της ΑΕΚ.

Η απόφαση κοινοποιήθηκε στον Αλαφούζο στις 2 Γενάρη. Επομένως έχει προθεσμία μέχρι την Παρασκευή 16 Γενάρη για να ασκήσει αίτηση αναθεώρησης που θα εκδικαστεί από τη Μείζονα Επταμελή Σύνθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Παρακολουθούμε την υπόθεση και θα σας ενημερώσουμε αν η πλευρά Αλαφούζου (με τη σιωπηρή στήριξη της Περιφέρειας και πάλι;) θα δοκιμάσει την τύχη της για τρίτη φορά, προκειμένου να ανατρέψει μια απόφαση που έχει «δεθεί» δυο φορές με διαφορετικά νομικά σκεπτικά.

Σε ό,τι αφορά το ειδικό θέμα του γηπέδου του ΠΑΟ το VI Τμήμα επικύρωσε την απόφαση του Κλιμακίου, κρίνοντας ότι η σύμβαση αντίκειται «στη χρηστή δημοσιονομική διαχείριση και ειδικότερα στις αρχές της οικονομικότητας και της αποδοτικότητας», δεδομένου ότι αφορά τη χρηματοδότηση έργου με ημερομηνία λήξης. Μάλιστα, ακόμη και μετά την ψήφιση ρύθμισης της τελευταίας στιγμής από τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου (Ν. 4315/20.12.2014), που κάνει δεκαετία (από πενταετία) την παράταση ζωής του γηπέδου της Λεωφόρου, είναι δύσκολο να ανατραπεί το σκεπτικό και του Κλιμακίου και του VI Τμήματος, που σε απλά ελληνικά λέει ότι δεν μπορεί να ξοδεύονται λεφτά -και μάλιστα σε εποχές δημοσιονομικής στενότητας- για έργα που έχουν ημερομηνία λήξης, διότι αυτό «συνιστά διάθεση ιδιαίτερα σημαντικών κονδυλίων με προφανές μη αναπτυξιακό μακροχρόνιο αποτέλεσμα». Αυτό το σκέλος της απόφασης είναι **ομόφωνο**.

Το μπαλάκι στη Δούρου

Σε ό,τι αφορά τη γενικής σημασίας απόφαση του Κλιμακίου, σύμφωνα με την οποία το κράτος μπορεί να μεταφέρει αρμοδιότητες στις Περιφέρειες, μόνο υπό τον όρο ότι θα μεταφέρει και τους αναγκαίους πόρους, το Τμήμα αποφάσισε **κατά πλειοψηφία** διαφορετικά. Η πλειοψηφία έκρινε ότι με βάση το άρθρο 25 του Ν. 4258/2014, οι Περιφέρειες μπορούν να χρηματοδοτήσουν την επέκταση ή την κατασκευή αθλητικών εγκαταστάσεων χωρίς η μεταβίβαση της συγκεκριμένης αρμοδιότητας από το κράτος «να απαιτείται να συνοδευτεί και από μεταβίβαση εκ του Κράτους των αναγκαίων για την άσκησή της πιστώσεων».

Η εισηγήτρια της υπόθεσης Μαρία Αθανασοπούλου μειοψήφισε, υποστηρίζοντας μια τρίτη νομική άποψη: ναι μεν η δυνατότητα χρηματοδότησης αθλητικών έργων από τις Περιφέρειες «δεν απαιτείται να συνοδεύεται από μεταφορά αντίστοιχων πόρων, πλην όμως το ζήτημα της ανάθεσης αυτής πρέπει να εξεταστεί και ως προς τη συμφωνία της διάταξης του άρθρου 25 του ν. 4258/2014 με το συνολικό σύστημα που περιγράφεται από τις διατάξεις του άρθρου 102 του Συντάγματος». Σύμφωνα με την εισηγήτρια, το άρθρο 25 του Ν. 4258/2014 μπορεί να νοηθεί ως σύμφωνο με το Σύνταγμα μόνο στο βαθμό που αφορά χρηματοδότηση αθλητικών εγκαταστάσεων αποκλειστικά ερασιτεχνικών σωματείων και όχι ΠΑΕ. Γι' αυτό και η εν λόγω σύμβαση χρηματοδότησης για το γήπεδο του ΠΑΟ «πάσχει στο μέτρο που αφορά στη βελτίωση των υποδομών του γηπέδου ποδοσφαίρου, το οποίο όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου δεν χρησιμοποιείται από τα ερασιτεχνικά τμήματα του αιτούντος, αλλά από την ποδοσφαιρική ανώνυμη εταιρία».

Ομως, και η πλειοψηφία δεν περιορίζεται στην άποψη «ναι, η Περιφέρεια μπορεί να χρηματοδοτήσει το γήπεδο του ΠΑΟ». Σημειώνει με νόημα ότι «οι Περιφέρειες **δεν υποχρεούνται** σε κάθε περίπτωση να ασκήσουν την αρμοδιότητα αυτή σε περίπτωση που υποβληθεί σχετική αίτηση», αντίθετα αν τα αρμόδια όργανα διοίκησης διαπιστώσουν «ότι τυχόν καταβολή

Το ψέμα έχει κοντά ποδάρια

Σε μια από τις πρωτοχρονιάτικες αναρτήσεις του aek-watch.gr διαβάσαμε τα εξής:

«Η άδεια για την κατασκευή της "Αγιά Σοφιάς" η οποία εκκρεμεί εδώ και καιρό θα δοθεί από την ΔΟΚΚ του Υπουργείου Περιβάλλοντος. Για την έκδοση της άδειας από την ΔΟΚΚ απαιτούνται κάποια δικαιολογητικά (για τα οποία κατά καιρούς έχουμε ενημερωθεί από την ιστοσελίδα www.eksegersi.gr). Σε καμιά περίπτωση η έκδοση της άδειας δεν εξαρτάται από την έγκριση των υψομετρικών μελετών, η οποία εκκρεμεί στον Δήμο Ν. Φιλαδέλφειας. Ισα-ίσα που τόσο τα "υψομετρικά" όσο και οι άδειες σύνδεσης με τα δίκτυα κοινής ωφέλειας προϋποθέτουν την άδεια κατασκευής και όχι το ανάποδο (όπως συχνά-πυκνά σας έχουμε γράψει). Αλλωστε την παραδοχή αυτή έχει κάνει και ο κύριος Ανδριόπουλος. Τότε "προς τι το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός; (...) Για όσους δεν την κατάλαβαν (ή κάνουν ότι δεν την κατάλαβαν) η ουσία είναι ν' ασχοληθούμε με το κύριο ζήτημα, δηλαδή την άδεια κατασκευής την οποία εκδίδει η ΔΟΚΚ και όχι με το δευτερεύον, δηλαδή την άδεια για τα υψομετρικά από τον Δήμο. Ετσι κι αλλιώς η άδεια από τον Δήμο (όπως γράφουμε για τελευταία -ελπίζουμε- φορά) ***δεν απαιτείται για την έκδοση της άδειας κατασκευής****, ενώ αποκτά σημασία μόνο μετά την έκδοση της κύριας άδειας. Εκτός αν σκοπίμως αναλώνουμε τις δυνάμεις μας στην "διαμάχη" με τον Δήμο, οπότε κάθε κουβέντα περί του ζητήματος πάει στον βρόντο...».*

Αφού μας κάνουν την τιμή να μας παρακολουθούν οι «ηπίως αντιπολιτευόμενοι» τον Μελισσανίδη, θα παρακαλούσαμε να διαβάζουν προσεκτικά αυτά που γράφουμε. Κι επειδή εμείς πάντοτε παραθέτουμε τις πηγές, θα είχαν την ευκαιρία να ενημερωθούν και από το ΦΕΚ, στο οποίο δημοσιεύτηκε η σχετική ΚΥΑ, ότι η μελέτη υψομέτρων είναι **προαπαιτούμενο** για την έκδοση Εγκρισης και Αδειας Δόμησης, όπως είναι το σωστό (η «άδεια κατασκευής», στην οποία αναφέρεται το aek-watch.gr, δεν υφίσταται ως όρος). Πάμε, λοιπόν, να τα δούμε για μια ακόμη φορά.

ΚΥΑ 7533, ΦΕΚ 251Β/13-2-2012: *Διαδικασία έντυπης υποβολής Εγκρισης Δόμησης και Αδειας Δόμησης. Αρθρο 1: Απαιτούμενα Δικαιολογητικά, Μελέτες, Προδιαγραφές και Διαδικασίες για την Εγκριση Δόμησης. Παράγραφος 2.1:* ***Για τη χορήγηση Εγκρισης Δόμησης*** *υποβάλλονται στην αρμόδια για την περιοχή του ακινήτου Υπηρεσία Δόμησης, τα δικαιολογητικά που απαιτούνται: (...) β4.* ***υψομετρική αποτύπωση****.*

Οπως βλέπετε, αγαπητοί κύριοι του aek-watch.gr, **η μελέτη υψομέτρων αποτελεί προαπαιτούμενο για να χορηγηθεί Εγκριση Δόμησης** (η Εγκριση Δόμησης είναι το ουσιαστικότερο στάδιο της διαδικασίας ελέγχου, γιατί η Αδεια Δόμησης, που ακολουθεί, απαιτεί κυρίως μελέτες και σχέδια που γίνονται με ευθύνη των μελετητών μηχανικών). Μάλιστα, όπως προβλέπει η ΚΥΑ και κατ' επανάληψη έχουμε γράψει, **αν ο φάκελος που υποβάλλεται δεν είναι πλήρης, αν δηλαδή απουσιάζει οποιαδήποτε μελέτη ή δικαιολογητικό, ο φάκελος δεν γίνεται δεκτός και αν για οποιονδήποτε λόγο έχει πρωτοκολληθεί, επιστρέφεται** (παράγραφοι 2.2 και 3.1.α του άρθρου 1 της ΚΥΑ). Η εταιρία του Μελισσανίδη, όπως έχουμε αποκαλύψει, αρχικά κατέθεσε έναν άδειο φάκελο, ίσα-ίσα για να πάρει αριθμό πρωτοκόλλου, στη συνέχεια πρόσθεσε μερικά έγγραφα προδιαγραφών (αυτά για τα οποία πανηγύριζαν τα παπαγαλάκια του Μελισσανίδη), αλλά μελέτη υψομέτρων δεν κατέθεσε. Το κυριότερο: δεν έχει καταθέσει το παραχωρητήριο από την Ερασιτεχνική ΑΕΚ που είναι η ιδιοκτήτρια του οικοπέδου και κακώς η ΔΟΚΚ δέχτηκε τον άδειο φάκελο και ο δήμος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας την ελλιπή μελέτη υψομέτρων.

Επειδή οι συντάκτες του aek-watch.gr κάθε άλλο παρά απρόσεκτοι είναι, αναρωτιόμαστε για ποιο λόγο έγραψαν αυτή τη χοντρή ανακρίβεια και μάλιστα με το γνωστό ύφος «ακούτε τι σας λέμε εμείς που τα ξέρουμε όλα», το οποίο χαρακτηρίζει γενικώς τα γραπτά τους. Νομίζουν ότι μ' αυτή την ανακρίβεια θα εκθέσουν τον Μελισσανίδη; Αν αυτός είναι ο σκοπός τους, μάλλον αφελή τρόπο διάλεξαν για να το κάνουν. Κι επειδή δεν τους έχουμε για αφελείς, μάλλον υπηρεσίες σπεύδουν να προσφέρουν και πάλι.

Εν πάση περιπτώσει, η μελέτη υψομέτρων αποτελεί προαπαιτούμενο για την έκδοση της Εγκρισης Δόμησης. Για τη μη έγκρισή της δε φταίει ο Βασιλόπουλος, αλλά η εταιρία του Μελισσανίδη, που κατέθεσε και στο Δήμο έναν ελλιπέστατο φάκελο (χωρίς καν τη μελέτη υπογειοποίησης του κεντρικού δρόμου, η οποία ακόμη δεν έχει εγκριθεί από την Περιφέρεια). Και βέβαια, ο Δήμος δεν έχει κανένα δικαίωμα να εγκρίνει μια μελέτη υψομέτρων που περιλαμβάνει και την έκταση των 6 στρεμμάτων που παρανόμως έχουν αρπαχτεί από το Αλσος.

χρηματοδότησης, δυνάμει της εν λόγω διάταξης, υπερβαίνει τις οικονομικές δυνατότητες της Περιφέρειας, δύνανται να μην κάνουν χρήση της ανωτέρω συντρέχουσας αρμοδιότητας που τους έχει χορηγηθεί».

Αυτό το σημείο της απόφασης αποτελεί «κάρφαρο» για τη Δούρου, η οποία το έπαιξε Πόντιος Πιλάτος, μη προσφεύγοντας στο ΕΣ υπέρ της πρώτης απόφασης και κατά του Αλαφούζου. Η πλειοψηφία του Τμήματος πετάει το μπαλάκι στα χέρια της Δούρου και της λέει ότι αυτή και το περιφερειακό συμβούλιο μπορούν, αν θέλουν, να ακυρώσουν τη σύμβαση που εσπευσμένα είχε υπογράψει ο Σγουρός λίγο πριν φύγει.

Νέος ισχυρός φραγμός

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το VI Τμήμα κάνει μια σημαντική υποχώρηση, καταργώντας τη σωστή απόφαση του Κλιμακίου ότι υπάρχει πρόβλημα συνταγματικότητας, διότι στις Περιφέρειες μεταφέρθηκε η αρμοδιότητα όχι όμως και οι πόροι. Αυτή είναι η σωστή νομική προσέγγιση, την οποία εγκατέλειψε το VI Τμήμα, προκειμένου να αποδεχτεί το ν. 4258/2014, με την αντισυνταγματική ρύθμισή του. Η διαφωνία ανάμεσα στην εισηγήτρια και την πλειοψηφία του VI Τμήματος του ΕΣ έχει περισσότερο θεωρητικό χαρακτήρα. Από πρακτική άποψη το Τμήμα ορθώνει **ομόφωνα** ένα νέο ισχυρό φραγμό, που αποκλείει τη χρηματοδότηση και του Αλαφούζου και του Μελισσανίδη. Στη θέση του συνταγματικού επιχειρήματος που είχε επικαλεστεί το Κλιμάκιο, το Τμήμα επικαλείται ένα νομικό επιχείρημα που δεν μπορεί να ξεπεραστεί.

Αναφερόμενο στη ρύθμιση του Ν. 4258/2014, την οποία επικαλούνται διαρκώς τα παπαγαλάκια του Μελισσανίδη για να παραμυθιάσουν τους οπαδούς της ΑΕΚ με το «εμάς δεν μας πιάνει», το VI Τμήμα σημειώνει:

*«Λαμβανομένου, επίσης, υπόψη ότι σκοπός της εφαρμοστέας εν προκειμένω διάταξης του ν. 4258/2014 είναι η επιχορήγηση, μεταξύ άλλων, των αθλητικών σωματείων για την επίτευξη του σκοπού τους, ήτοι την **ανάπτυξη του ερασιτεχνικού αθλητισμού**, από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει ότι η επίμαχη χρηματοδότηση, η οποία πρόκειται να χρησιμοποιηθεί κατά το μεγαλύτερο τμήμα αυτής για την βελτίωση των εγκαταστάσεων του γηπέδου ποδοσφαίρου, εκπληρώνει το σκοπό αυτό, καθώς δεν αποδεικνύεται με ποιο τρόπο το αιτούν (σ.σ. δηλαδή ο Ερασιτέχνης ΠΑΟ) αντλεί οποιαδήποτε ωφέλεια, οικονομική ή άλλη, από τη λειτουργία του ποδοσφαιρικού γηπέδου. (...)*

*Σε κάθε δε περίπτωση, οι διατάξεις του ανωτέρω νόμου ως προς τον εκσυγχρονισμό των αθλητικών ποδοσφαιρικών εγκαταστάσεων αφενός **προτάσσουν** ως επιλογή τη μετεγκατάσταση των μεγάλων αθλητικών υποδομών που βρίσκονται εντός των πόλεων και αφετέρου παρέχουν απλώς τη δυνατότητα υλοποίησης επεμβάσεων βελτίωσης αυτών. Δεν είναι, όμως, διατάξεις αναγκαστικού δικαίου ούτε έχουν θεσπιστεί σε συμμόρφωση με υπερνομοθετικής ισχύος διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας, όπως αβασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση. Η τήρηση δε συγκεκριμένων προδιαγραφών των αθλητικών εγκαταστάσεων ποδοσφαίρου, που επιλέγουν να χρησιμοποιούν ποδοσφαιρικές ανώνυμες εταιρίες και η συμμόρφωση αυτών με τις απαιτήσεις των κανονισμών διεξαγωγής εθνικών και διεθνών πρωταθλημάτων αποτελεί **υποχρέωση των ιδίων** και **δεν συνιστά λόγο δημοσίου συμφέροντος** που δικαιολογεί αποκλίσεις από την αρχή της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης».*

Αυτός ο νομικός φραγμός είναι σαφέστατος και αφορά τα σχέδια και του Αλαφούζου και του Μελισσανίδη. Το VI Τμήμα του ΕΣ λέει τρία πράγματα. Πρώτο, ότι ο Ν. 4258/2014 επιτρέπει τη χρηματοδότηση από τις Περιφέρειες **μόνο** αθλητικών εγκαταστάσεων ερασιτεχνικών σωματείων. Δεύτερο, ότι πρώτη επιλογή πρέπει να είναι η απομάκρυνση των μεγάλων αθλητικών εγκαταστάσεων από τα κέντρα των πόλεων. Τρίτο, ότι οι ΠΑΕ πρέπει να χρηματοδοτήσουν μόνες τους τα γήπεδά τους και ότι η χρηματοδότηση των έργων κατασκευής ή βελτίωσης των γηπέδων τους δεν αποτελεί λόγο δημοσίου συμφέροντος.

Να τελειώνουμε με τα μεγαλολαμόγια

Ενα ανώτατο δικαστήριο, το πιο συντηρητικό από τα τρία ανώτατα δικαστήρια, έχει διαμορφώσει μια νομολογία μέσα από δύο διαδοχικές αποφάσεις του, σύμφωνα με την οποία η χρηματοδότηση του Αλαφούζου (τα ίδια ισχύουν και για τον Μελισσανίδη), προκειμένου να κάνει τις ποδοσφαιρικές του μπίζνες, αποτελεί πρόκληση σε εποχές σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας, ενώ επιπλέον προσκρούει στο Σύνταγμα (απόφαση του Ε' Κλιμακίου και μειοψηφούσα άποψη στο VI Τμήμα) και σε κάθε περίπτωση στο νόμο που επιτρέπει στις Περιφέρειες να χρηματοδοτούν αθλητικές εγκαταστάσεις (Ν. 4258/2014). Ενα κατά τεκμήριο συντηρητικό δικαστήριο λέει στην Περιφέρεια πως δεν έχει το δικαίωμα να χρηματοδοτήσει εγκαταστάσεις που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά από ΠΑΕ (ανεξάρτητα αν κρύβονται πίσω από τα ερασιτεχνικά σωματεία).

Τι θα κάνει η διοίκηση Δούρου στην Περιφέρεια; Θα εξακολουθήσει να κάνει το παπί ή θα ξεκαθαρίσει μια και καλή ότι από τα ταμεία της δεν πρόκειται να βγει δεκάρα για τους μεγαλοκαπιταλιστές των ΠΑΕ; Θα παρέμβει στο ΕΣ (αν ο Αλαφούζος προσφύγει ξανά) υπέρ του δημόσιου συμφέροντος (ζητώντας να ακυρωθεί η σύμβαση) ή θα του ξανακάνει πλάτες;

Συριζαίικη δημοτική αρχή Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας

Σύρθηκε σε προσφυγή στο ΣτΕ, συνεχίζει το παιχνίδι της διγλωσσίας

Η συριζέικη διοίκηση του Δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας αναγκάστηκε να κάνει προσφυγή στο ΣτΕ ενάντια σε απόφαση του διευθυντή Δασών της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Αττικής, με την οποία αρνούνταν να εγκρίνει τη Μελέτη Ανάπλασης του Αλσους (εκκρεμεί εδώ και χρόνια), αν ο Δήμος δεν αφαιρούσε απ' αυτή τα 6 στρέμματα που παρανόμως έχουν δοθεί στην ΑΕΚ (στον Μελισσανίδη στην ουσία). Με το που έγινε γνωστή η εισήγηση του δημάρχου προς το Δημοτικό Συμβούλιο, ξαμολύθηκαν οι τραμπούκοι (οι οποίοι δεν ενεργούν ποτέ μόνοι αλλά πάντοτε με εντολή των αφεντικών), οι οποίοι τραμπούκισαν κατά συμβούλων μέσα στην αίθουσα που συνεδρίαζε το ΔΣ και συνέχισαν στη γιορτή των Φώτων, όπου βρήκαν ξεμοναχιασμένο και ξυλοκόπησαν τον γνωστό μπλόγκερ Μανώλη Καμπούρη, τον οποίο είχαν «σταμπαρισμένο». Είναι το κύκνειο άσμα τους, η αφορμή που έψαχνε ο Μελισσανίδης για να μανιπουλάρει τους οπαδούς της ΑΕΚ, δείχνοντάς τους τους «εχθρούς» και μένοντας στο απυρόβλητο ο ίδιος (ως γνωστόν, δεν έχει τα λεφτά για να φτιάξει το γήπεδο-εμπορική επιχείρηση).

Με την προσφυγή στο ΣτΕ ο Δήμος ζητά να κριθούν άκυρες οι διατάξεις του Ν. 4277/2014 (άρθρα 42 και 43), στις οποίες στηρίζεται η απόφαση του διευθυντή δασών της ΑΔΑ. Πρόκειται για τις διατάξεις με τις οποίες αρπάζονται παρανόμως 6 στρέμματα του Αλσους, αποχαρακτηρίζονται από δασικές, εντάσσονται (πάντα παρανόμως) στο ρυμοτομικό σχέδιο και χαρίζονται στον Μελισσανίδη για να χτίσει το «μαγαζί» του (αν και όταν βρει λεφτά).

Σύρθηκαν

Η συριζέικη διοίκηση σύρθηκε σ' αυτή την απόφαση κάτω από τα διαρκή χτυπήματα του κινήματος και τις συνεχείς αποκαλύψεις της «Κόντρας» για τα αίσχη της στο νταλαβέρι που ξεκίνησε με την εταιρία του Μελισσανίδη. Σε όποιον αμφιβάλλει γι' αυτό θυμίζουμε την απάντηση που έδωσε ο Δήμος (υπογράφεται από τον αντιδήμαρχο Τεχνικών Υπηρεσιών Ι. Καλαμπόκη) στη «Δικέφαλος 1924» ΑΕ σχετικά με την περιβόητη μελέτη υψομέτρων. Η εταιρία του Μελισσανίδη ζητούσε να εγκριθεί μελέτη υψομέτρων και για την αρπαγείσα, βάσει του Ν. 4277/2014, έκταση των 6 στρεμμάτων και ο Δήμος αποδεχόταν πως με έναν πλήρη φάκελο θα εγκρίνει τη μελέτη υψομέτρων. Στο απαντητικό του έγγραφο, στις 17.10.2014, στα «σχετικά» αναφέρεται και «το άρθρο 42 του Ν. 4277/2014», αυτό που τώρα προσβάλλεται ως αντισυνταγματικό από το Δήμο! Ο ίδιος ο δήμαρχος Βασιλόπουλος δήλωνε σε «υπαλληλικό» σάιτ του Μελισσανίδη: *«Αυτή τη στιγμή **υπάρχει ένας νόμος που βρίσκεται σε ισχύ**. Ανεξάρτητα με την άποψη που έχει ο καθένας για τον νόμο, **ο Δήμος είναι υποχρεωμένος** να λειτουργήσει ανάλογα»* (aek365.com, 14.11.2014). Ενάμιση μήνα μετά, ο Βασιλόπουλος αναγκάζεται να κάνει προσφυγή κατά αυτού του νόμου που «βρίσκεται σε ισχύ» και «υποχρεώνει» τον Δήμο να τον εφαρμόσει!

Δικαίωση

Η νομική επιχειρηματολογία της προσφυγής έρχεται να δικαιώσει απόλυτα την «Κόντρα». Πρόκειται για απόψεις που έχουν παρουσιαστεί αναλυτικά μέσα από τις στήλες μας, από τα μέσα του περασμένου Αυγούστου.

Ο πρώτος λόγος ακύρωσης που περιλαμβάνει η προσφυγή αναφέρεται στην αντίθεση των άρθρων 42 και 43 του ν. 4277/2014 στις διατάξεις του συντάγματος και σε μια σειρά άρθρων του βασικού δασικού νόμου 998/1979, «όπως αυτός τροποποιήθηκε με το μεταγενέστερο του ν. 4277/2014, ν. 4280/2014 και ισχύει». Πρόκειται για μια άποψη που την υποστηρίξαμε από τον περασμένο Αύγουστο και την οποία κάποιοι αμφισβήτησαν και άλλοι λοιδόρησαν. Μεταξύ των τελευταίων ήταν ο αντιδήμαρχος Ι. Καλαμπόκης και ο τότε άτυπος «γενικός δερβέναγας» (πλέον έμμισθος σύμβουλος του δημάρχου) Κ. Μπαρούτας, οι οποίοι επέμεναν πως οι συγκεκριμένες διατάξεις του ν. 4277/2014 ισχύουν και ο Δήμος είναι υποχρεωμένος να τις εφαρμόσει και να εγκρίνει τη μελέτη υψομέτρων της εταιρίας του Μελισσανίδη, αν αυτή συμπληρώσει σωστά το φάκελο! Το νομικό γραφείο που συνέταξε την αίτηση ακύρωσης του Δήμου έρχεται να δώσει ένα ισχυρό ράπισμα σε αμφισβητίες και ασχημονούντες, δικαιώνοντας πλήρως την επιχειρηματολογία μας (απότοκο πολύχρονης ενασχόλησης με τα δασικά ζητήματα).

Επίσης, το κείμενο της αίτησης ακύρωσης (προσφυγής) περιλαμβάνει την επιχειρηματολογία που παρουσιάστηκε από τις στήλες της «Κόντρας» σχετικά με την παράνομη διαδικασία επέκτασης του ρυμοτομικού σχεδίου ώστε να περιλάβει και τα 6 στρέμματα του Αλσους. Παρανομία σε σχέση ακόμη και με τον πρόσφατα ψηφισθέντα ν. 4269/2014 (χωροταξικό).

Οι κίνδυνοι παραμένουν

Μπορεί εμείς να αισθανόμαστε δικαιωμένοι, μπορεί το κίνημα που τόσους μήνες τώρα δίνει τον αγώνα ενάντια στα αρπακτικά σχέδια του Μελισσανίδη να αισθάνεται ικανοποίηση που έσυρε τη δημοτική αρχή σε προσφυγή, όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Οι κίνδυνοι παραμένουν και γι' αυτό απαιτείται ένα κίνημα σε διαρκή εγρήγορση ώστε να μπορεί να αντιμετωπίσει κάθε ελιγμό και κάθε δυσμενή εξέλιξη.

Το πρώτο που πρέπει να σημειώσουμε είναι πως η αίτηση ακύρωσης στο ΣτΕ δεν συνοδεύεται και από διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων. Ετσι, η συζήτηση της προσφυγής του Δήμου μπορεί μεν να οριστεί σχετικά σύντομα (όπως έγινε και με την προσφυγή των 17 πολιτών κατά του νόμου), όμως η διαδικασία να τραβήξει χρόνια, με συνεχείς αναβολές (π.χ. για να «ετοιμαστεί» ο εισηγητής), καταπώς συνηθίζεται στο ΣτΕ, όταν δε θέλουν να εξετάσουν γρήγορα μια υπόθεση ή όταν θέλουν το τρενάρισμα για να διευκολύνουν κάποιους καπιταλιστές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η οικολογική προσέγγιση που είχε παλιότερα το ΣτΕ έχει πλέον εξανεμιστεί. Από τη στιγμή που δεν υπάρχει διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, δεν παγώνει καμιά άλλη διαδικασία.

Δεύτερο και κυριότερο, έχουμε να κάνουμε με πολιτικούς σαλταδόρους, οι οποίοι ήταν αποφασισμένοι να βοηθήσουν τον Μελισσανίδη να κάνει τη μπίζνα του σε βάρος του Αλσους και αναγκάστηκαν να κάνουν πίσω χάρη στην πίεση του κινήματος. Ολοι θυμόμαστε την κωλοτούμπα που έκανε στη Βουλή ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν αναγκάστηκε να καταψηφίσει τις υπέρ Μελισσανίδη διατάξεις του Ρυθμιστικού, με τις οποίες είχε συμφωνήσει σε σειρά συναντήσεων που είχαν στα γραφεία του ομίλου Μελισσανίδη οι Φλαμπουράρης και Στρατούλης. Κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι αυτοί οι πολιτικοί απατεώνες δε θα κάνουν νέα κωλοτούμπα.

Ο ίδιος ο Βασιλόπουλος, αμέσως μετά την εκλογή του, δήλωνε σε αθλητικό ραδιοσταθμό πως αν είναι για δύο-δυόμισι στρέμματα δεν τρέχει τίποτα. Ο ίδιος ο Βασιλόπουλος, ακόμη και μετά την κατάθεση της προσφυγής στο ΣτΕ και το σε βάρος του υβρεολόγιο, δήλωσε στην «Αυγή» (4.1.15): *«Ερωτήματα ωστόσο, προκύπτουν και από τον ελλιπή φάκελο για την υψομετρική μελέτη που έχει στα χέρια του ο δήμος από τους ιθύνοντες της ΑΕΚ. Οποιες κι αν είναι οι δικές μας ενστάσεις, **είμαστε υποχρεωμένοι να κινηθούμε με βάση τον νόμο***»! Δηλαδή, αν η εταιρία του Μελισσανίδη συμπληρώσει το φάκελο, ο Δήμος θα εγκρίνει τη μελέτη υψομέτρων συμπεριλαμβάνοντας και τα υπό αρπαγή 6 στρέμματα του Αλσους! Αυτό δηλώνει ο Βασιλόπουλος στην «Αυγή», οπότε δικαίως αναρωτιόμαστε: μετά τι θα κάνει ο Δήμος, προσφυγή κατά του εαυτού του, επειδή εξέδωσε διοικητική πράξη κατ' εφαρμογήν ενός αντισυνταγματικού νόμου; 'Η έκανε την προσφυγή στο ΣτΕ μόνο για τα μάτια και δεν έχει σκοπό να την υποστηρίξει;

Και βέβαια, όλοι γνωρίζουμε το πολιτικό παιχνίδι που πήγε να κάνει ο Τσίπρας, καλώντας σε συνάντηση ανθρώπους του Μελισσανίδη (δήθεν ως παλαίμαχους, αλλά οι περισσότεροι έχουν υπαλληλική σχέση με την ΠΑΕ), για να τους διαβεβαιώσει ότι θα φροντίσει για το γήπεδο, μη τυχόν και χάσει κάνα ψηφαλάκι από κάποιους εντελώς σαλταρισμένους οπαδούς.

Απαιτούμε: ο Δήμος να σταματήσει κάθε επαφή με τη «Δικέφαλος 1924» ΑΕ για το ζήτημα της μελέτης υψομέτρων, διότι η εταιρία αυτή δεν είναι ούτε ιδιοκτήτρια ούτε παραχωρησιούχος του οικοπέδου της ΑΕΚ. Ο Δήμος να δεσμευτεί ότι δεν πρόκειται να εγκρίνει μελέτη υψομέτρων για το κομμάτι των 6 στρεμμάτων που αρπάζεται από το Αλσος.

ΥΓ: «Αρης Βασιλόπουλος: Του Μελισσανίδη τα λεφτά πού είναι;». Αυτός ήταν ο τίτλος της «Αυγής» με τη συνέντευξη του συριζαίου δημάρχου. Κάπως αργά κατάλαβε το παιχνίδι του Μελισσανίδη το... σπίρτο της Φιλαδέλφειας. Ξέρει πολύ καλά, από τις δικές μας αποκαλύψεις για το φιάσκο της αύξησης μετοχικού κεφαλαίου, ότι... δεν υπάρχει σάλιο στο ταμείο της «Δικέφαλος 1924» ΑΕ. Γιατί το λέει τώρα και όχι από τότε που εμείς κάναμε την αποκάλυψη;

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Στην κατηφόρα με τα φρένα σπασμένα...

Οι νομικές εξελίξεις στο θέμα του γηπέδου της ΑΕΚ και η προσφυγή του δήμου Φιλαδέλφειας – Χαλκηδόνας στο ΣτΕ (είναι γνωστά στους αναγνώστες της Κόντρας) έχουν δημιουργήσει πολύ άσχημο κλίμα στις τάξεις των κιτρινόμαυρων οπαδών. Αρκεί να διαβάσει κάποιος τις κιτρινόμαυρες ιστοσελίδες για να καταλάβει ότι μια μεγάλη μερίδα των οπαδών της ΑΕΚ θεωρεί πλέον όνειρο απατηλό την ανέγερση της «Αγια Σοφιάς» και αρχίζουν να αναζητούν ευθύνες από τον Γατούλη και τη διοίκηση της ΑΕΚ. Εχουν αρχίσει να πληθαίνουν οι φωνές των κιτρινόμαυρων οπαδών που ζητούν από τη διοίκηση της ΑΕΚ να αναζητήσει νέο χώρο για την ανέγερση του γηπέδου, που θα έχει και εμπορικές χρήσεις, και από τον Γατούλη να βάλει αυτός όλα τα φράγκα που χρειάζονται.

Με όλα τα δεδομένα εναντίον του (το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε δεύτερη φορά την αίτηση του Αλαφούζου και θεωρεί παράνομη τη χρηματοδότησή του με 7.000.000 ευρώ από την περιφέρεια Αττικής για την αναβάθμιση του γηπέδου της Λεωφόρου), ο Γατούλης για μια ακόμη φορά προσπαθεί να αποπροσανατολίσει τον κόσμο της ΑΕΚ και ξαναρίχνει στη μάχη τη νεόκοπη ηγεσία της Original. Αντί να απαντήσει επί της ουσίας και με επιχειρήματα στο ερώτημα: «αφού είναι όλα έτοιμα και νόμιμα, γιατί δεν καταθέτει τον πλήρη φάκελο για να δοθούν οι σχετικές εγκρίσεις και να ξεκινήσουν τα έργα;», εκμεταλλεύεται τις εκλογές και βάζει την ηγεσία της Original να αλλάξει την ατζέντα της συζήτησης και να ρωτήσει την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αν είναι υπέρ ή κατά της κατασκευής του γηπέδου της ΑΕΚ στη Νέα Φιλαδέλφεια.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να σχολιάσουμε τα επιχειρήματα που προβάλλονται στην ανακοίνωση της Original, ούτε έχουμε διάθεση να υπερασπίσουμε τους «κωλοτούμπες» του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό που πρέπει να τονιστεί είναι ότι πλέον η ηγεσία των οργανωμένων οπαδών της ΑΕΚ δεν έχει καμία δικαιολογία και θα την κυνηγάει για πάντα το όνειδος της ταύτισής της με τα επιχειρηματικά συμφέροντα του Γατούλη. Ας πάψει λοιπόν να επικαλείται την προσφυγική καταγωγή της ομάδας και τη συμμετοχή του λαού της στους εργατικούς αγώνες, γιατί η σημερινή στάση της είναι αυτή που την αμαυρώνει, γράφοντας μια μαύρη σελίδα στην ιστορία της ΑΕΚ.

Αν αλλάξει ο Μανωλιός, θα βάλει τα ρούχα του αλλιώς...

Εκτός από την εκλογική διαδικασία της Κυριακής 25/1 για την ανάδειξη της νέας κυβέρνησης που θα συνεχίσει την κινεζοποίηση, έχουμε και την εκλογική αναμέτρηση της Παρασκευής 23/1 για την ανάδειξη του νέου προέδρου της Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας (ΕΠΟ). Στη στήλη θα ασχοληθούμε με τις εκλογές στην ΕΠΟ, πριν περάσουμε όμως σε αυτές δε θ' αποφύγουμε ένα κοινό σχόλιο για τις δυο εκλογικές αναμετρήσεις.

Με βάση τα μέχρι στιγμής δεδομένα, τα οποία πολύ δύσκολα θα διαφοροποιηθούν στο χρονικό διάστημα μέχρι της εκλογές, αυτό που πρέπει να τονιστεί είναι το ανύπαρκτο ενδιαφέρον του κόσμου και η προδιαγεγραμμένη πορεία μετά τις εκλογές, ανεξάρτητα από το νικητή. Για τις βουλευτικές εκλογές, το ενδιαφέρον είναι σχεδόν ανύπαρκτο, ελάχιστοι ασχολούνται με αυτές, αφού η πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ δεν αμφισβητείται από κανέναν (ούτε ο Σαμαράς δεν πιστεύει ότι μπορεί να κερδίσει), όπως δεν αμφισβητείται από κανέναν (ούτε και από τον ίδιο τον Τσίπρα) ότι μετά τις εκλογές θα συνεχιστούν τα μνημόνια και η κατάργηση των όποιων λαϊκών κατακτήσεων έχουν απομείνει.

Για τις εκλογές στην ΕΠΟ, οι παλαιότεροι θα θυμούνται το χαμό που γινόταν αρκετό χρονικό διάστημα πριν από αυτές, με τη φανερή και δυναμική εμπλοκή τόσο των παραγόντων των μεγάλων ομάδων όσο και της πολιτικής ηγεσίας της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού (ΓΓΑ), τις συζητήσεις στα αθλητικά στέκια και τις αντιπαραθέσεις μεταξύ των οπαδών των μεγάλων ομάδων. Αντίθετα, στις επικείμενες εκλογές δεν έχουμε αντίστοιχο σκηνικό και ελάχιστοι είναι αυτοί που γνωρίζουν ότι θα διεξαχθούν σε δυο βδομάδες. Με δεδομένη την αδυναμία παρέμβασης της πολιτικής ηγεσίας της ΓΓΑ, αφού η αλλαγή στην κυβέρνηση θα σημάνει και την αντικατάστασή της, μέχρι στιγμής οι «παρεμβάσεις» έχουν να κάνουν με το χρίσμα που πήρε ο Κώστας Γκιρτζίκης από τον Μαρινάκη και τον Ολυμπιακό.

Στην αντίπερα όχθη, το τοπίο είναι θολό και μέχρι στιγμής δεν έχουμε δεύτερο υποψήφιο. Ο Βασίλης Γκαγκάτσης, που έχει εκδηλώσει την πρόθεση να διεκδικήσει την προεδρία, δεν ανακοίνωσε ακόμη την υποψηφιότητά του (κάποιες κακές γλώσσες λένε ότι δε θα είναι υποψήφιος γιατί δεν βγαίνουν τα «κουκιά»), ενώ με δήλωσή του ο Γιώργος Λυσσαρίδης, που έπαιζε ως πρόεδρος, είχε θέσει ως όρο να είναι λύση κοινής αποδοχής και μοναδικός υποψήφιος και αποσύρθηκε μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Γκιρτζίκη.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το ότι η εκλογική διαδικασία της Παρασκευής 23/1 αφορά μόνο την εκλογή προέδρου, αφού το υπόλοιπο ΔΣ της ΕΠΟ θα παραμείνει ως έχει, μας δίνουν τη δυνατότητα να πούμε ότι δε θα υπάρχει ουσιαστική αλλαγή ανεξάρτητα από το νέο πρόεδρο και βραχυπρόθεσμα δε θα αμφισβητηθεί η ερυθρόλευκη κυριαρχία και η ηγετική θέση του Μαρινάκη στο ελληνικό ποδόσφαιρο. ΠΑΟΚ, ΑΕΚ και Παναθηναϊκός ή, για να είμαστε περισσότερο ακριβείς, Σαββίδης, Μελισσανίδης και Αλαφούζος δεν κατάφεραν να βρουν την κοινή συνισταμένη. Αν και οι τρεις συμφωνούν ότι θα πρέπει να αλλάξει η σημερινή κατάσταση και να μην μπορεί ο Μαρινάκης να κάνει ό,τι θέλει, ο καθένας τους έχει διαφορετική στόχευση για την επόμενη μέρα, γεγονός που δεν τους επέτρεψε να καταλήξουν σε αξιόπιστη εναλλακτική λύση. Ακόμη και αν καταλήξουν στην υποψηφιότητα Γκαγκάτση, ακόμη και αν ο Γκαγκάτσης καταφέρει να εκλεγεί πρόεδρος, πολύ δύσκολα θα καταφέρουν να αλλάξουν το παρασκήνιο και την «παράγκα», αφού ο καθένας τους θα προσπαθήσει στη συνέχεια να προωθήσει τα δικά του συμφέροντα.

Οι «ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαίρου» που διοικούν τις τοπικές ενώσεις και οι οποίοι θα ψηφίσουν για το νέο πρόεδρο έχουν δείξει ότι μπορούν να «οσμίζονται» τις εξελίξεις και να αλλάζουν στρατόπεδο, όποτε κρίνουν ότι ο παλιός αρχηγός καταρρέει και δεν μπορεί να τους εξασφαλίσει. Υπό αυτό το πρίσμα θα πρέπει να κρίνουμε μια ενδεχόμενη νίκη Γκαγκάτση (η στήλη πιστεύει ότι είναι πολύ λίγες οι πιθανότητες για ένα τέτοιο ενδεχόμενο). Γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο Μαρινάκης έχει δυσκολίες με το θέμα για τους στημένους αγώνες και έχοντας σαν πρώτη προτεραιότητα να γλιτώσει το τομάρι του, αν δεν καταφέρει να βρει τη λύση που θέλει δε θα διστάσει να «ανταλλάξει» την ηγεμονία του με την απαλλαγή του. Με άλλα λόγια δε θα διστάσει να «πουλήσει» τους πρώην συνεργάτες του για να τη βγάλει αυτός καθαρή. Αν κρίνουν, λοιπόν, ότι υπάρχει πιθανότητα να μην τα καταφέρει, και με δεδομένο ότι δεν έχει προκύψει ακόμη ξεκάθαρη εναλλακτική λύση, θα αποφασίσουν να προχωρήσουν στη στήριξη του Γκαγκάτση, τον οποίο θα ελέγχουν απόλυτα σαν παλιό ΔΣ της ΕΠΟ, και να πάρουν την οριστική τους απόφαση στο μέλλον, όταν θα έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

Αν κάποιος αμφιβάλλει για την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, αρκεί να δει τα προγνωστικά των στοιχηματικών εταιριών. Στο 1.10-1.15 η απόδοση για τη νίκη του Τσίπρα, με τη διαφορά ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ να ξεκινάει από το 3,5%. Το ενδιαφέρον μεταφέρεται λοιπόν στην τρίτη θέση, όπου οι νεοναζί δείχνουν να είναι οι επικρατέστεροι με απόδοση 1.67-1.80, έναντι 2.8-3.25 για το ΠΟΤΑΜΙ, 8-18 για το ΚΚΕ, 12-23 για το ΠΑΣΟΚ και 11 για το «άλλο κόμμα» (βλέπε το κόμμα του Γιωργάκη). Επίσης, στην είσοδο ή όχι των ΑΝΕΛ στη Βουλή (επικρατέστερο το να μην μπουν, με ποσοστό 1.65). Οσον αφορά τη στήλη, προσανατολίζεται να ρισκάρει και να ποντάρει στην τρίτη θέση για το κόμμα του Τζέφρι και την είσοδο των ΑΝΕΛ στη Βουλή, με συνολική απόδοση που πλησιάζει το 30.

ΣΙΝΕΜΑ

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Non omnis moriar

«Δε θα πεθάνω ολάκερος» είναι η ακριβής μετάφραση του ευρηματικού, αν μη τι άλλο, τίτλου της ταινίας, λατινική έκφραση που σημαίνει «κάτι θα μείνει από εμένα» και την οποία συναντάμε στις Οράτιου Ωδές, Βιβλίο ΙΙΙ.

Πρόκειται για ντοκιμαντέρ που καταπιάνεται με την εννιάμηνη απεργία των Χαλυβουργών, που ξεκίνησε το Νοέμβρη του 2011. Αυτή η ταινία είναι η πρώτη μεγάλου μήκους της Γραμματικού. Την παραγωγή έφερε σε πέρας ο Χρήστος Γιάννου και η Λοκομοτίβα (κινηματογραφική κολεκτίβα με στόχο έργα σκέψης και προβληματισμού, ενάντια στην εμπορευματοποίηση της τέχνης, με έμφαση -σύμφωνα με δήλωση του Κώστα Σταματόπουλου, διευθυντή παραγωγής της ταινίας- στο περιεχόμενο πρωτίστως και δευτερευόντως σε μια αισθητική γραμμή, στη φόρμα).

Ας ασχοληθούμε λοιπόν κι εμείς πρώτα με το περιεχόμενο (γιατί για μας «εν αρχή ην ο μύθος» σ' ένα καλλιτεχνικό έργο). Η προσπάθεια κεφαλαιοποίησης μιας τέτοιας απεργιακής εμπειρίας με τα εργαλεία της τέχνης είναι πρώτα απ' όλα έργο χρήσιμο. Στόχος της σκηνοθέτριας είναι να μελετήσει τα γεγονότα, αλλά κυρίως να τα δει ως παρακαταθήκη για το σύνολο της εργατικής τάξης. Δυστυχώς, ο στόχος μένει μόνο ως πρόθεση...

Ασφαλώς, το σθένος των εργατών που άντεξαν εννιά μήνες απεργίας πρέπει να τονιστεί και να επαινεθεί. Ειδικά, μάλιστα, σε μια περίοδο που το σύνολο της εργατικής τάξης έχει κλειστεί στο σπίτι. Ασφαλώς και πρέπει να αναδειχτούν οι κινήσεις αλληλεγγύης απέναντι στο κίνημα των απεργών. Ομως όταν πρόκειται για ένα τόσο πρόσφατο γεγονός και όταν κάνεις λόγο για παρακαταθήκη, θα πρέπει πρωτίστως να φύγεις από την επιφάνεια των πραγμάτων και να μπεις στην ουσία τους, να δεις όλες τις παραμέτρους, να διερευνήσεις τους λόγους που οδήγησαν στη συγκεκριμένη εξέλιξη των πραγμάτων, να αποφύγεις ηρωοποιήσεις και εξιδανικεύσεις και όχι να θεωρείς νίκη το γεγονός ότι οι εργάτες «γνώρισαν και πώς τον λεν τον διπλανό». Θα πρέπει να διακρίνεις τα πολιτικά παιχνίδια που παίχτηκαν και να δεις πώς επηρέασαν την πορεία της απεργίας, να ξεχωρίσεις τα σωστά και τα λάθος βήματα και να ασκήσεις την κριτική που πρέπει. Παρακαταθήκη δε σημαίνει «μπράβο στους εργάτες που αγωνίζονται, θα τα καταφέρουμε κάποια άλλη φορά», αλλά «γιατί δεν πετύχαμε αυτή τη φορά;». Το νυστέρι πρέπει να μπει βαθιά, για να έχει η συγκεκριμένη ταινία πραγματική αξία παρακαταθήκης. Ομως, ουσιαστική κριτική δε γίνεται πουθενά, δεν υπάρχει αντίλογος σε τίποτα (εξόν από το μανιχαϊστικό δίπολο επαναστάτης - εργάτης και πουλημένος/φοβισμένος – ατομιστής). Καμία κριτική ούτε στη στάση του ΠΑΜΕ που είχε τον ασφυκτικό έλεγχο αυτού του αγώνα.

Αυτή η προσέγγιση, της ηρωοποίησης και εξιδανίκευσης, μεταφέρεται και στη φόρμα της ταινίας. Μια μικρή εισαγωγή για την ιστορία των εργατών χάλυβα και μετά εικόνες από την απεργία και από πορείες. Ταυτόχρονα, voice over (δυο φωνές πάνω στην εικόνα) με συγκινητικά κείμενα κι ευχολόγια που καταλήγουν (αθέλητα ή ηθελημένα) στον γνωστό εργατισμό που διακρίνει μια μερίδα της ευσιαθητοποιημένης διανόησης. Παράλληλα, συνεντεύξεις από απεργούς, που έχουν μια σημασία. Η απόπειρα της Γραμματικού δεν καταφέρνει ούτε σε δημοσιογραφικό επίπεδο να έχει ενδιαφέρον, καθότι, δίνοντας βάση στη συναισθηματική απεύθυνση, παραθέτει τα γεγονότα σε πολύ αδρές γραμμές και χωρίς να προσπαθεί να διεισδύσει στο βάθος τους.

Συμπερασματικά, αν οι καλλιτέχνες θέλουν να θέσουν την τέχνη τους στην υπηρεσία της κοινωνίας (και οι συγκεκριμένοι το θέλουν) θα πρέπει πρώτα απ' όλα να χρησιμοποιούν επιστημονικές μεθόδους στην παρατήρηση των φαινομένων που μελετούν, έτσι ώστε να απευθύνονται πρώτα στη σκέψη και μετά στο συναίσθημα. Θα πρέπει όμως παράλληλα να μελετούν και τα εργαλεία που διαθέτουν. Αλλιώς γράφεται μια προκήρυξη, αλ-

Dixi et salvavi animam meam

Για δες, πόσοι είπαν το μέγα YES στις εκλογές

Παιχνίδι στημένο, με λαό στυμμένο

Γράφω κι οι λέξεις γλυστράν από το χαρτί, θαρρείς και θένε να ξεφύγουν

Νηνεμία κοινωνική, μπωφόρ στα πέλαγα

Στις φρούδες ελπίδες στηρίζεται η επανάπαυση, οι φόβοι, η ανάθεση, η μιζέρια

Αυτόν που νανουρίζει την άγνοια και το φόβο του με καθαρή συνείδηση, ξέχασέ τον

Εσείς ωσάν ο ήλιος / λαμπροί! –ναι, φλόγες βέβαια βλέπω διαδημάτων, / αλλά τας δυστυχίας μας / μόνον φωτίζουν (Α. Κάλβος)

➤ «Η χρεοκοπία μπαλάκι ανάμεσα σε ΝΔ και Σύριζα» (tanea.gr, 2-1-15). ΠΑΣΟΚ ή ΓΑΠ speaking;

➤ Το Β(Λ)ΗΜΑ εξακολουθεί να παίζει την... Αμφίπολη.

➤ Πολύ «θερμό» το ρεπορτάζ του Βήματος για τον ΓΑΠ («Η ανθρωπογεωγραφία του νέου κόμματος του Γ. Παπανδρέου» - της Δ. Κρουστάλλη).

➤ «Οι υποψήφιοι πρωθυπουργοί στην Ελλάδα κατά κανόνα άλλα πιστεύουν, άλλα λένε και άλλα πράττουν όταν πάρουν την εξουσία». Σ.Π. Ψυχάρης στο Βήμα. Φαρμάκι σκέτο (κάπως αργά...).

➤ «Ζητείται Plan B» και η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (online).

➤ «Κίνημα Δημοκρατών Σοσιαλιστών» - ΚΙΔΗΣΟ (παρολίγον... ΚΟΔΗΣΟ).

➤ Οικολόγοι Πράσινοι: καταπράσινοι, φρέσκοι, με –κυρίως- όρεξη...

➤ Η ΕφΣυν (3-1-15) περιέγραψε ως «σκορποχώρι» την «Κεντροαριστερά» -κάθε ψήφος δεκτή. Η «ενότητα» του Σύριζα σε τι στηρίζεται, άραγε;

➤ Πατριώταρος (κατά το Παναγιώταρος) ο Δ. Χαριτόπουλος στη συνέντευξή του (ΕφΣυν, Εφη Μαρίνου, 4-1-2015).

➤ Ε, να μην πει κι η «LIBE» (ration) την παπάρα της: «Η άνοιξη της κόκκινης αριστεράς στον νότο»...

➤ Δηλαδή, το «πριμ παρουσίας» στον Καρέλια ισχύει όταν οι εργαζόμενοι δουλεύουν μέχρι θανάτου;

➤ Τα άδεια στομάχια δεν τα γεμίζουν τα ψηφοδέλτια / των αρχηγών οι μούρες και άλλα τέτοια.

➤ Στις εκλογές για να είσαι και πάλι στην ουρά στο soup kitchen;

➤ Δηλαδή, μέχρι να πέσει το «απόλυτο ξύλο» από τα ΜΑΤ, έξω από τον Ιανό, ΚΑΙ ο ραδιοσταθμός «ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ» (my arse) ΚΑΙ «οι εκδόσεις των συναδέλφων» είχαν ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ με τον Ιανό;

➤ Νάτα τα «ριζοσπαστικά» μέτρα της Ντ. Ρουσέφ στη Βραζιλία: οι εργάτες θα έχουν δικαίωμα επιδόματος ανεργίας εφόσον έχουν εργαστεί 18 μήνες (αντί για 6, μέχρι σήμερα). Ανακοίνωση του υπουργού Παιδείας Αλοΐσιο Μερκαντάντε (η ΑΥΓΗ ΔΕΝ... αντιλήφθηκε, μέχρι τουλάχιστον την 5η Γενάρη, κάτι τέτοιο...). Α, να μην ξεχάσουμε και το αδελφό (του Περισσού) κόμμα στη Βραζιλία (PCdoB), ο πρόεδρος του οποίου (Ρενάτο Ραμπέλο) δήλωσε για την Ρουσέφ: «Καινούριο στάδιο, καινούριες προκλήσεις» - (pcdob.org.br, 2/1/2015). Και πρόσθεσε: «Δυναμώνουμε την εμπιστοσύνη μας στην πρόεδρο Ντίλμα Ρουσέφ».

➤ Κακή εκλογική χρονιά!

➤ Και τα δέχοντα στη μαμά σας!

➤ Και τι ζητούν τα «ταξικά ναυτεργατικά σωματεία»; (Ριζοσπάστης, 6-1-15) «Αμεση ενημέρωση για (...) δεξαμενόπλοιο (...)» «Απαιτούμε ... την άμεση ενημέρωσή μας». Τόση αγριάδα, δηλαδή.

➤ Η ΕφΣυν μέμφεται τη δημοσιογραφία που πηγάζει κατευθείαν από τη ΓΑΔΑ (όχι όμως την ΑΥΓΗ...). «Συγκεκριμένα, σύμφωνα με σχετική ανακοίνωση της ΕΛΑΣ...» (Η ΑΥΓΗ, 6-1-15, για την σύλληψη του Χριστ. Ξηρού). Κωλοτουμπάκια, ΕφΣυριζαίοι; «Αλ. Τσίπρας: Στις 26 Γενάρη αυτοδύναμη κυβέρνηση του λαού!» (enstoloi.gr, 4-1-15). Κουφάλες!

➤ Δεν κλαίν' τα μάτια / που συνήθισαν φωτιές να βλέπουν. / Οι αγωνιστές / περήφανα κρατούν ψηλά το αστέρι τους / δε σκύβουν / το κεφάλι. / Καιρό / να κλαίμε τους συντρόφους / δεν έχουμε. / Αλλά το τρομερό σας κάλεσμα / είναι μες στην ψυχή μας / κι οι δεκαπέντε σας καρδιές θα χτυπούν μαζί μας. / Το σιγαλό βογγητό σας / κρούει τ' αυτιά μας / ως βροντή αντιλαλώντας / σαν προσκλητήριο. / Κόσμε που έχεις παλιώσει / θα γίνεις στάχτη / είναι γραφτό σου / να συντριβής. / Και δε μπορείς / σκοτώνοντας / τους συναγωνιστές μας / να μας λυγίσεις. / Ξέρε το / κι αν ακόμη οι θυσίες μας / θα 'ναι βαρειές / νικητές θα βγούμε. / Μαύρη θάλασσα / γαλήνεψε τα κύματά σου. / Θα 'ρθει κ' η μέρα / που θ' αρπάξουμε / τις βαμμένες /στο αίμα μας / λόγχες. (Ναζίμ Χικμέτ: «Στους δεκαπέντε συντρόφους» -1921).

➤ Κάλπη και κοινωνική ειρήνη πάν' μαζί.

➤ A poor boy empty as a pocket.

➤ Να κοπεί το χέρι των τραμπούκων από τη ρίζα (στην πράξη)... ΠΡΙΝ υπάρξει νεκρός!

➤ Κούβα: «σοσιαλισμός με θρησκεία και κινεζοποίηση».

➤ Α, για τον Περισσό η Β. Κορέα ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ να είναι Λ.Δ. Κορέας. Τώρα θα πείτε εδώ «συναγελάζεται» με το «Κ.Κ. Κίνας»..., στη Β. Κορέα θα κολλήσει...

➤ «Οι ζευγάδες φεύγουν, μωρέ, τα βόδια μένουν» - παραλλαγή ρήσης του Χ. Φλωράκη.

➤ Προγνωστικά εκλογών: 12Χ

➤ Προγνωστικά ανεργίας: ανεβασμένη.

➤ Προγνωστικά φτώχειας: 3 στα 5 νοικοκυριά.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

Το σύνθημα γίνεται άκρως επίκαιρο ενόψει εκλογών. Η «Κόντρα» χρησιμοποίησε στο πρωτοσέλιδο του προηγούμενου φύλλου της κάποιους στίχους του Κώστα Βάρναλη που έχουν ανάλογο περιεχόμενο: «Κι αν είν' ο λάκκος σου πολύ βαθής χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς». Ειδικά οι εκλογές της 25ης Γενάρη του 2015 αποτελούν την επιτομή του συνθήματος. Ενας λαός γονατισμένος, ηττημένος, απελπισμένος, κοινωνικά παροπλισμένος είτε σύρεται φοβισμένος πίσω από τη στρατηγική του φόβου του Σαμαρά, είτε θα στηρίξει τους «σοβαρούς» της λεγόμενης Κεντροαριστεράς, που παίζουν επίσης με το φόβο (αλλά χωρίς την ακροδεξιά χυδαιότητα του Σαμαρά), είτε περιμένει τη σωτηρία από τον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ κατά βάση αμφιβάλλει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κάνει κάτι διαφορετικό από τους προηγούμενους. Μια φράση συριζαίου δίνει με παραστατικό τρόπο όλη την ουσία της κοινωνικής συμπεριφοράς ενόψει εκλογών: «χειρότεροι από τη ΝΔ αποκλείεται να είμαστε». Εχουν πιάσει το νόημα της κοινωνικής απόγνωσης και της ηττοπάθειας και ποντάρουν σ' αυτή και μόνο σ' αυτή όχι μόνο για να κερδίσουν τις εκλογές αλλά και για να κρατηθούν στην εξουσία. Αρκεί να συντηρήσουν την κινεζοποίηση και θα έχουν πετύχει, γιατί ο κόσμος έχει ήδη υποταχτεί στη σημερινή πραγματικότητα και επιθυμεί το «μη παρέκει». Αυτή είναι η απλή εξουσιαστική σκέψη τους.

◆ **Συνεχίζουμε και δυναμώνουμε τον αγώνα μας ενάντια στην καταστολή και την ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων και της συνδικαλιστικής δράσης - ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας - ενάντια στη συνολική επίθεση κυβέρνησης κι εργοδοτών προς τον κόσμο της εργασίας - Αμεση παύση κάθε δίωξης στους 7 συλληφθέντες συναδέλφους μας από την απεργιακή περιφρούρηση στον Ιανό και την συγκέντρωση αλληλεγγύης στο ΑΤ Ακροπόλεως, στην απεργία της Κυριακής 28 Δεκέμβρη 2014 στον κλάδο του βιβλίου - Εργατική διαδήλωση Πέμπτη 8/1, 6μμ Πνευματικό Κέντρο - Παρασκευή 9/1, 9πμ Δικαστήρια Ευελπίδων - Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής (αφίσα)**

Αυτό που συνέβη στον Ιανό δεν είναι φαινόμενο πρωτόγνωρο για εργασιακούς χώρους. Τα αφεντικά κάλεσαν την αστυνομία για να διώξει τους εργαζόμενους που περιφρουρούσαν την απεργία τους και η αστυνομία έστειλε τα ΜΑΤ να καθαρίσουν, ξυλοφορτώνοντας και συλλαμβάνοντας εργαζόμενους. Ο Ιανός, όμως, έχει μια ιδιομορφία σε σχέση με άλλους εργασιακούς χώρους. Είναι βιβλιοπωλείο και διαθέτει μια αίθουσα εκδηλώσεων, η οποία παρουσιάζεται ως κέντρο υποστήριξης και ανάδειξης των γραμμάτων και του πολιτισμού. Εκεί μπαινοβγαίνουν συγγραφείς, διανοούμενοι, πολιτικοί, άνθρωποι του θεάτρου, του κινηματογράφου, της μουσικής, των εικαστικών τεχνών, οι οποίοι είτε ως ομιλητές είτε ως θαμώνες παίρνουν μέρος σε μια μεγάλη σειρά πολιτιστικών και πολιτικών εκδηλώσεων. Θα περίμενε κανείς, λοιπόν, να δει όλον αυτόν τον κόσμο να θίγεται. Να θεωρεί ότι οι γκλοπιές των ΜΑΤ έπεσαν στα δικά τους κεφάλια. Να συντάξουν μια διαμαρτυρία και να προειδοποιήσουν την ιδιοκτησία του Ιανού ότι δε θα ξαναχρησιμοποιήσουν την αίθουσά της για δικές τους εκδηλώσεις και θα μποϊκοτάρουν τις εκδηλώσεις άλλων. Να απαιτήσουν έστω μια συγνώμη. Για μια ακόμη φορά σιώπησαν σαν γαϊδούρια. Και η ιδιοκτησία του Ιανού πήρε αέρα και εξέδωσε μια ιταμή ανακοίνωση σε στιλ «νόμος είναι το δίκιο του αφεντικού».

λιώς το σενάριο μιας ταινίας.

Αν κάνουμε μια τόσο εκτεταμένη αναφορά, αυτό γίνεται μονάχα γιατί θεωρούμε ότι τέτοιες προσπάθειες σύνδεσης της τέχνης με την κοινωνία είναι αναγκαίες, κυρίως σε εποχές που κυριαρχεί η βλακεία και η σαπίλα. Γι' αυτό και πρέπει να είμαστε ολοένα και πιο απαιτητικοί...

Ελένη Π.

οικονομική εξόρμηση για τη στήριξη της «Κ»

για τη στήριξη της ΚΟΝΤΡΑ 5.00€

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

Πανικός στο νησί των μακάρων

Αν μείνει κανείς στην επιφάνεια των πραγμάτων, θα ενώσει τη φωνή του με όλους εκείνους που καταδικάζουν τον «ισλαμοφασισμό» για την επίθεση στα γραφεία του γαλλικού σατιρικού περιοδικού Charlie Hebdo. Υπάρχουν, άλλωστε, όλες οι εκδοχές καταδίκης. Από εκείνες που χρησιμοποιούν τα γνωστά δόγματα της ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού μέχρι τις πιο εκλεπτυσμένες που υπερασπίζονται

την ελευθερία του λόγου και της σάτιρας, την οποία υποτίθεται ότι υπερασπίζονταν και τα στελέχη του εν λόγω περιοδικού.

Είναι πολύ βολικές αυτές οι ερμηνείες σε μια Ευρώπη που έτεινε να ξεχάσει τα πολεμικά πλήγματα στο μετρό του Λονδίνου και στο σιδηροδρομικό σταθμό Ατόσα της Μαδρίτης, θυμίζοντας και πάλι νησί των μακάρων, οι οποίοι ζουν ευτυχισμένοι, χωρίς καν να ενοχλούνται από πτώματα τεράτων που ξεβράζει η θάλασσα. Τα πτώματα δεν ξεβράζονται στις ευρωπαϊκές ακτές, αλλά θάβονται σε θλιβερούς τάφους, ομαδικούς ή ατομικούς, εκεί όπου βασιλεύει το όπλο του νεοαποικοκράτη και το κνούτο του τοπικού τυράννου, η φτώχεια, η πείνα, η υπερεκμετάλλευση, οι αρρώστιες, η παιδική θνησιμότητα.

Ουδείς στη Γαλλία σήκωσε το χέρι για να δείξει ως ηθικούς αυτουργούς τον Ολάντ, τον Σαρκοζί, την Λαγκάρντ και τους συμμάχους τους: τον Ομπάμα, την Μέρκελ, τον Κάμερον και όλο το υπόλοιπο ιμπεριαλιστικό σκυλολόι που καταδικάζει το λεγόμενο τρίτο κόσμο σε όλα τα δεινά που προαναφέραμε κι όταν κάτι δεν πάει σύμφωνα με τα σχέδιά του ξαμολάει τους μισθοφόρους του να σπείρουν το θάνατο και να αποκαταστήσουν την ιμπεριαλιστική τάξη πραγμάτων.

Ολοι αυτοί που φωνάζουν «είμαστε όλοι Charlie Hebdo» (όπως είχαν φωνάξει «είμαστε όλοι Αμερικανοί», Βρετανοί, Ισπανοί) δεν φώναξαν «είμαστε όλοι Μαλινέζοι» ή Λίβυοι όταν οι κομάντο της Λεγεώνας των Ξένων σκόρπιζαν το θάνατο στις δυο αυτές χώρες. Δεν φώναξαν «είμαστε όλοι Αφγανοί» ή Ιρακινοί ή Σύριοι.

«Δολοφονήθηκε η γενιά μας, η γενιά των σκιτσογράφων, μια από τις τελευταίες μορφές του πνεύματος του Μάη του '68», κραύγασε ο πολιτικά ψοφοδεής και κοινωνικά αποκρουστικός Ντανιέλ Κον Μπεντίτ. Αν η γενιά του Μάη είναι ο Κον Μπεντίτ και ο ομοϊδεάτης του Γιόσκα Φίσερ, που χειροκροτούσαν με ενθουσιασμό τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς αμάχων στη Σερβία (ο Φίσερ ως υπουργός Εξωτερικών δεν ήταν απλός χειροκροτητής, αλλά στην κλίκα αυτών που έπαιρναν τις αποφάσεις), τότε αυτή η γενικά αξίζει να χαθεί.

«Δεν κατηγορώ τους μουσουλμάνους που δεν γελούν με τα σκίτσα μας, αλλά εγώ υπακούω στους γαλλικούς νόμους, δεν υπακούω στο Κοράνι» , έλεγε σε μια συνέντευξή του το 2012 ο διευθυντής του Charlie Hebdo Στεφάν Σαρμπονιέ, ένας από τους νεκρούς που άφησαν πίσω τους οι δυο ισλαμιστές εκτελεστές. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι με την ίδια γαλατική αλαζονεία, με τον ίδιο ιμπεριαλιστικό κυνισμό αντιμετώπιζε και τα λουτρά αίματος που προκαλούν οι γαλλικές κυβερνήσεις στις πρώην κτήσεις και νυν νεοαποικίες της «μητρόπολης της δημοκρατίας και του πολιτισμού».

«Να λοιπόν η πρόκληση για τον επόμενο Μάη: η υπεράσπιση της ελευθερίας, όλων των ελευθεριών, από τους σκοταδιστές. Ιδίως όταν πρόκειται για την ελευθερία του γέλιου», έγραψε ένας γαλλοτραφής έλληνας αρθρογράφος, προδίδοντας, εκτός από κυνισμό και κουτοπονηριά, και απύθμενη άγνοια των πραγματικών διεθνών δεδομένων. Κανένας στρατός και καμιά καθολική ιμπεριαλιστική ενότητα δεν μπορεί να καθυποτάξει το ένα τρίτο του πληθυσμού της Γης, που η ιμπεριαλιστική επιθετικότητα έχει καταδικάσει και έχει σπρώξει στην αγκαλιά μιας θρησκείας, η οποία είναι το μόνο του καταφύγιο, η μόνη ιδεολογία που γνωρίζει, η μόνη ελπίδα για απολύτρωση.

Αυτοί που με τόση ευκολία μιλούν για «ισλαμοφασίστες» δεν χρησιμοποιούν τον ίδιο όρο για να περιγράψουν την πολιτική των κυβερνήσεών τους, τη συμπεριφορά των εταιριών τους και τα συνεχή μακελειά των ένοπλων δυνάμεων των κρατών τους.

Αυτοί που διεκδικούν την «ελευθερία στο γέλιο», την ώρα που οι κυβερνήσεις τους καταπνίγουν κάθε ελευθερία στον «τρίτο κόσμο», ευτελίζοντας την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση και την αξία της ζωής, αισθάνονται βαθιά έκπληξη όταν τα πτώματα στοιβάζονται στην αυλή τους και είναι δικών τους ανθρώπων. Ο πανικός που προκαλεί η ανατριχίλα του θανάτου οδηγεί πλήθη ανθρώπων στην αποδοχή ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Μπορείτε, αγαπητοί Γάλλοι, να ζήσετε με πάνοπλους στρατιώτες να σας κοιτάζουν ως οιονεί υπόπτους;

Αν μπορέσετε, θα πρόκειται για κατόρθωμα που θ' ανατρέψει όλη την ιστορική σας παράδοση. Να θυμόσαστε, όμως, ότι εκείνοι που είναι αποφασισμένοι να χτυπήσουν ούτε θα πτοηθούν από τις περιπολίες των Ράμπο ούτε θα εμποδιστούν. Θα βρουν τον τρόπο να χτυπήσουν, χωρίς να λογαριάζουν τη ζωή τους. Γιατί εκεί οδήγησε τα πράγματα ο ιμπεριαλισμός. Να μην έχει η ανθρώπινη ζωή καμιά αξία. Αν θέλουμε να επανακτήσει αξία, θα πρέπει να ξεριζώσουμε τη ρίζα του κακού, τον ιμπεριαλισμό.

Συναγωνίζεται τον Παναγιώταρο!

Για τον Σαμαρά και το γκεσέμι του, τον Μπουμπούκο, τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά: «φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ». Γι' αυτός και ο αρχηγός της ΝΔ μεταμορφώθηκε σε Παναγιώταρο και είπε από το βήμα της προεκλογικής του συγκέντρωσης στη Χαλκίδα: *«Μερικοί στην Ελλάδα δεν το έχουν καταλάβει, ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να δώσει μαζικά ιθαγένεια και ασφάλιση σε όλους τους μετανάστες. Βλέπετε τι γίνεται στην Ευρώπη. Σήμερα στο Παρίσι είχαμε μακελειό με 12 νεκρούς ενώ εδώ κάποιοι προσκαλούν ξένους μετανάστες. Ο λαικισμός θέλει να μας γυρίσει πίσω».*

βαθύ κόκκινο

«Ολιγάρχες»

Οι παλαιότεροι από τους συντάκτες της «Κ», όσοι και όσες θητεύσαμε στον πρόγονο αυτής της εφημερίδας, τον ιστορικό «Οχτώβρη», θυμόμαστε καλά την πολεμική μας με τον Περισσό, ο οποίος είχε λανσάρει και χρησιμοποιούσε κατά κόρον τον όρο «ολιγαρχία» αντί για τον όρο «πλουτοκρατία» ή «κεφαλαιοκρατία».

Δεν επρόκειτο για κάποια φιλολογικού τύπου πολεμική ή για θεωρητικό σχολαστικισμό. Στην πραγματικότητα επρόκειτο για διαμάχη ανάμεσα σε δυο προγραμματικές κατευθύνσεις, σε δυο στρατηγικές. Από τη μια η επαναστατική στρατηγική και από την άλλη μια στρατηγική διαχείρισης του καπιταλισμού, που αναζητούσε συμμάχους στην «εθνική» ή τη «μη μονοπωλιακή» αστική τάξη, την οποία διαχώριζε από τη «μονοπωλιακή» αστική τάξη, η οποία αποτελούσε την «ολιγαρχία».

Θυμηθήκαμε αυτή την παλιά (αλλά πάντα επίκαιρη) πολεμική, καθώς διαβάζαμε την περίληψη από τη συνέντευξη Σταθάκη στους Financial Times, που έδωσε στη δημοσιότητα το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Σταθάκης (ο οποίος άλλωστε έλκει το πολιτικό γένος από τον Περισσό) εκσυγχρονίζει την παλιά θεωρία περί ολιγαρχίας και την κάνει ακόμα πιο χυδαία.

Οπως πληροφορούμαστε από την ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ, *«σύμφωνα με τον βουλευτή Χανίων προτεραιότητα του ΣΥΡΙΖΑ είναι η άρση των γραφειοκρατικών εμποδίων για την άσκηση επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, κίνηση η οποία αποτελεί προϋπόθεση για την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας στον ιδιωτικό τομέα».* Παλιά θα έλεγαν πως προτεραιότητα είναι οι δημόσιες επενδύσεις, αλλά τώρα η καταπολέμηση της ανεργίας επαφίεται στον... πατριωτισμό των καπιταλιστών, ντόπιων και ξένων. Μπορεί κανείς να φανταστεί ποια είναι αυτά τα «γραφειοκρατικά εμπόδια», τα οποία θα άρει ο ΣΥΡΙΖΑ. Οπως μπορεί να φανταστεί πόσο συνάδει αυτή η προτεραιότητα (λέξη με σαφή και συγκεκριμένη σημασία στην ελληνική γλώσσα) με την παραμύθα περί αποκατάστασης των μισθών και των εργασιακών σχέσεων, που πιπιλίζουν άλλα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί να επενδύσουν οι καπιταλιστές, αν η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δοκιμάσει να εξαλείψει το καθεστώς της κινεζοποίησης, που με τόση επιμέλεια έχτισαν στη διάρκεια της τελευταίας πενταετίας;

Συνεχίζει το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ: *«Κατά τον κ. Σταθάκη είναι σκόπιμο να διακρίνουμε μεταξύ της υγιούς επιχειρηματικής δραστηριότητας, που πρέπει να ενισχυθεί και να διευκολυνθεί, και στις εταιρίες οι οποίες διατηρούν διασυνδέσεις με την πολιτική ελίτ και με αυτό τον τρόπο βλάπτουν τον ανταγωνισμό και δημιουργούν αποπνικτικές συνθήκες για την άσκηση επιχειρηματικής δραστηριότητας. Ως εκ τούτου, προτεραιότητα για τον ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί η σύγκρουση με τους "ολιγάρχες" της ελληνικής οικονομίας».*

Μάθαμε επιτέλους ότι εχθρός του... υγιούς καπιταλισμού είναι κάποιοι κακοί ολιγάρχες, οι οποίοι νοθεύουν τον ανταγωνισμό και εμποδίζουν τους άλλους καπιταλιστές, τους καλούς, να αναπτύξουν την εθνικά και κοινωνικά ωφέλιμη επιχειρηματική δραστηριότητά τους.

Πριν από οτιδήποτε άλλο, να εκφράσουμε μια απορία-ερώτημα: άκουσε κανείς τους υγιείς καπιταλιστές, οι οποίοι αποτελούν την πλειοψηφία, σύμφωνα με την ανάλυση του ΣΥΡΙΖΑ, να διαμαρτύρονται ότι κάποιοι ολιγάρχες, με ιδιαίτερες σχέσεις με την πολιτική εξουσία, δεν τους επιτρέπουν ν' αναπτύξουν την επιχειρηματική τους δραστηριότητα; Οι καπιταλιστές έχουν τα συνδικάτα τους, τον ΣΕΒ, τους κλαδικούς και τους γεωγραφικούς συνδέσμους τους. Μέσω αυτών εκφράζονται και ουδέποτε έχουμε ακούσει αυτά τα συνδικάτα ή έστω μεμονωμένους καπιταλιστές να διαμαρτύρονται κατά των ολιγαρχών. Αντίθετα, τους ακούμε να ζητούν (όλοι μαζί, ολιγάρχες και μη) χαμηλότερο «κόστος εργασίας», χαμηλότερη φορολογία, μεγαλύτερη περιβαλλοντική ασυδοσία, λιγότερους ελέγχους. Επειδή αυτά θα τους προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ, θα βολευτούν όλοι μαζί, «ολιγάρχες» και «υγιείς». Ετσι δεν είναι;

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατσέλου 1 & Εγνατία, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση**:** Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση